Religion WAR

The Source you've not supposed to know!

สงครามศาสนา จะมาเมืองไทยหรือไม่?

เรื่องราวของสงครามศาสนา ที่ว่ามาอย่างยืดยาวนี้ เป็นเรื่องจริงที่เกิดมาแล้วและกำลังเกิดอยู่ในโลกมนุษย์ทุกวันนี้ ไม่ใช่เทพนิยายเพ้อฝัน บทบาททั้งหลายแหล่ของมันแสดงให้เห็นถึงฤทธิ์เดชที่ทำให้มนุษย์หน้ามืดตามัวจนแทบไม่น่าเชื่อว่า มนุษย์ที่ว่ากันว่าเป็นสัตว์โลกที่มีสติปัญญาจะบ้าคลั่งกันไปได้ถึงเพียงนี้ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ก็แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความจริงอันหนึ่งว่า ศาสนาประเภทนั้น มีวิสัยที่เป็นมูลแห่งสงครามจริง ๆ และเป็นได้เสมอไม่ว่าสมัยโน้นหรือสมัยนี้ เพราะเป็นศาสนาที่ เกิด ตั้งอยู่ และ เป็นไป ภายใต้อำนาจผลักดันของกิเลสตัณหา คิดแต่จะปราบผู้อื่นเพื่อตนเอง ไม่ใช่ศาสนาที่สอนให้ประหารกิเลส มุ่งปราบตัวเองเพื่อผู้อื่น จึงเป็นเรื่องที่เราท่านทั้งหลายจะต้องแยกออกจากกันให้ได้อย่างเด็ดขาดว่า ที่ยกป้ายไว้ด้วยคำเดียวกันว่า **ศาสนา** นั้น เนื้อหาคืออะไรแน่ **ศาสนาพอกกิเลส** หรือ **ศาสนาตัดกิเลส**

ถ้าเผลอตัวเข้าไปเป็นสาวกบริวารของศาสนาประเภทพอกกิเลสเข้าแล้ว จะด้วยความมักได้งับเหยื่อที่เขาโยนมาล่อ หรือ ด้วยความหูเบาเชื่อง่าย เห็นกงจักร์เป็นดอกบัวไป ก็ตามที นั่นก็ย่อมหมายถึง การถูกจูงจมูกเข้าไปเป็นเชื้อเพลิงสงคราม เพื่อความวิบัติแห่งเชื้อสายเผ่าพันธุ์สืบไปในเบื้องหน้า นั่นเอง เพราะเป็นการเข้าไปเป็นพลังมวลชนให้เขามีเรี่ยวมีแรงที่จะแผ่อาณาจักรศาสนา ที่เขาเรียกว่า **ศาสนจักร** ของเขาโดยไม่รู้ตัว

อนึ่ง เรื่องราวทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นเรื่องจริงที่เกิดมาและกำลังเกิดอยู่ในแดนไกล คือในแดนอาหรับและยุโรปโน้น อาจจะมีความคิดขึ้นได้เหมือนกันว่า แม้จะเป็นภัยพิบัติก็อยู่ห่างไกล คงจะไม่เดือดร้อนล้มตายมาถึงเมืองไทยเราดอก หรือไม่ก็วางใจเสียว่า เมืองไทยเป็นเมืองพระพุทธศาสนา สงครามศาสนาแบบนั้น คงจะไม่มาฟาดงวงฟาดงาในเมืองไทยเราได้

แน่นอน ความคิดเช่นนี้ เป็นความคิดที่ถูกต้องตามความเป็นจริงที่เห็นอยู่เมื่อวันก่อน ๆ โน้น และวันนี้ แต่ในวันข้างหน้านั้น ไม่มีอะไรที่จะค้ำประกันได้ว่า สิ่งที่ไม่เคยมีแล้ว จะต้องไม่มีตลอดไป ยิ่งโลกนับวันจะคับแคบลงเช่นที่เห็น ๆ กันอยู่นี้ด้วยแล้ว หลักค้ำประกัน ยิ่งหาไม่ได้ยิ่งขึ้น และในฐานะที่ประเทศไทยเป็นประเทศพระพุทธศาสนานั้น แน่นอนพระพุทธศาสนาจะไม่เป็นสาเหตุให้เราเข่นฆ่าล้างผลาญกันอย่างแน่นอน เพราะวิสัยของพระพุทธศาสนา ไม่เคยมีมาเช่นนั้น แต่ถ้าศาสนาอื่นเขาเอาเรื่องศาสนาเข้ามาตั้งเป็นหลักข่มเหงรังแกเราแล้วคนไทยก็ยังมิได้เป็นพระอรหันต์กันไปหมดทั้งเมือง ย่อมไม่อาจที่จะเอามีดซุกใส่กระเป๋าให้เขารังแกเล่นได้ตามอำเภอใจมิใช่หรือ?

และอะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า ขณะนี้ เค้าแห่งสงครามศาสนาได้ก่อตัวขึ้นแล้วเหนือแผ่นดินไทย ด้วยเล่ห์เภทุบายแห่งการชักการนำเข้ามาของคนต่างศาสนา ด้วยทีท่าอันแสดงความมุ่งมั่นว่า จะทำสิ่งที่บรรพชนเขาทำไม่สำเร็จให้สำเร็จให้จงได้ เพียงแต่คนไทยยังคงหลับสบายอยู่ในความสงบสุข อันเป็นผลงานของบรรพชนไทยในอดีต ยังไม่ขยับเปลือกตาขึ้นมองดูพิษภัย ที่กำลังก่อตัวขึ้นและจะเคี่ยวขับเข่นฆ่าเอาอย่างสาหัสสากรรจ์ในวันข้างหน้าเท่านั้น

ปู่ย่าตายายท่านสอนไว้ด้วยถ้อยคำอันเป็นสุภาษิตว่า

เห็นภัยใหญ่แต่ช้า จักถึง ตนแล
ปราชญ์ย่อมผ่อนผันพึง หลบลี้
ภัยใดด่วนโดยตรึง ตราติด ตัวนา
ปราชญ์ย่อมปราศแสยงขี้ เช่นหล้าแลไศล

คือ ภยันตรายภัยพิบัตินั้น ผู้ใหญ่แต่โบราณท่านว่ามีอยู่ ๒ ชนิด คือ ชนิดหนึ่ง ค่อย ๆ คืบ ค่อย ๆ คลานเข้ามา อีกชนิดหนึ่ง เป็นภยันตรายชนิดปุบปับฉับพลัน และท่านได้ชี้ในเชิงเปรียบเทียบถึงแบบอย่างการเผชิญอันตราย ๒ ชนิดนี้ไว้ว่า

ภยันตรายชนิดที่ค่อย ๆ คืบคลานเข้ามานั้น ผู้มีสติปัญญาจะมองเห็นแต่เนิ่น ๆ แล้วไม่นิ่งดูดาย แต่จะหาทางหลบหลีกป้องกันไว้จนพ้นภัยพ้นอันตรายได้ แต่ถ้าเป็นภัยตรายชนิดจู่โจมอย่างฉับพลันแล้ว ผู้มีสติปัญญาจะไม่ไหวหวั่นพรั่นพรึง แต่จะตั้งจิตอย่างแน่วแน่มั่นคง พร้อมที่จะเผชิญภยันตรายนั้น ไม่ว่าจะมาในรูปไหนอย่างใด

แต่ตรงกันข้ามกับลักษณะของการเผชิญภัยแบบผู้มีสติปัญญานี้ ซึ่งพิจารณาเห็นได้ คือ คนเขลาเบาปัญญาจะมองไม่เห็นภยันตรายชนิดแอบแฝงซ่อนเร้นซึ่งค่อย ๆ คืบคลานเข้ามา จึงคงมีแต่ประมาทมัวเมา ไม่คิดหาทางแก้ไขป้องกันแต่ประการใด ส่วนภยันตรายชนิดจู่โจมทันทีนั้น คนเขลาเบาปัญญาก็มีแต่อย่างเดียว คือ ขวัญหนีดีฝ่อ สับสนอลหม่าน จนล้มตายวายวอดไปอย่างน่าสังเวช

ด้วยเดชะแห่งกุศลผลบุญที่แผ่นดินไทยผืนนี้ ได้ยกย่องเชิดชูพระศาสนาอันบริสุทธิ์คือ พระพุทธศาสนาตลอดมาด้วยเวลาอันช้านาน ขอให้เชื่อได้อย่างมั่นใจเถิดว่า คนไทยทั้งปวงเป็นคนมีสติปัญญา มองเห็นได้ถึงภยันตรายซึ่งกำลังก่อตัวขึ้น และจะเป็นพิษเป็นภัยใหญ่หลวงในภายหน้า ดังจะนำเอาพยานหลักฐานมาชี้ให้ดูดังต่อไปนี้ และ หันมาร่วมกันคิดหาทางแก้ไขป้องกันเสียแต่เนิ่น ๆ มิฉะนั้นแล้ว **สงครามศาสนาจะมาถึงเมืองไทยอย่างแน่นอน**

สมุทัยแห่งสงครามศาสนา

ได้ตั้งหัวข้อสำหรับบทนี้ไว้ว่า **สงครามศาสนาจะมาเมืองไทยหรือไม่** *เป็นหัวข้อในเชิงคำถามซึ่งได้ให้คำตอบไว้แล้วในข้อความเริ่มต้นสำหรับบทนี้ คือ ในอดีตและปัจจุบัน สงครามศาสนายังไม่มาถึงเมืองไทย แต่ในอนาคตนั้น มีเค้าที่น่าเชื่อว่า จะเข้ามาถึงเมืองไทย ที่กล้าว่าเช่นนี้ เพราะทั้งเหตุผลและข้อเท็จจริงที่ปรากฏแล้วมันยืนยันอยู่อย่างหนักแน่นมั่นคง ถ้ายังขืนไม่เชื่ออยู่อีก ก็คงไม่มีอะไรมากไปกว่ารอวันตายโดยไม่รู้ตัว*

ในส่วนเหตุผลนั้น เป็นเหตุผลตามแนวคำสอนของพระพุทธศาสนานั่นแหละ คือ สงครามศาสนาเป็นตัวผล ซึ่งผลอันนี้มาจากเหตุ ไม่ใช่มีเองเป็นเองอย่างเลื่อนลอย และเหตุนั้นเรียกว่า สมุทัย

ขอให้เรามาดู สมุทัยของสงครามศาสนากันให้ชัด ๆ สักหน่อย

เหตุเกิดแห่งสงครามศาสนาในขั้นที่เรียกว่า สมุทัย นั้น มีอยู่สองส่วน คือ **ส่วนหนึ่งเป็นเหตุทั่วไปส่วนหนึ่งเป็นเหตุเฉพาะ** เหตุทั่วไปนั้น คือ ในโลกนี้มีศาสนาประเภทหนึ่ง คือ ศาสนาสงครามดังที่ได้กล่าวมาแล้ว หมายถึงศาสนาที่เป็นเครื่องมือการเมือง แม้แต่หลักสำคัญของศาสนาในขั้น สรณะ นั้น นักปราชญ์ทางประวัติศาสตร์ท่านก็ว่ากันว่าเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นมาเพื่อใช้เป็นเครื่องมือทางการเมือง เมื่อมีศาสนา

สงคราม สงครามศาสนา ก็เป็นสิ่งที่ย่อมจะมีได้เสมอ หากโลกหมดสิ้นศาสนาพวกนี้ไปแล้ว นั่นแหละจึงจะวางใจได้แน่ว่า สงครามศาสนาคือสิ่งที่ผ่านพ้นสิ้นสูญไปแล้วสำหรับมนุษยชาติ อันนี้คือเหตุทั่วไปของสงครามศาสนา

ในเมืองไทยของเรามีศาสนาประเภทนี้อยู่แล้วหลายศาสนา หลายนิกาย ที่ยังไม่มีสงครามศาสนาเกิดขึ้นในวันก่อน ๆ และ วันนี้ ก็เพราะมีเหตุอย่างอื่นริดรอนและระงับยังยั้งไว้ ซึ่งเหตุอย่างอื่นดังกล่าวนี้ ก็เป็นอนิจจังที่อยู่ในวิสัยจะเปลี่ยนแปลงแปรปรวนไปได้เสมอ เมื่อเป็นไปเช่นนั้นแล้ว สงครามศาสนาอันมีที่มาจากศาสนาสงครามย่อมเป็นสิ่งที่มีได้เป็นได้เสมอ

สำหรับเหตุทั่วไปก็มีอยู่อย่างนี้ จึงเป็นเรื่องที่จะอยู่ในสำนึกปรกติว่า ตราบใดที่ยังมีไฟ ตราบนั้นอุปัทวเหตุไฟไหม้ ก็ย่อมมีได้เสมอ ยิ่งพากันเผลอเลอ ไม่ระมัดระวังด้วยแล้ว เรื่องไฟไหม้ ยิ่งมีได้ง่ายยิ่งขึ้น

ขอตัดเรื่องเหตุหรือสมุทัยทั่วไปไว้เพียงเท่านี้ เพราะได้ชี้ให้เห็นศาสนาสงครามอันเป็นตัวสมุทัยไว้โดยละเอียดแล้วในตอนต้น

ต่อไปเป็นเรื่องของเหตุเฉพาะ ซึ่งมีรายละเอียดที่น่ารู้น่าเข้าใจกันให้ถึงรากถึงเหง้า ถึงแก่นถึงแกนอย่างจริงจัง เพื่อจะได้รู้เท่าทันกันทุกเล่ห์เหลี่ยมลีลา ตามแนวทางของชาวพุทธ คือ เมื่อจะเผชิญกับปัญหา ต้องเผชิญด้วยสติปัญญาเป็นอาวุธ

โครงสร้างที่น่าศึกษา....

ในบรรดาศาสนาทั้งหลาย อันมีวิสัยที่จะก่อสงครามศาสนาขึ้นได้นั้น ขณะนี้ นิกายโรมันคาทอลิก แห่ง คริสตศาสนา ได้ดำเนินบทบาทอันน่าพิจารณายิ่งนักว่า จะเป็นสมุทัยสำคัญแห่งสงครามศาสนาในเมืองไทยต่อไป ทั้งนี้ก็เพราะบทบาทดังกล่าวนั้นเป็นบทบาทแห่งการแย่งยึดและรุกราน ซึ่งเป็นการดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์ที่ได้วางไว้อย่างรัดกุมและจริงจัง โดยมีเป้าหมายแน่นอนที่จะยึดเมืองไทยเป็นศาสนจักรโรมันคาทอลิกให้จงได้ ซึ่งความหมายอันแท้จริงแห่งการเป็นศาสนจักร์นั้นก็คือ การเป็นเมืองขึ้นโดยศาสนาของประเทศที่เป็นศูนย์กลางแห่งนิกายโรมันคาทอลิก นั่นเอง

เพื่อความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและชัดเจนในนิกายโรมันคาทอลิก ซึ่งกำลังดำเนินบทบาทอันน่าจะเป็นอันตรายต่อความมั่นคงแห่งประเทศไทยในขณะนี้ จำเป็นต้องศึกษาอย่างเจาะลึกถึงโครงสร้างของนิกายนี้ดังต่อไปนี้

นิกายคริสตศาสนาที่ชื่อว่า **โรมัน คาทอลิก** นี้ มีโครงสร้างแห่งการดำรงอยู่และการดำเนินงานผิดแผกแตกต่างจากนิกายศาสนาอื่น ๆ ทั้งหมด กล่าวคือ นิกายอื่น ๆ ของศาสนาทั้งหลายนั้น ดำรงอยู่และดำเนินงานในฐานะเป็นองค์การทางสังคมเท่านั้น แม้ว่าบางนิกายของบางศาสนาจะมีศูนย์การดำเนินการ ศูนย์นั้น ก็มีฐานะเป็นองค์การทางสังคมที่ดำเนินกิจการทางศาสนาเท่านั้น แต่ นิกายโรมัน คาทอลิก ดำรงอยู่และดำเนินงานในฐานะองค์การทางการเมือง โดยมีประเทศเอกราชของตนเองโดยเฉพาะ เป็นศูนย์บัญชาการ ประเทศดังกล่าวนี้มีชื่อว่า **วาติกัน ซิตี้** (Vatican City) ซึ่งสาวกบริวารในประเทศไทย อันมีฐานะเป็นประชากรของวาติกันเรียกกันว่า **นครรัฐวาติกัน** ส่วนองค์การคาทอลิกประจำ

ท้องถิ่นต่าง ๆ ที่มีอยู่ทั่วโลกนั้น เขาเรียกกันว่า **ศาสนจักร** อันหมายถึง ขอบเขตหรืออาณาจักรที่ประเทศวาติกันยึดครองด้วยศาสนา ทั้งนี้ โดยอาศัยลักษณะการควบคุมบังคับบัญชาที่วาติกันกระทำอยู่ต่อองค์การคาทอลิกทั้งหลายเป็นเครื่องชี้บ่ง ซึ่งจะได้แจกแจงรายละเอียดกันให้เห็นชัดต่อไป

โดยลักษณะเช่นนี้ จึงเกิดภาพพิเศษขึ้นภาพหนึ่งบนแผนภูมิแห่งรัฐศาสตร์ของโลก คือ มีประเทศอยู่ประเทศหนึ่งซึ่งเรียกได้ว่า **ประเทศคาทอลิก** โดยมีกรุงวาติกันเป็นนครหลวง มีดินแดนในฐานะอาณาจักรอยู่เป็นหย่อม ๆ ทั่วโลก โดยมีสายใยการควบคุมบังคับบัญชาเชื่อมโยงไปจากนครหลวงวาติกันอย่างสนิทแน่นแฟ้นทุกแห่ง

ภาพนี้ ไม่ใช่ภาพสมมติ หรือ ภาพเปรียบเทียบ แต่เป็นภาพที่วาดขึ้นได้จากความเป็นจริงที่ปรากฏอยู่ดังจะเห็นได้ด้วยการพิจารณาอย่างถ่องแท้ในความเป็นไปดังต่อไปนี้

วาติกัน อันเป็นศูนย์ของคาทอลิกนั้น เป็นประเทศเอกราชประเทศหนึ่งซึ่งมีฐานะระหว่างประเทศเท่าเทียมกับประเทศเอกราชทั่วโลก ข้อยืนยันในสถานภาพอันนี้ที่เห็นได้อย่างชัดเจนก็คือ วาติกันมีศักดิ์และสิทธิ์ตามกฎหมายระหว่างประเทศ ที่จะมีสถานทูตในประเทศต่าง ๆ ได้เช่นเดียวกับประเทศทั้งหลาย

ในประเทศไทยสถานทูตของวาติกันตั้งอยู่ที่ถนนสาธร ติดกับโรงพยาบาลเซนท์หลุย โดยมีศักดิ์ถึงระดับเอกอัครราชทูตทีเดียว

อีกประการหนึ่งซึ่งยืนยันในความเป็นประเทศเอกราชของวาติกัน คือ การมีศักดิ์ที่จะให้สัญชาติแก่บุคคลได้ อันหมายถึง การมี

พลเมืองของตนเองตามกฎหมายระหว่างประเทศ ข้อยืนยันอันนี้ ปรากฏตามที่พวกคาทอลิกในประเทศไทยได้แสดงไว้ ดังนี้

> **พลเมืองวาติกัน**... *คนที่เป็นเชื้อชาติวาติกันไม่มีในโลก มีแต่พลเมืองสัญชาติวาติกัน นครรัฐวาติกันมีพลเมืองประมาณ ๑,๐๐๐ คน ประกอบด้วยองค์พระสันตะปาปา พระคาร์ดินัลผู้ปกครองนครรัฐวาติกัน เจ้าหน้าที่ประจำรัฐวาติกัน และทหารชาวสวิส ซึ่งปฏิบัติหน้าที่เป็นทหารองครักษ์ของสมเด็จพระสันตะปาปา ประมาณ ๑๐๐ คน นอกจากนั้นก็ได้แก่เจ้าหน้าที่การทูตวาติกันที่ประจำอยู่ในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกรวมทั้งประเทศไทยด้วย*
>
> *พลเมืองวาติกันเหล่านี้ จะมีสัญชาติวาติกันเฉพาะในขณะปฏิบัติหน้าที่ หรือ เป็นภรรยาของพลเมืองวาติกัน หรือเป็นบุตรอายุไม่เกิน ๒๕ ปี ของพลเมืองวาติกัน บุตรคนใดอายุถึง ๒๕ ปี ต้องกลับคืนสัญชาติเดิม ผู้ดำรงตำแหน่งทุกตำแหน่ง หากพ้นตำแหน่งเมื่อใด ก็ต้องคืนสู่สัญชาติเดิมของตน พร้อมด้วยบุคคลทุกคนในครอบครัวที่ถือสัญชาติวาติกัน หากชาติเดิมของตนไม่ยอมรับ ก็ให้ขอสัญชาติอิตาลี ซึ่งรัฐบาลอิตาลีมีข้อผูกมัดว่าต้องรับเสมอ*[๗๗]

การมีสถานทูตอยู่ในประเทศต่าง ๆ และ มีพลเมืองของตนเอง โดยนานาประเทศยอมรับเช่นนี้ คือ ข้อยืนยันในสถานภาพทางการเมือง ในฐานะที่เป็นประเทศเอกราชประเทศหนึ่งของประเทศวาติกัน อันเป็นศูนย์กลางของคาทอลิก อย่างแน่ชัด ดังนั้น **นิกายโรมัน คาทอลิก** จึงมิใช่เป็นแต่เพียงองค์การทางศาสนาเช่นนิกายอื่น ๆ แต่เป็นองค์การทางการเมืองเต็มตัว

นอกจากนี้ ประเทศวาติกันยังมีดินแดนของตนเองอย่างชัดเจนอีกด้วย ดังเช่นที่พวกคาทอลิกในประเทศไทยได้ให้รายละเอียดไว้ว่า

> *นครรัฐวาติกัน มีเนื้อที่ประมาณ ๑๐๘ เอเคอร์ หรือ ประมาณ ๒๕๐ ไร่ หรือ ประมาณ ๒/๓ ตารางกิโลเมตร ตามสนธิสัญญาแห่งลาตรัน นครรัฐวาติกันประกอบด้วย วังวาติกัน วังกาสเตลกันดอนโฟ อันเป็นที่ประทับพักร้อนอยู่นอกชานกรุงโรมไปทางทิศใต้ มหาวิทยาลัยเกรโกเรียน และวัดอีก ๑๓ แห่งในกรุงโรม เฉพาะวังวาติกันมีพื้นที่ประมาณ ๑๕๐ ไร่ หรือ ๒/๕ ตารางกิโลเมตร ซึ่งรวมทั้งมหาวิทหารเซนต์ปีเตอร์ พิพิธภัณฑ์วาติกัน หอสมุดวาติกัน และที่ประทับของสมเด็จพระสันตะปาปาด้วย ภายในบริเวณดังกล่าว ยังมีอุทยานวาติกันอันงดงาม มีสถานีวิทยุของวาติกัน มีที่ทำการไปรษณีย์วาติกัน สถานีรถไฟวาติกัน ธนาคารวาติกัน และร้านค้าวาติกัน ซึ่งปลอดภาษีทุกชนิด*[๗๘]

สนธิสัญญาแห่งลาตรันที่เขาว่าไว้นี้ คือสนธิสัญญาที่ทำกับประเทศอิตาลี เซ็นสัญญากันเมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธุ์ ค.ศ. ๑๙๒๗ (พ.ศ. ๒๔๗๐) และให้สัตยาบรรณกันเมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๒๗ เป็นผลทำให้วาติกันมีแผ่นดินของตนเองครอบครอง โดยมีสันตะปาปาเป็นราชาธิบดี

มีดินแดนของตัวเอง มีพลเมืองของตัวเอง และ **มีสถานทูตของตัวเอง** เช่นนี้ จะมีอะไรที่น่าสงสัยอีกเล่าว่า วาติกัน อันเป็นศูนย์

กลาง หรือ เมืองแม่ของคาทอลิก ไม่ใช่ประเทศเช่นประเทศทั้งหลาย ซึ่งบทบาทที่แสดงออกทั้งหลายทั้งปวง ล้วนแต่เป็นเรื่องการเมืองทั้งสิ้น

รูปร่างลักษณะของประเทศคาทอลิก ที่ชื่อว่า วาติกัน ซิตี้ ตามที่ปรากฏเป็นที่เปิดเผยอย่างเป็นทางการเช่นนี้ ถ้าไม่คิดไม่พิจารณากันให้ลึกซึ้งพอแล้ว ก็อาจจะเห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าขบขัน เป็นเรื่องตลกที่พูดกันเล่น ๆ มากกว่าที่จะเป็นจริง เพราะแผ่นดินที่มีอาณาเขตเพียง ๒๕๐ ไร่ มีพลเมืองเพียง ๑,๐๐๐ คน เท่านั้น ไม่น่าจะมีฐานะเป็นประเทศเอกราชได้แต่อย่างใดเลย ยิ่งคิดมากไปในแง่ของการเปรียบเทียบ เมื่อผู้แทนของประเทศวาติกันต้องไปนั่งเรียงเคียงคู่กับประเทศทั้งหลายยามที่ต้องออกแขกออกเหรื่อด้วยแล้ว ก็เป็นเรื่องที่น่าจะขวยเขินเป็นอย่างยิ่งทีเดียว อย่างเช่นประเทศจีน ประเทศอินเดีย เขามีประชากรเป็นพันล้าน ร้อย ๆ ล้าน มีเนื้อที่กว้างใหญ่ไพศาลไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร แต่ตนเอง เป็นผู้แทนของประเทศที่มีประชากรเพียง ๑,๐๐๐ คน มีพื้นที่เพียง ๒๕๐ ไร่เท่านั้น ไม่รู้จะนั่งเรียงเคียงคู่กับเขาได้อย่างไร

แต่เมื่อคิดและพิจารณากันอย่างถ่องแท้แล้ว ผู้ที่คิดจะขบขันก็คงจะขบขันไม่ออกเป็นแน่ เพราะการเป็นประเทศที่มีที่ดินเพียง ๒๕๐ ไร่ มีประชากรเพียง ๑,๐๐๐ คนนั่นเอง คือแต้มกลทางการเมืองอันวิเศษสุด ซึ่งไม่มีใครอื่นทำได้ นอกจากคาทอลิก ข้อนี้ พิจารณาดูแล้วจะเห็นได้ไม่ยาก

คือ ในเรื่องพื้นที่เพียง ๒๕๐ ไร่นั้น ถ้ามีอยู่เพียงเท่านี้จริง ๆ ไม่ว่าจะโดยพฤติภาพใด ๆ แล้ว ก็เป็นเรื่องแปลกประหลาดเต็มทน ที่โลกจะยอมรับนับถือว่าเป็นประเทศเอกราชอันมีศักดิ์ศรีและสิทธิ์เท่าเทียมกับประเทศทั้งหลาย และเจ้าของประเทศเอง ก็คงจะไม่สามารถอดทนต่อความกระดากใจตัวเองอยู่ได้ เมื่อนึกว่าประเทศของตนมีเนื้อที่เพียง ๒๕๐ ไร่

เท่านั้น แต่ความเป็นจริงแล้วหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ เนื้อที่ ๒๕๐ ไร่นั้น เป็นแต่เพียงดินแดนโดยนิตินัยเท่านั้น ส่วนดินแดนโดยพฤตินัยอันปรากฏในความสำนึกของพวกคาทอลิก และ คนอื่น ๆ ก็พลอยสำนึกตามไปด้วยนั้น เป็นดินแดนอันกว้างใหญ่ไพศาล ครอบคลุม**พื้นที่ทั่วโลก** ได้แก่พื้นที่ของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ที่พวกคาทอลิกเข้าไปยึดครองเป็นขอบเขตของตนนั่นเอง

ขอบเขตดังกล่าวนี้ คาทอลิกเขาเรียกว่า เชิร์ช (Church) ซึ่งคำ ๆ นี้ได้กลายเป็นเงื่อนงำอำพรางที่สร้างความโง่ขึ้นในเมืองไทย อันเป็นผลดีแก่คาทอลิก และเป็นผลไม่สู้จะดีนักสำหรับไทย คือ คนไทยแปลคำ ๆ นี้ว่า **โบสถ์** ความหมายในความเข้าใจจึงเป็นแต่เพียง ศาสนสถานสำหรับประกอบพิธีกรรมทางศาสนาเท่านั้น ไม่มีความหมายในทางการเมืองอะไรปะปนอยู่ด้วยเลย แต่แท้ที่จริงแล้ว พวกคาทอลิกเองเขาแปลคำ ๆ นี้ของเขาว่า **ศาสนจักร** อันเป็นความหมายที่ช่วยให้เข้าใจในฐานะอันเป็นจริงของเขาได้ชัดขึ้นคือ **ศาสนจักร** นั้น ได้แก่ *อาณาจักรที่เขายึดครองไว้ด้วยกลไกทางศาสนา* เป็นความหมายที่บ่งบอกเจตนารมณ์ทางการเมืองอย่างชัดเจน ซึ่งความหมายอันนี้ มิใช่จะเข้าใจเอาเองด้วยหลักเกณฑ์ทางอักษรศาสตร์เท่านั้น หากแต่ยังมีพฤติกรรมอันเป็นไปในทางรัฐศาสตร์บ่งบอกให้เกิดความแน่ใจอีกด้วย

กล่าวคือ รูปแบบการดำเนินการซึ่งอ้างว่า เพื่อการเผยแผ่ศาสนานั้น เป็นรูปแบบของการยึดครองอย่างเป็นกิจจะลักษณะและมั่นคง คือ การเข้าไปยึดพื้นที่ของประเทศต่าง ๆ เป็นเขตปฏิบัติงานของตน ซึ่งเรียกว่า **มิชชัง** อย่างเช่นในประเทศไทยนี้ เขาจะนำเอาแผนที่ประเทศไทยไปขีดเส้นแบ่งเขต เป็นเขตมิซซังต่าง ๆ ในขณะนี้ดูเหมือนจะมี ๑๑ หรือ ๑๒ เขต แต่ละเขตมิซซังนั้น มีคณะบริหารคณะปกครองของตน

เอง โดยมีประธานคณะบริหารซึ่งเลียนแบบเอาคำที่ชาวพุทธเคารพนับถือในสังฆมณฑลไทยไปใช้เรียกว่า **สังฆราช** ชื่อของมิซซังต่าง ๆ นั้น ใช้ชื่อทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทยไปตั้ง เช่น มิซซังกรุงเทพฯ มิซซังท่าแร่ เป็นต้น แต่ขอบเขตพื้นที่ มิได้เป็นไปตามขอบเขตที่กำหนดไว้ตามกฎหมายเกี่ยวกับปกครองส่วนภูมิภาคของประเทศไทย แต่เขากำหนดขอบเขตเป็นการเฉพาะของเขา

อันนี้คืออะไร หากมิใช่รูปแบบการยึดครองในแนวทางของรัฐศาสตร์?

จะมองเห็นชัดยิ่งขึ้น เมื่อลองเทียบดูกับรูปแบบการยึดครองของพวกคอมมิวนิสต์ คือ คอมมิวนิสต์ซึ่งมีต้นกำเนิดอยู่ที่ประเทศรัสเซียนั้น เขามีเป้าหมายที่แน่ชัดและแน่วแน่เช่นเดียวกันว่าจะต้องยึดครองโลกนี้ไว้ภายใต้ร่มธงของคอมมิวนิสต์ให้จงได้ ส่วนแนวทางในการยึดครองนั้น เขาตั้งเป็นองค์การคอมมิวนิสต์สากลขึ้นเป็นศูนย์บัญชาการ เมื่อจะเข้าไปยึดครองประเทศใด ก็แซกเข้าไปจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์ขึ้นในประเทศนั้น ๆ แล้ว จัดแจงแบ่งอาณาเขตของประเทศนั้น ๆ ออกเป็นเขต ๆ โดยมีหัวหน้าใหญ่ในแต่ละเขตเป็นผู้รับผิดชอบ เรียกว่า **เขตงาน** คือ เขตพื้นที่ปฏิบัติงานเพื่อการแย่งยึดอาณาเขตของประเทศนั้น ๆ ไปเป็นของคอมมิวนิสต์นั่นเอง เมื่อแย่งยึดได้เด็ดขาดโดยเจ้าของประเทศหมดฝีมือที่จะเข้าไปกำจัดปราบปรามแล้ว เขาก็ประกาศเป็นเขตปลดปล่อย หมายถึงว่า พื้นที่แห่งนั้นได้ขาดลอยจากเจ้าของเดิม ไปเข้าสังกัดเป็นอาณาเขตของคอมมิวนิสต์ไปแล้ว ซึ่ง พื้นที่ต่าง ๆ เหล่านี้มีอยู่กระจัดกระจายทั่วโลก ไม่จำต้องติดต่อกับเมืองแม่ของคอมมิวนิสต์แต่อย่างใด โดยเขาวางเป้าหมายสุดยอดไว้ว่า เมื่อคอมมิวนิสต์ครองโลกทั้งโลกได้แล้ว อาณาเขตต่าง ๆ เหล่านี้มันก็ติดต่อเป็นผืนเดียวกันไปเอง

รูปแบบการดำเนินการของพวกคอมมิวนิสต์เป็นเช่นไร ของพวกคริสต์คาทอลิก ก็เป็นเช่นเดียวกัน เพราะอันที่จริงแล้ว คอมมิวนิสต์ก็ลอกเลียนเอาแบบอย่างวิธีการไปจากคริสต์คาทอลิกนั่นเอง เพราะปรมาจารย์ของคอมมิวนิสต์เป็น ดอกเตอร์ทางปรัชญา ซึ่งย่อมเป็นที่แน่นอนว่า เขาช่ำชองในเรื่องราวของคริสตศาสนาอยู่ทุกซอกทุกมุม

เป็นอันว่า **อาณาเขตแห่งมิซซังต่าง ๆ นี่แหละคือ ดินแดนที่เป็นศาสนจักร ของคาทอลิก** อันหมายถึงดินแดนภายในปกครองของประเทศวาติกันนั่นเอง เพราะ ไม่ว่าจะเป็นตัวบุคคล นโยบาย และ แนวทางในการดำเนินการต่าง ๆ วาติกัน เป็นผู้กำหนดและบงการทั้งสิ้น เห็นได้ชัด ๆ ก็เช่น **ฐานันดรศักดิ์ คาร์ดินัล** อันเป็นฐานันดรสำหรับผู้ที่มีหน้าที่ในการบริหาร ซึ่งว่ากันง่าย ๆ คือ เป็นตำแหน่งขุนนางของวาติกัน ทางวาติกันก็ยังเข้าไปแต่งตั้งให้ประจำอยู่ในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก แม้ในเมืองไทยเรา ซึ่งประกาศกันอยู่อย่างชัดเจนว่า เป็นประเทศที่มีพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ เขาก็ยังแต่งตั้งตำแหน่งคาร์ดินัลเข้ามาไว้

ดังนั้น ประเทศวาติกันซึ่งเป็นเมืองแม่ของคาทอลิกนั้น จึงมิใช่ดินแดนแต่เพียง ๒๕๐ ไร่เท่านั้น แต่ในความสำนึกอันแท้จริงของเขานั้น **ศาสนจักร** หรือ อาณาจักรคาทอลิกของเขานั้น คือ ดินแดนทั่วพิภพจบแดนดินอังกฤษเคยคุยนักคุยหนาว่า ประเทศของเขานั้น พระอาทิตย์ไม่เคยตกดิน คำคุยอันนั้น ได้เป็นอดีตไปหมดสิ้นแล้ว แต่ วาติกันยังคุยได้เต็มปากเต็มคำ

และแต้มคูการเมืองที่นับว่าวิเศษไม่มีใครทำได้เหมือนวาติกันในเรื่องการยึดครองดินแดนเป็นศาสนจักรของตนอยู่ทั่วโลกนี้ ก็คือ วาติกันมีภาระที่จะใช้จ่ายงบประมาณบำรุงรักษาพื้นที่เพียง ๒๕๐ ไร่เท่านั้น ส่วนขอบเขตอาณาจักรนอกจากนั้น อยู่ในประเทศใด ประเทศนั้นก็บำรุง

รักษากันไป วาติกันส่งคนของตนเข้าไปครอบครองทำประโยชน์ โดยไม่ต้องสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาพื้นที่แต่อย่างใด แบบนี้มีใครทำได้ นอกจากประเทศคาทอลิก วาติกัน

ในส่วนประชาชนพลเมืองของวาติกัน ก็ยิ่งปรากฏแต้มคูและชั้นเชิงทางการเมืองอันวิเศษ ที่เป็นพิเศษยิ่งขึ้นไปอีก คือ พลเมืองตามบัญชีสำมะโนประชากรของวาติกัน โดยมีสิทธิถือสัญชาติวาติกัน มีอยู่เพียง ๑,๐๐๐ คน เท่านั้น ส่วนประชากรอันแท้จริงที่อยู่นอกสำมะโนครัวนั้น ตามสถิติในปี **ค.ศ. ๑๙๘๕** คือ เมื่อปีที่แล้วมานี้ มีอยู่ถึง **๘๒๕,๕๙๒,๐๐๐** คน โดยนัยนี้ ก็หมายความว่า วาติกันมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูพลเมืองของตนเพียง ๑,๐๐๐ คนเท่านั้น แต่มีอำนาจที่จะใช้ผู้คนพลเมืองทำประโยชน์ให้แก่ตนได้ถึงแปดร้อยยี่สิบห้าล้านคน โดยประชาชนพลเมืองเหล่านี้จะอยู่ดีมีสุข หรือ อดอยากยากแค้นอย่าไร วาติกันถือว่า เป็นหน้าที่ที่ประเทศเจ้าของสัญชาติของผู้คนเหล่านี้จะรับผิดชอบกันเอาเอง วาติกันมีแต่จะใช้ทำประโยชน์ให้แก่ตนอย่างเดียว

จะดูกันให้เห็นประจักษ์อย่างชัดเจน ก็ดูได้ในเมืองไทยนี้แหละ มีคนสัญชาติไทยส่วนหนึ่ง เป็นครูอาจารย์อยู่ในสถาบันการศึกษาชั้นสูงของประเทศ เป็นข้าราชการ กินเงินเดือนจากภาษีอากรที่รัฐบาลไทยจ่ายให้โดยแอบแฝงทำประโยชน์ให้แก่วาติกัน ศูนย์กลางแห่งอาณาจักรคาทอลิก ตามแนวนโยบายที่วาติกันบัญชามา ถึงขนาดต้มยำทำเพลงเอาคำสอนของพระพุทธศาสนาในพระไตรปิฎกไปประคนปนเปกับไบเบิลของคาทอลิกจนเลอะเทอะไปหมด ซึ่งเชื่อได้ว่า ในการสั่งสอนกุลบุตรกุลธิดาไทยตามปรกติ ก็คงสอนกันมั่วไปหมดนั่นเอง **เขาทำประโยชน์ให้แก่วาติคันซึ่งเป็นต่างประเทศ โดยได้รับค่าจ้างจากประเทศไทยซึ่งถือพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ มันก็เท่ากับชาวพุทธออกเงินค่าจ้าง**

ให้เขาล้างผลาญสมบัติอันล้ำค่าของตนเอง เพื่อประโยชน์แก่ต่างชาติต่างประเทศนั่นเอง

นี่แหละคือแต้มคูชั้นเชิงทางการเมืองอันวิเศษสุดที่ไม่มีใครอื่นจะกระทำได้ แต่ในขณะเดียวกันนั้น มันก็เป็นความอัปยศอดสูอย่างที่สุดสำหรับประเทศไทยและประเทศทั้งหลายที่อยู่ในลักษณะเช่นเดียวกัน

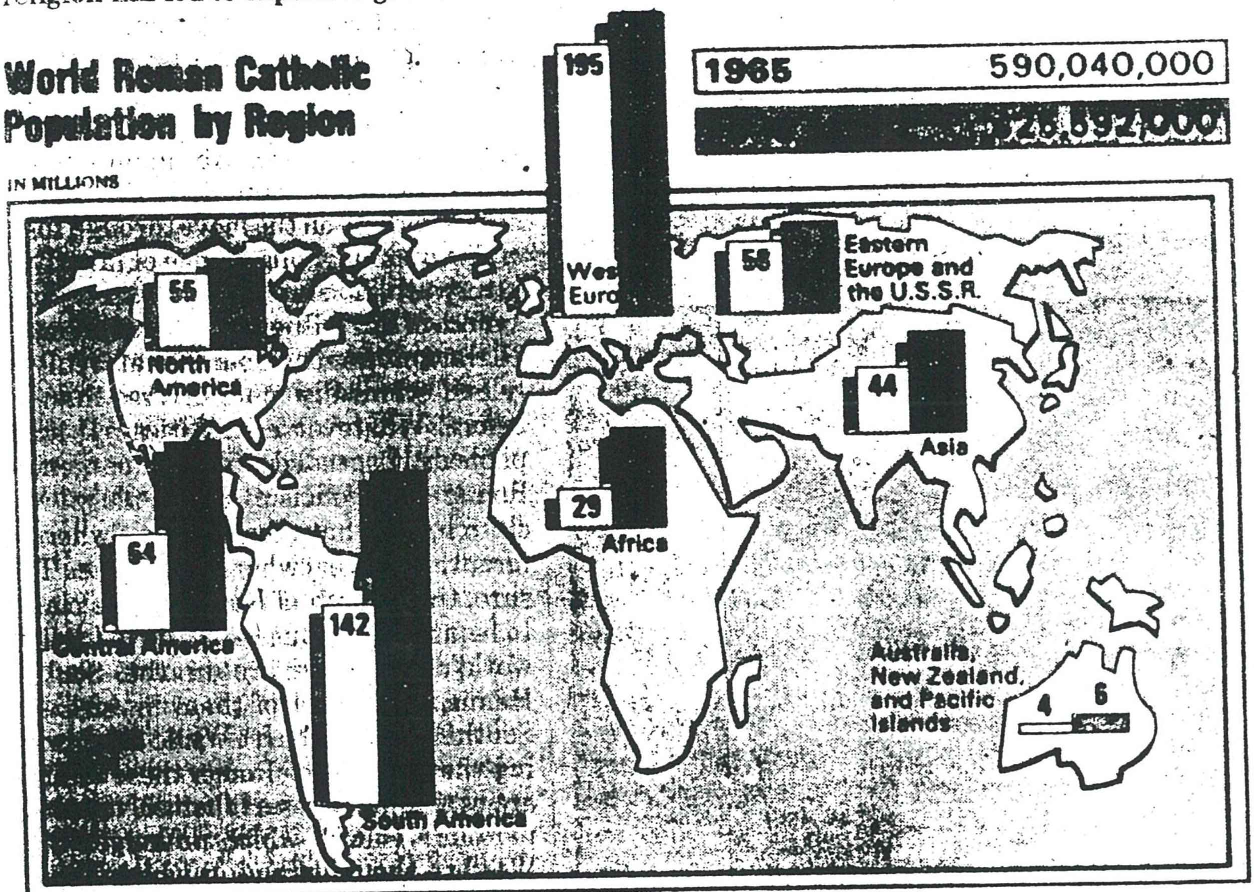
ยิ่งวิเศษไปกว่าที่กล่าวมานี้อีก คือ แม้พลเมืองเพียง ๑,๐๐๐ คน ของวาติกันนั้นก็เถอะ ไม่ใช่ว่า เขาจะเลี้ยงดูไปจนแก่เฒ่าและลาโลกไป เขาจะให้ค่าเลี้ยงดูเพื่อการยังชีพก็แต่เฉพาะในขณะที่ทำงานให้เขาเท่านั้น พอหมดหน้าที่ ก็หมดสิทธิที่จะได้รับค่าเลี้ยงดูทันที ดังที่เขาได้บอกไว้ชัด ๆ แล้วว่า พอหมดหน้าที่ก็ต้องสิ้นสุดการเป็นพลเมืองที่ถือสัญชาติวาติกัน ต้องกลับเข้าสู่สัญชาติเดิมโดยอัตโนมัติ นั่นแหละ

ขอให้ลองไปพิจารณาดูทั้งโลกเถอะ ระบบอันวิเศษสุดแบบนี้ มีใครทำได้บ้าง นอกจากวาติกัน แต่ก็อาจคิดไปได้เหมือนกันว่า มันเป็นระบบที่สุดแสนจะใจดำ ที่ไม่มีใครเขาจะทนความกระดากใจตัวเองนำมาปฏิบัติบ้างได้ ก็ได้

ในเรื่องเกี่ยวกับประชากรนอกสำมะโนครัว อันเป็นเสมือนลูกของวาติกันที่เอาไปเที่ยวฝากคนอื่นเลี้ยงให้นี้ มีหลักฐานระบุชัดว่า ขณะนี้วาติ-กันกำลังเร่งเพิ่มพลเมืองประเภทฝากคนอื่นเลี้ยงนี้อย่างขนาดใหญ่ ดังแผนภูมิซึ่งนิตยสารนิวสวีค ประจำสัปดาห์ที่ ๒ แห่งเดือนธันวาคม ๑๙๘๕ ได้นำมาตีแผ่ไว้ คือ ในช่วง ๒ ทศวรรษ ตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๖๕ ถึง ๑๙๘๕ นั้น ประชากรคาทอลิกของวาติกันเพิ่มขึ้นถึง ๒๓๕,๘๕๒,๐๐๐ คน ดังรายละเอียดในแผนภูมิที่นำมาให้ดูเป็นหลักฐานยืนยันต่อไปนี้ (ค.ศ. ๑๙๖๕ เสร็จการประชุมวาติกันทู.)

The Church of Rome Comes to All Continents

In the two decades since the second Vatican Council, Rome's emphasis on a global religion has led to explosive growth in the Third World, most notably Latin America and Africa; the Catholic population of Western Europe, however, has leveled off.

ดูแผนภูมินี้แล้วลองพิจารณากันอย่างคนที่มีสติปัญญาเป็นอิสระสักหน่อยแล้ว จะเห็นอะไร ๆ อยู่หลายประการ คือ

ประการที่หนึ่ง ประชากรคาทอลิกที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วทันตาทันใจนี้ มาจากไหน?

แน่ละ ระยะ ๒๐ ปีนั้น ประชากรคาทอลิกเดิมย่อมจะมีลูกมีเต้าเพิ่มขึ้น แต่จะไม่เพิ่มอย่างรวดเร็วเกินไปเช่นนั้น เพราะการเพิ่มถึง **๒๓๕** ล้าน จากจำนวนที่เป็นฐานเดิม **๕๙๐** ล้านคนนั้น มันเพิ่มขึ้นถึงเกือบ **๔๐** เปอร์เซ็น ถ้าโลกมนุษย์เราเพิ่มจำนวนประชากรกันแบบนี้ สี่-ห้าปีเท่านั้น อย่าว่าแต่พื้นที่ที่มนุษย์จะอาศัยเพาะปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารพอเลี้ยงปากเลี้ยงท้องเลย แม้แต่ที่นอน ก็คงจะต้องนอนขี่กันจนไม่รู้ว่าใครเป็นใครอย่างแน่นอน ฉะนั้นจึงมิได้เพิ่มขึ้นเพราะประชากรคาทอลิกมีลูกมีเต้าเพิ่มขึ้นเท่านั้น แต่เป็นการเพิ่มขึ้นทางอื่น ซึ่งทางอื่นนั้น ก็คือ ทางการแย่งยื้อเอาศาสนิกของศาสนาอื่น นิกายอื่น ไปเป็นประชากรของตนนั่นเอง วิธีการแย่งยื้อก็อย่างที่รู้ ๆ เห็น ๆ กันอยู่ทั่วไปนั่นแหละ คือ **หลอกล่อ หว่านล้อมให้คนหันเหไปเข้าสังกัดศาสนาของตน ทั้งด้วยน้ำลาย และ น้ำเงิน**

ประการหนึ่ง คาทอลิก ซึ่งมีวาติกันเป็นเมืองแม่ ต้องการเพิ่มประชากรของตนอย่างเร่งรัดรวดเร็วทำไม?

ปัญหานี้คงจะตอบไม่ยากนัก คือ คำตอบก็อยู่ที่ว่า คาทอลิกมีอุดมการณ์สูงสุดที่จะทำให้มนุษย์ทุกคนในโลกเป็นคาทอลิกให้หมด เพื่อที่จะครองโลกตามลำพัง ไม่มีลัทธิศาสนาอื่นใดเป็นคู่แข่งอยู่อีกเลย ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้กลับคืนสู่ฐานะดั้งเดิมแต่บรรพกาล คือ ได้กลับเป็น *พระราชาแห่งพระราชาทั้งหลาย* อีกครั้งหนึ่งนั่นเอง ซึ่งเมื่อเป็นได้ดังนั้นแล้ว ถึงวาติกันจะมีหน้าที่ต้องบำรุงพื้นที่เพียง ๒๕๐ ไร่ ต้องเลี้ยงดูคนเพียง ๑,๐๐๐ คน แต่นิ้วชี้ของวาติกันก็จะชี้ออกไปบงการโลกได้ทั้งโลก

อาจจะมีเสียงโต้แย้งว่า การเพิ่มพลเมืองของคาทอลิกนั้น เป็นเรื่องของความเมตตากรุณาโดยบริสุทธิ์ใจ ที่จะช่วยชี้ทางสวรรค์อันแท้จริงตามลัทธิความเชื่อของเขา การมีพลเมืองมากขึ้น ก็เท่ากับเขาช่วยให้คนพ้นนรกได้ขึ้นสวรรค์กันมากขึ้น ทำนองนี้ นับว่าเป็นเสียงโต้แย้งที่ชวนให้คล้อยตามได้ดีอยู่ แต่ก็คงจะเป็นเสียงโต้แย้งที่ถูกสะกัดด้วยความจริงอันหนึ่งอีกนั่นแหละ ความจริงอันนั้นก็คือ

ถ้าคาทอลิก ซึ่งมีวาติกันเป็นศูนย์บัญชาการ มีเจตนาบริสุทธิ์ที่หวังผลในทางศาสนาแท้ ๆ แล้ว ทำไมจึงต้องรบราฆ่าฟันกับพวกโปรเตสแตนท์ด้วยเล่า ทำไมจะต้องเหมาเอาว่าพวกโปรเตสแตนท์เป็นพวกนอกรีตนอกศาสนา ในเมื่อโปรเตสแตนท์ก็ถือคำสั่งสอนในไบเบิลเหมือนกัน ถือพระเจ้าองค์เดียวกัน และถือพระศาสดาองค์เดียวกันกับคาทอลิกนั่นเอง เพียงแต่โปรเตสแตนท์ปฏิเสธที่จะยอมรับนับถือวาติกันเท่านั้นเอง ฉะนั้น การแผ่ขยายวงลัทธิของตนด้วยการเพิ่มพลเมืองให้กว้างใหญ่ไพศาลออกไปกินแดนของผู้อื่นนั้น จึงมิใช่การปฏิบัติการอันมีจุดมุ่งทางศาสนาอย่างแท้จริง แต่จุดมุ่งหมายอันแท้จริง คือ อำนาจทางการเมืองที่จะครองโลกไว้ใต้ลัทธิของตนทั้งโลกนั่นเอง

ประการหนึ่ง ซึ่งจะเห็นได้จากการเร่งเพิ่มประชากรอย่างขมีขมันนี้ คือ ปัญหาเรื่องการคุมกำเนิด เพื่อสะกัดกั้นการเพิ่มของประชากรโลก ซึ่งโลกทั่วไปเห็นพ้องต้องกันว่า การเพิ่มมากเกินไปของประชากรนั้น คือ ทางมาแห่งอันตรายใหญ่หลวงอย่างหนึ่งของโลก คือ หากประชากรล้นโลกแล้ว ความคับแค้น คับขัน ต่าง ๆ จะเกิดขึ้น ทำให้ต้องรบราฆ่าฟันกันอย่างน่าเอน็ดอนาถในที่สุด จึงพยายามส่งเสริมการคุมกำเนิด ซึ่งเมืองไทยเราเรียกเสียให้รื่นหูหน่อยว่า การวางแผนครอบครัว แต่วาติกัน อ้างเอาบัญญัติของศาสนามาคัดค้านขัดขวาง ไม่ให้มีการคุมกำเนิด

เพราะการคุมกำเนิดจะมีผลทำให้นโยบายการเพิ่มประชากรคาทอลิกของตนเสียผลไปส่วนหนึ่ง ส่วนว่า เมื่อเพิ่มขึ้นมาแล้วอย่างล้นเหลือ จะเอาอาหารที่ไหนกิน จะเอาแผ่นดินที่ไหนอยู่ วาติกัน ไม่คิด เพราะวาติกันถือว่า มีพระเจ้าช่วยคิดให้แล้ว

ประการหนึ่งที่น่าคิดจากการเพิ่มพลเมืองอย่างรวดเร็วของวาติกันนี้ คือ เจ้าของพลเมืองเดิม คือ ศาสนาอื่น นิกายอื่น ซึ่งพลเมืองเหล่านั้นเคยสังกัดอยู่ ตาบอด หูหนวก กันเสียหมดหรืออย่างไร จึงปล่อยให้พลเมืองของตนหลุดมือไปเข้าสุ่มเข้าซะนางของวาติกันอย่างรวดเร็วเช่นนั้น?

สำหรับข้อนี้ จำต้องก้มหัวยอมรับด้วยความคารวะเป็นอย่างสูงว่า วาติกัน เขาเก่งกาจฉลาดเลิศ ที่สามารถใช้ประชาธิปไตย ใช้เสรีภาพเป็นช่องว่างเข้าไปกอบโกยเอาพลเมืองของศาสนาอื่น ๆ ไปเป็นพลเมืองของตนได้อย่างรวดเร็วสะดวกสบาย อย่างในเมืองไทยเรานี้ ก็เป็นตัวอย่างที่ยืนยันได้เป็นอย่างดี คือ วาติกันจะวางนโยบาย วางแผน และบงการให้ตั้งโรงเรียน ตั้งโรงเลี้ยงเด็ก แล้วก็มอมเมาเด็กตั้งแต่หัวเท่ากำปั้นให้เลื่อมใสศรัทธาในลัทธิคาทอลิกอย่างไร ก็เป็นเสรีภาพที่จะทำได้เต็มที่ อย่างที่เขากำลังทำอยู่เต็มบ้านเต็มเมืองขณะนี้ เมื่อมีใครไปไต่ถามท่านที่มีหน้าที่ในการนี้ ทั้งที่เป็นนักการเมือง และ เป็นข้าราชการ ท่านก็ยื่นคัมภีร์เสรีภาพมาให้ดู คนที่ไปถามก็มีแต่จะต้องหน้าม้านกลับบ้านไปออกตัวเอากับลูกกับเมียที่บ้านเท่านั้นเอง

ก็คิดดูเถอะว่า เมื่อมีช่องว่างช่องมหึมาอยู่ในโลกอย่างนี้ ทำไมวาติ-กันจะเพิ่มพลเมืองของตนแบบโกยเอา ๆ ไม่ได้ แต่ก็ใคร่จะเสนอข้อสังเกตไว้สักนิดว่า *ในประเทศอังกฤษซึ่งเป็นมารดาแห่งประชาธิปไตย และ เสรีภาพนั้น คาทอลิกโดยวาติกันเป็นศูนย์บัญชาการ มีโอกาสเข้าไปกอบโกยเอาพลเมืองโปรเตสแตนท์ไปเป็นของตนได้บ้างไหม ?*

เห่อเสรีภาพ คลั่งเสรีภาพ จนหมดตัว เพราะเสรีภาพ ก็นับได้ว่าเป็นความดีงามที่น่าเทิดทูนบูชายิ่งนัก

สรุปได้ว่า วาติกัน มีพลเมืองที่ต้องเลี้ยงดูเพียง ๑,๐๐๐ คน แต่มีพลเมืองที่ทำประโยชน์ให้อย่างเดียว ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเลี้ยงดูแต่อย่างใดถึง ๘๒๕ ล้านกว่าคน อาณาจักรของวาติกัน จึงเป็นมหาอาณาจักรที่วิเศษพิศดารยิ่งนัก ไม่เหมือนใคร และ ไม่มีใครจะเหมือนได้ ในโลกใบเดียวกันนี้นี่แหละ

ดูกันต่อไปอีกสักเรื่องหนึ่ง คือเรื่องสถานทูต อันเป็นเรื่องที่ไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือนอีกเช่นกัน คือ สถานทูตของประเทศทั้งหลายทั้งปวงก็เรียกกันด้วยชื่อเหมือน ๆ กันว่า **สถานเอกอัครราชทูต** หรือมีฐานะลดหลั่นลงไปหน่อย ก็เป็น **สถานอัครราชทูต** อันหมายถึงสถานที่ทำการของผู้แทนแห่งพระราชามหากษัตริย์ หรือประมุขของประเทศที่มีฐานะเท่ากับพระราชามหากษัตริย์ของประเทศนั้น ๆ อันเป็นเรื่องทางการเมืองโดยตรง แต่ของวาติกันมีชื่อว่า **สถานเอกอัครสมณทูต** โดยตัวทูตมีชื่อตามตำแหน่งอย่างเต็มยศว่า **เอกอัครสมณทูตนครรัฐวาติกันประจำประเทศไทย** เพียงแต่ชื่อเท่านี้ก็ผิดแผกแตกต่างไปจากประเทศทั้งหลายทั้งปวงในโลก

เมื่อหยั่งเข้าไปถึงภารกิจด้วยแล้ว ยิ่งเห็นความแปลกอันเป็นพิเศษยิ่งขึ้น คือ สถานทูตทั้งหลายทั้งปวงนั้นก็มีเรื่องที่จะติดต่อสัมพันธ์แก่กันและกันในเรื่องของการเมืองและการเศรษฐกิจ อันเป็นภาระหน้าที่ของพระราชามหากษัตริย์ทั้งหลาย จะพึงติดต่อเกี่ยวข้องกัน แต่ของวาติกันนั้น ประกาศภาระกิจไว้ในชื่ออย่างชัดเจนว่า เป็นเรื่องของการติดต่อในกิจ-การของพระสงฆ์องคเจ้า อันมีชื่อรวมว่า สมณะ

ข้อที่น่าประหลาดใจก็คือ ประเทศไทยซึ่งมีพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ มีคณะสงฆ์เป็นผู้บริหารกิจการพระศาสนาตามกฎหมาย มีภาระกิจเกี่ยวกับกิจการพระสงฆ์องคเจ้าอะไรที่จะต้องติดต่อกับวาติกัน จนต้องตั้งตัวแทนขึ้นไว้เล่า ?

ถ้าหากจะมีแล้ว ก็น่าจะเป็นการติดต่อสัมพันธ์กันระหว่างคณะสงฆ์ไทย ซึ่งมีสมเด็จพระสังฆราชเป็นประมุข กับ คณะสงฆ์วาติกัน ซึ่งมีสันตะปาปาเป็นประมุข และเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ตัวแทนของคณะสงฆ์ไทยที่จะไปตั้งสถานทูตประจำอยู่ที่วาติกัน ก็จะต้องพระสงฆ์ผู้ทรงสมณ-ศักดิ์ ไม่ใช่ฆราวาสอย่างที่เป็นอยู่ ทั้งนี้ก็เพื่อให้เกิดลักษณะเสมอกันตามครรลองทางการทูต เพราะตัวแทนของวาติกัน ถือกันว่าเป็นสมณะ

ดังนั้น ลักษณะความสัมพันธ์ที่ปรากฏอยู่นี้ จึงเป็นเรื่องหันรีหันขวาง หัวมงกุฏ ท้ายมังกร พิกลอยู่

ยิ่งแก้ว่า เป็นการติดต่อสัมพันธ์กันในวิสัยทางการทูตทั่วไป คือ เป็นเรื่องการติดต่อทางการเมือง การเศรษฐกิจนั่นแหละ ก็ยิ่งเป็นเรื่องที่น่าประหลาดใหญ่ เพราะเกือบจะไม่มีการเมืองและการเศรษฐกิจอะไรที่เมืองไทยจำต้องติดต่อกับวาติกันเลย พลเมืองที่วาติกันต้องเลี้ยงดูเองเพียง ๑,๐๐๐ คน ย่อมไม่ใช่ตลาดที่ไทยหวังจะส่งข้าวส่งเกลือ ส่งเสื้อผ้าไปขายเพื่อให้ได้เงินตราต่างประเทศเข้าบ้านเข้าเมืองอะไรได้ หรือจะคบวาติกันไว้เพื่อให้เกิดอำนาจต่อรองทางการเมืองระหว่างประเทศ ก็ไม่เคยปรากฏว่า วาติกันแสดงบทบาทพอจะเป็นที่หวังอะไรได้ในเชิงนี้ นอกจากไปที่ไหนก็ตะโกนคำว่า สันติภาพ ที่นั่น แต่ในทางปฏิบัติสาวกสำคัญ ๆ ของวาติกันเองที่ประจำอยู่ในท้องถิ่นต่าง ๆ นั่นแหละ คือ ตัวก่อเรื่องวุ่นวายสร้างปัญหาให้แก่ผู้ปกครองในท้องถิ่น เช่นในนิคารากัว พวกคาทอลิกสาวกบริวารระดับสูงของวาติกัน คือ ระดับคาร์ดินัล ก็เข้าร่วมมือกับพวก

คอมมิวนิสต์ล้มรัฐบาลเสียเรียบร้อยมาแล้ว และในฟิลิปปินส์ขณะนี้ ก็กำลังขุดรากถอนโคนรัฐบาลของมาร์กอสอยู่อย่างขมีขมัน ดังนั้น เมืองไทยจึงไม่น่าจะหวังอะไรได้ จากวาติกันในเรื่องทางการเมืองระหว่างประเทศ ด้วยเหตุนี้ การมีสัมพันธ์ทางการทูตกับวาติกันของไทยเรานั้นก็อยู่ในความนึกคิดเพียงว่า มีดีกว่าไม่มีเท่านั้นเอง ประโยชน์อันจะพึงมีได้อย่างจริงจัง คงจะมองไม่เห็นอะไรนักจึงปรากฏว่า ทูตไทยประจำนครวาติกันมักจะเป็นคนเดียวกันกับทูตไทยที่เป็นเอกอัครราชทูตอยู่ในประเทศอื่นแถว ๆ นั้น

แต่สำหรับวาติกัน นั้น ได้ประโยชน์เป็นชิ้นเป็นอันจากความสัมพันธ์ทางการทูตกับไทยอย่างแน่นอน ดังจะเห็นได้จากการมีสถานเอกอัครราชทูตประจำอยู่ในเมืองไทยอย่างเป็นหลักฐานมั่นคง ประโยชน์นั้น ไม่ใช่ประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ เพราะวาติกันไม่มีอะไรจะขายให้ไทย และ ไม่จำเป็นจะต้องซื้อหาอะไรจากไทย เพราะมีพื้นที่เพียง ๒๕๐ ไร่ ไม่พอที่จะทำไร่ทำนาหรือตั้งโรงงานใหญ่โตอะไรได้ แม้สาวกบริวารในเมืองไทยจะคุยว่า มีธนาคารของตัวเองก็เถอะ และมีคนที่จะต้องเลี้ยงดูเพียง ๑,๐๐๐ คนเท่านั้น แต่เป็นประโยชน์ทางการเมือง ซึ่งเป็นการเมืองในแนวจำเพาะของวาติกันเอง คือ *การแผ่อาณาจักร์ของตนโดยใช้ศาสนาเป็นเครื่องมือ*

ว่ากันให้ชัด ๆ ก็คือ ประโยชน์ของสถานทูตวาติกันในประเทศไทยได้แก่ การควบคุมดูแลและบังคับบัญชาพลเมืองประจำถิ่นของตนให้ปฏิบัติหน้าที่เพื่อแผ่ศาสนจักร์คาทอลิกของตน อย่างใกล้ชิด

ที่ว่าอย่างนี้ ไม่ใช่ว่าส่งเดชไปตามอำเภอใจ แต่เป็นการมองเห็นจากพฤติกรรมที่มีหลักฐานยืนยันอย่างชัดเจน คือ ในการประชุมเจ้าหน้าที่ระดับสูงของวงการคาทอลิกในประเทศไทยครั้งหนึ่ง เมื่อ ค.ศ. ๑๙๘๒

(พ.ศ. ๒๕๒๕) ปรากฏข้อความตอนหนึ่งอันเป็นสาระสำคัญที่สุดของการประชุมว่า

> *พระคุณเจ้า ยอห์น ยาโก ประธานสำนักเลขาธิการเพื่อผู้ไม่นับถือคริสต์ศาสนาโรม ได้เสนอผ่านทางพระสมณฑูต เรนาโต ราฟาเอเล มาร์ติโน ให้จัดตั้งสถาบันพุทธศาสตร์ หรือ* Buddhist Institute *ในกรุงเทพฯ เพื่อเป็นศูนย์ศึกษาพุทธศาสนาสำหรับเอเชีย โดยทางกรุงโรมมีทุนก้อนหนึ่งเพื่อโครงการนี้ สภาพระสังฆราชได้รับหลักการแล้ว...*

เป็นข้อความที่บ่งชัดว่า สถานทูตวาติกันในกรุงเทพฯ นั้น คือศูนย์ที่รับนโยบายและคำสั่ง พร้อมทั้งการสนับสนุนจากวาติกัน มาสั่งการและควบคุมบังคับบัญชาแก่พลเมืองคาทอลิกของตนในประเทศไทย เพื่อกระทำการอันจะเป็นผลต่อการแผ่อาณาจักร์คาทอลิกบนแผ่นดินผืนนี้

เป็นอันว่า ความสัมพันธ์ทางการฑูตระหว่างวาติกันกับไทยนั้น ประโยชน์อันสำคัญเป็นของฝ่ายวาติกันไม่ใช่ไทย ใครอยากจะหัวเราะเล่นสนุก ๆ กับความสัมพันธ์อันนี้บ้าง ก็ถือว่าเป็นสิทธิส่วนตัว แต่ผู้เขียนคงหัวเราะไม่ออก เพราะมองเห็นอยู่ว่า ประโยชน์ของวาติกันนั้น มันกระทบถึงความอยู่รอดปลอดภัยของศาสนาประจำชาติไทยโดยตรง

ทั้งหมดที่แจกแจงมาในตอนนี้ คือ รายละเอียดที่บ่งบอกถึงโครงสร้างอันพิศดารของคริสตศาสนานิกายโรมันคาทอลิก อันสรูปได้ว่า

...มีใจกลางที่เล็กนิดเดียวจนเกือบจะมองไม่เห็น ด้วยเนื้อที่เพียง ๒๕๐ ไร่ และพลเมืองเพียง ๑,๐๐๐ คน โดยมีกลไกการปกครองบริหารตั้งอยู่ที่ใจกลางนี้ ในฐานะเป็นศูนย์กลางการบังคับบัญชาทั้งปวงโดยสิทธิ์ขาด

...แต่มีเมืองขึ้นแผ่กระจ่ายอยู่ทั่วโลก บางแห่งเป็นประเทศใหญ่ ๆ ทั้งประเทศ

...มี ลัทธิคาทอลิก อันมีความศักดิ์สิทธิ์ ด้วยอำนาจของพระเป็นเจ้า เป็นสายใยผูกพันแน่นแฟ้น ยึดเมืองขึ้นนั้น ๆ ไว้ใต้อำนาจการบังคับบัญชา

...มีตัวแทนทางการทูต ซึ่งเปิดเผยตัวเองตามระบบการเมืองระหว่างประเทศของโลก เป็นผู้คุมหัวเงื่อนแห่งสายใยนั้นอยู่ประจำถิ่นในภูมิภาคต่าง ๆ

ระบบบริหารที่น่าสนใจ

นอกจากโครงสร้างพิเศษพิสดารอันไม่มีใครเหมือนดังได้กล่าวมาแล้ว วาติกัน ซิตี้ ยังใช้ระบบบริหารที่รู้จักกันอยู่แต่ในหมู่ผู้ที่สนใจในประวัติศาสตร์การปกครองของโลกยุคดึกดำบรรพ์เท่านั้น ซึ่งเห็นว่า คนไทยในทุกวันนี้น่าจะสนใจไว้เหมือนกัน เพราะกระทบมาถึงความเป็นเอกราชของประเทศไทยอยู่มิใช่น้อยทีเดียว

ระบบบริหารของวาติกัน ที่เขาใช้มานานและยังใช้อยู่จนถึงทุกทุกวันนี้ เรียกว่า ระบบ **โรมัน คิวเรีย หรือ คิวเรีย โรมานา** (Roman Curia-Curia Romana)

ระบบบริหารเช่นนี้ เป็นระบบที่พวกโรมันใช้บริหารบ้านเมืองมาแต่ยุคเริ่มต้นอาณาจักร คือ เมื่อเริ่มตั้งตัวครั้งแรกนั้นอาณาจักรโรมันมิได้กว้างใหญ่ไพศาลแต่อย่างใด แต่ผู้คนที่มารวมกันตั้งเป็นอาณาจักรขึ้น เพื่อให้เกิดพลังเป็นกลุ่มสำหรับต่อสู้กับศัตรูภายนอกนั้น มีหลายก๊ก หลายเผ่าพันธุ์ เมื่อจำต้องมาอยู่ร่วมกัน ก็พากันคิดรูปแบบการปกครองบริหารขึ้นโดยมีชื่อเรียกกันต่อมาว่า **ระบบโรมัน คิวเรีย** มีสาระสำคัญโดยย่อที่พอรู้ได้จากที่นักประวัติศาสตร์ ท่านได้อธิบายไว้ ดังนี้

คำว่า คิวเรีย (Curia) นั้น หมายถึง **หมู่** หรือ **หน่วย** ออกเสียงลงคะแนนในการพิจารณาชี้ขาดในปัญหาสำคัญของบ้านเมือง คือ เมื่อมีปัญหาเช่นนั้นเกิดขึ้นก็จะมีการประชุมราษฎรทั้งหมดกลางลานใหญ่ซึ่งเรียกว่า **โฟรุ่ม** (Forum) โดยราษฎรทั้งหลายจะเข้ารวมอยู่ในคิวเรียหรือ หมู่ ของใครของมัน ซึ่งมีอยู่ ๓๐ คิวเรีย เมื่อมีการเสนอญัตติขึ้น

มาแล้ว แต่ละคิวเรียก็จะหารือกันเป็นการภายในของตน ๆ ว่าจะยอมรับ หรือ ปฏิเสธ เมื่อได้มติเป็นอย่างไรแล้ว หัวหน้าคิวเรียก็จะนำเอามตินั้นเดินไต่สะพานเล็ก ๆ ไปใส่ไว้ในที่รับมติ ซึ่งอยู่ที่ปลายสะพานอีกฟากหนึ่ง เสร็จแล้วก็เอามติมานับเป็นคะแนน ฝ่ายยอมรับได้คะแนนมากญัตตินั้น ก็ถือว่าใช้ได้ซึ่งคณะบริหารจะนำไปปฏิบัติต่อไป ถ้าคะแนนน้อยกว่าฝ่ายปฏิเสธ ญัตติก็ตกไป ต่อมาเมื่ออาณาจักรโรมันได้แผ่ไพศาลไปด้วยคมหอกคมดาบของนักรบโรมันผู้เกรียงไกร หน่วยออกเสียงลงคะแนน คิวเรีย นี้ ก็คงจะมีมากขึ้นตามลำดับ

นี่เป็นรูปแบบการปกครองของโรมันโบราณ ซึ่งว่ากันว่าเป็นระบอบประชาธิปไตยแบบหนึ่ง ตามเอกสารหลักฐาน ซึ่งยอมรับนับถือทั่วไป คือ เอนไซโคลพีเดีย อเมริกานา ฉบับพิมพ์ ค.ศ. ๑๙๖๙ ว่า นิกายโรมันคาทอลิก ได้นำเอาระบบการปกครองอันนี้ไปใช้ในการบริหารศาสนจักร์ของตนตั้งแต่คริสตศตวรรษที่ ๑๑ และแสดงความเป็นมาโดยย่อที่น่าสนใจไว้ดังนี้

> คิวเรีย โรมานา เป็นชื่ออันหมายถึง องค์การสูงสุดแห่งศาสนจักรโรมัน คาทอลิก ซึ่งประกอบด้วยองค์การบริหาร และองค์การด้านการวินิจฉัยอรรถคดี เป็นที่รู้จักกันมาตั้งแต่ คริสตศตวรรษที่ ๑๑
>
> ในระยะเริ่มแรกนั้น สันตะปาปาได้ใช้อำนาจปกครองบริหารศาสนจักรโดยผ่านสภาซีโนด อันประกอบด้วยนักพรตแห่งโรม (The Clergy of Rome) ครั้นถึงศตวรรษที่ ๖ นักพรตแห่งสำนักที่เป็นหลักของโรม พร้อมด้วยนักพรตชั้นผู้น้อยแห่งแคว้นต่าง ๆ ๗ แคว้น ได้ก่อตั้งสภาซีโนด หรือ สภานักพรต (Presby terium) ขึ้นมา จากสภานักพรตนี่เอง ได้พัฒนาขึ้นเป็น สภาพระคาร์ดินัล

(the College of Cardinals) ซึ่งในสมัยศตวรรษที่ ๑๑ นั้น ได้ทำหน้าที่อันสำคัญยิ่งใหญ่ในการบริหารศาสนจักร์

กาลเวลาผ่านไป กิจการแห่งศาสนจักรมีความซับซ้อนและใหญ่กว้างขวางยิ่งขึ้น ภาวะอันนี้ได้เรียกร้องให้มีการปรับปรุงโครงสร้างทางการบริหารให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงในปี ค.ศ. ๑๕๘๘ สันตะปาปา ซิกสตุสที่ ๕ ได้ประกาศธรรมนูญฉบับหนึ่งชื่อว่า อิมเมนสา อิเทอร์นิ-เดีย (Immensa aeterni Dei) ธรรมนูญฉบับนี้ กำหนดรูปแบบและวางหลักเกณฑ์การปฏิบัติไว้ในรูปของกระทรวง (Congregations) สำนัก (Bureaus) และ สำนักงาน (Officed) ต่าง ๆ แห่ง โรมัน คิวเรีย ดังเช่นที่เป็นรูปเป็นเค้าอยู่ในปัจจุบัน

ในปี ๑๙๐๘ ได้มีการปรับปรุงโครงสร้างให้เจริญก้าวหน้า โดย สันตะปาปา เซนต์ ปิอุกซ์ ที่ ๑๐ ได้ประกาศธรรมนูญชื่อ ซาเปียนติ คอนสิลิโอ (Sapienti consilio) ซึ่งธรรมนูญฉบับนี้ เมื่อมีการตกแต่งแก้ไขบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ แล้ว ก็ได้รวบรวมขึ้นเป็น ประมวลวินัยบัญญัติ (Code of Canon Law) ประกาศใช้เมื่อปี ๑๙๑๗

เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๖๗ สันตะปาปา ปอลที่ ๖ ได้ประกาศธรรมนูญฉบับหนึ่งชื่อว่า เรจิมินิ เอคคลี-เซีย ยูนิเวอรเซ (Regimini ecclesiae universal) ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากการให้ฉันทานุมัติด้วยความปิติของเหล่าบิชอปทั้งหลาย ในการประชุมสมัชชา วาติกัน ที่ ๒ (เมื่อ ๑๘ พฤศจิกายน ๑๙๖๕ ซึ่งรัฐธรรมนูญ ฉบับนี้เป็นจุดตั้งต้นแห่งการปรับปรุงระบบ โรมัน คิวเรีย อย่างกว้างใหญ่ไพศาล

ในการปรับปรุงที่ สันตะปาปา ปอล ได้จัดทำชิ้นนี้ สำนักเลขาธิการพระสันตะปาปาแห่งรัฐ มีความทะมัดทะแมงแข็งแกร่ง จนมีฐานะเป็นสำนักนายกรัฐมนตรีและกระทรวงต่างประเทศรวมกัน ฝ่ายสำนักเลขาธิการแห่งรัฐอื่น ๆ ก็เกิดเป็นกระทรวง ๙ กระทรวง ซึ่งอยู่ในฐานะหน่วยนำด้านการบริหารของ คิวเรีย ยกตัวอย่างเช่น กระทรวงศรัทธา (The Congregation of the Faith) มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับปัญหาเรื่องความถูกต้องแท้จริงแห่งลัทธิ

มีหน่วยงานที่เรียกว่า ตรีบูนัล (Tribunals) ๓ หน่วย ซึ่งรู้จักกันอย่างกว้างขวางที่สุดในนามว่า โรตา (Rota) ทำหน้าที่คอยสอดส่องสดับตรับฟังกรณีที่มีการร้องอุทธรณ์มาจากศาลในเขตปกครองของบิชอปต่าง ๆ โดยเฉพาะกรณีเกี่ยวกับการสมรส

มีสำนักงานรับผิดชอบกิจการศาสนา (sacred offices) ๕ สำนักงานทำหน้าที่เกี่ยวกับกิจการบริหารปลีกย่อยต่าง ๆ เช่น สำนักงานปฏิบัติการด้านเศรษฐกิจ (the Prefecture of Economic Affairs) มีหน้าที่รับผิดชอบควบคุมการลงทุนของรัฐวาติกัน (the Holy See)

มีสำนักเลขาธิการ ๔ สำนัก ซึ่งตั้งขึ้นเพื่อทำหน้าที่เกี่ยวกับปัญหาพิเศษต่าง ๆ ยกตัวอย่างเช่น **สำนักเลขาธิการเพื่อส่งเสริมความเป็นเอกภาพของชาวคริสต์** (The Secretariat for Promoting christian unity) **มีหน้าที่ดำเนินการประสานความสัมพันธ์แผ่คลุมทั่วโลก**

มีสภาร่วมระหว่างฆราวาส กับ คณะกรรมาธิการของสันตะปาปา ซึ่งก่อตั้งเป็นส่วนหนึ่งแห่ง คิวเรีย แต่ปกครองบริหารด้วยบทบัญญัติพิเศษ

กระทรวงแต่ละกระทรวงนั้น มีคาร์ดินัลผู้หนึ่งเป็นเจ้ากระทรวง มีเลขาธิการผู้หนึ่ง และรองเลขาธิการอีกผู้หนึ่ง เป็นผู้ช่วย มียกเว้น ๓ กระทรวง ที่สันตะปาปาสงวนไว้เพื่อเข้าควบคุมบริหารด้วยตนเอง คาร์ดินัล และเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ที่มีทั้งฆราวาสและนักบวชนั้น รับผิดชอบบริหารงานแต่ละกระทรวงตามความเห็นชอบของ บิชอป ๗ คน ที่มาจากประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก

ท้ายที่สุดจะต้องนำเอาผลงานในแต่ละกระทรวงนั้นเข้าไปแถลงและรับการพิจารณาในการประชุมใหญ่ประจำปี ในแต่ละกระทรวงนั้น มีผู้เชี่ยวชาญคอยช่วยเหลือในการบริหาร ซึ่งผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้เรียกว่า คอน-ซุลเตอร์ (consultors) เป็นการประชุมโดยมีคาร์ดินัลเจ้ากระทรวงเป็นประธาน และสมาชิกบางคนในกระทรวงเข้าประชุมพิจารณา

นี่คือการปกครองบังคับบัญชาชั้นพื้นฐานในกระทรวงทั้งหลาย ซึ่งมิได้มีธุรกิจขั้นคอขาดบาดตาย หรือ เหนือปรกติวิสัย ซึ่งอาจจะดำเนินการกันไปได้เอง ก่อนที่จะต้องใช้ความคิดความอ่านอันคู่ควร ซึ่งสันตะปาปาจะต้องวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิจารณาทั้งหมด ต้องการเพียงการอนุมัติของสันตะปาปาเท่านั้น เว้นไว้แต่ปัญหาทั้งหลาย ซึ่งความคิดความอ่านระดับกระทรวงทะบวงกรมจำต้องได้รับความสามารถพิเศษเท่านั้น

นี่คือระบบบริหารของวาติกัน ซึ่งเริ่มต้นใช้มาตั้งแต่คริสตวรรษที่ ๑๐ และ ปัจจุบันนี้ก็ยังใช้อยู่โดยมีการปรับปรุงใหม่เมื่อสิบกว่าปีมานี้ คือ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๐ นี่เอง โดยโครงสร้างที่มีการปรับปรุงใหม่นี้ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า วาติกัน ซึ่งเป็นใจกลางเล็ก ๆ นิดเดียว ด้วยพื้นที่เพียง ๒๕๐ ไร่ และพลเมืองเพียง ๑,๐๐๐ คน นั้น คือ ราชธานีซึ่งมีราชอาณาจักรภายใต้ปกครองบังคับบัญชาแผ่คลุมอยู่ทั่วโลก โดยใช้ระบบ คิวเรีย โรมานา เป็นกลไกการปกครองบริหาร

อาจจะมีข้อสงสัยว่า ทำไมวาติกันจึงยังคงใช้ระบบการบริหารที่เก่าแก่โบรมโบราณอย่างนี้อยู่อีก?

คำตอบก็คือ ราชอาณาจักรอันกว้างใหญ่ไพศาลของวาติกัน มิใช่ราชอาณาจักรที่มีพื้นที่ติดต่อเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเหมือนกับประเทศทั้งหลาย แต่เป็นราชอาณาจักรที่กระจัดกระจายอยู่ในพื้นที่ต่าง ๆ แบบอาณาจักรโรมันโบราณและที่สำคัญก็คือ อาณาจักรกระจัดกระจายเหล่านั้น เป็นราชอาณาจักรแฝงเร้นที่ไปอาศัยแทรกซ้อนอยู่ในราชอาณาจักรของประเทศอื่น ๆ เขา กลไกการปกครองบริหารที่วาติกันสามารถจะใช้ได้อย่างเหมาะสม ก็คือระบบ คิวเรีย โรม่านา แบบโรมันโบราณที่ใช้อยู่นี้แหละ คือ วาติกันจะทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ไปตั้งคนในถิ่นนั้น ๆ ซึ่งถือสัญชาติของประเทศเจ้าของถิ่นนั่นแหละให้เป็นข้าราชการของตน ทำหน้าที่ปกครองบริหารราชอาณาจักรเฉพาะถิ่น ซึ่งเป็นประหนึ่ง คิวเรีย หรือ หมู่หนึ่ง ๆ แบบของโรมันโบราณ โดยข้าราชการเหล่านี้มีตำแหน่งซึ่งระบุชื่อแบบ ศาสนา เพื่อซ่อนพราง คือ คาร์ดินัล บ้าง บิชอป บ้าง ความจริงแล้วก็คือ ขุนนางผู้มีตำแหน่งบริหารของวาติกันนั่นเอง โดยขุนนางเหล่านี้จะต้องปฏิบัติการในหน้าที่ทั้งหลายทั้งปวงตามบทบัญญัติและกฎข้อบังคับที่กำหนดกันไว้ โดยมีวาติกันเป็นศูนย์กลาง และพร้อม

กันนี้ วาติกัน ก็ส่งเจ้าหน้าที่ระดับสูงที่ไว้เนื้อเชื่อใจได้มาเป็นตัวแทนคอยสอดส่องดูแลและประสานงานกับเจ้าหน้าที่ หรือ ขุนนางประจำถิ่นเหล่านี้ในนามของทูตอันถูกต้องตามกฎหมายระหว่างประเทศ ระบบความสัมพันธ์แบบนี้ จะเห็นได้ชัดเจนจากระบบ คิวเรีย โรมานาที่เขาปรับปรุงใหม่ตามเอกสารหลักฐานดังกล่าวมา คือ ที่เขาบอกไว้ว่า เขามี *สำนักเลขาธิการเพื่อส่งเสริมความเป็นเอกภาพของชาวคริสต์ มีหน้าที่ดำเนินการประสานความสัมพันธ์แผ่คลุมทั่วโลก* นั่นแหละ

ที่เขาว่า ความเป็นเอกภาพของชาวคริสต์ นั้น มีแง่ซ่อนพรางเคลือบคลุมอยู่ให้เข้าใจไปว่า เขาตั้งองค์การนี้ไว้เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์กับคริสต์ทุกนิกายจะได้บังแง่การเมืองได้บ้าง แต่ความจริงแล้ว เป็นเรื่องของการควบคุมบังคับบัญชาชาวคริสต์คาทอลิก ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่เป็นที่ปฏิบัติงานของคาทอลิก พื้นที่นั้นคือส่วนหนึ่งแห่งมหาอาณาจักรของวาติกัน

และอย่าลืมจ้องดูตรงที่เขาว่า **แผ่คลุมทั่วโลก** นั้นด้วย เพราะมันแสดงอยู่ชัด ๆ ว่า อาณาจักรที่เขาใช้ระบบบริหารของเขาควบคุมบังคับบัญชานั้น มีอยู่ทั่วโลก เป็นการยอมรับอย่างชัดเจนว่า พื้นที่ใดเป็นที่ปฏิบัติงานของคาทอลิก พื้นที่คือส่วนหนึ่งแห่งมหาอาณาจักรวาติกัน

เมื่อดูกันให้ลึกซึ้งแบบรู้ทันกันถึงเพียงนี้แล้ว คนไทยที่ไม่ปัญญาอ่อนเต็มทนคงจะเข้าใจได้แล้วว่า เมืองไทยเรานี้ วาติกันเขาถือว่าเป็นอาณาจักรยึดครองของเขา ในฐานะเป็นคิวเรียอันหนึ่งของเขาแล้วเพราะเจ้าหน้าที่ หรือขุนนางระดับบริหารชั้นสูงชั้น คาร์ดินัลชั้น อัศวิน เขาก็เข้ามาแต่งตั้งไว้เรียบร้อยแล้ว และขุนนางเหล่านี้ก็ทำหน้าที่ตามคำสั่งของวาติกันอยู่อย่างขมักเขม้นในขณะนี้แล้ว

มันน่าแปลกใจอยู่ก็แต่ว่า คนไทยใหญ่ ๆ โต ๆ ที่นึกว่าตัวไม่ใช่คนปัญญาอ่อน กลับไปยอมรับการแต่งตั้งขุนนางเข้ามายึดบ้านยึดเมืองของตัวเอง ซึ่งวาติกันได้ล่วงละเมิดกระทำไปแล้วนี้อย่างหน้าชื่นตาบาน เข้าให้

ขอให้นึกกันดูก็แล้วกันว่า เมื่อวาติกันเขามีโครงสร้างทั้งในรูปแบบของรัฐ และ ระบบบริหาร อันแสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นที่จะครองโลกอย่างนี้ และได้ดำเนินบทบาทถึงขนาดแสดงให้เห็นว่า เขายึดครองประเทศไทยไว้ในระดับที่แต่งตั้งคนสัญชาติไทยเป็นขุนนางเจ้าหน้าที่สำคัญของเขาอย่างนี้แล้ว มันถึงขีดหรือยังที่จะถือว่า

นี่คือ สมุทัย หรือ มูลเหตุสำคัญแห่งสงครามศาสนาที่กำลังจะเกิดขึ้นในเมืองไทย

เพราะจะต้องไม่ลืมว่า เมืองไทยเป็นเมืองที่มีพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ โดยคนไทยยึดมั่นว่าเป็นสมบัติอันประเสริฐสุดที่จะต้องรักษาไว้ด้วยเลือดเนื้อและชีวิต เช่นเดียวกับสถาบันชาติ และพระมหากษัตริย์ การยึดครองเมืองไทยเป็นอาณาจักรของวาติกันได้โดยสมบูรณ์นั้น ย่อมหมายถึงการทำเมืองไทยให้เป็นเมืองที่ลัทธิคาทอลิกเข้าแทนที่พระพุทธศาสนา โดยดำเนินบทบาทเล่ห์กลทุกสีทุกอย่างให้พระพุทธศาสนาเสื่อมสิ้นไป ซึ่งเขาก็กำลังดำเนินการกันอยู่แล้วในขณะนี้ ปัญหาจึงอยู่ที่ว่า คนไทยจะยอมให้เขาดำเนินการเปลี่ยนเมืองไทยเป็นเมืองคาทอลิกได้คล่อง ๆ ไหม? ถ้ายอมก็หมดเรื่องกันไป แต่ถ้าไม่ยอม อะไรจะเกิดขึ้น? เพราะการที่จะไปยกมือกราบไหว้ให้สาวกบริวารของวาติกันเขาหยุดเขาเลิกการดำเนินการตามคำสั่งของเจ้านายเขานั้น ไม่มีทางที่จะทำได้อย่างแน่นอน

เป็นอันว่า พอจะมองเห็นสมุทัยแห่งสงครามศาสนาในเมืองไทยกันได้บ้างแล้ว ต่อไปขอให้มาดูกันถึงแนวทางที่สงครามศาสนาได้บุกตลุยมุ่งหน้ามาถึงเมืองไทย โดยเพ่งมองให้ดี ๆ แล้ว จะเห็นว่า ไม่ใช่เรื่องที่พูดกันเล่นสนุก ๆ แต่เป็นเรื่อง เอาจริงเอาจัง ที่เขาวางแผนยุทธ-ศาสตร์ กำหนดยุทธวิธี และดำเนินกลยุทธ กันอย่างแน่วแน่ รัดกุม และรุนแรง จนเห็นได้ว่า เขาจะเลิกล้มไม่ได้เป็นอันขาด เพราะการเลิกล้มคราวนี้ ก็เท่ากับยอมให้ตัวเขาพบกับความล้มละลายทีเดียว ถ้ายังระแวงแคลงใจอย่างไรแล้ว ก็ขอให้เพ่งมองกันต่อไป มองด้วยสายตาของความเป็นไทยแล้ว จะเห็นได้อย่างแน่นอน

ทางมาที่น่าเพ่งมอง

ในตอนที่ผ่านไปแล้ว เป็นการชี้แจงแสดงให้เห็นว่า สงครามศาสนาอันอาจจะมาเมืองไทยได้ในวันข้างหน้านั้น มีเหตุผลที่เป็นเค้ามูลอยู่ที่คริสตศาสนา นิกายโรมัน คาทอลิก เพราะเป็นนิกายเดียวที่มีโครงสร้างทั้งในส่วนรูปแบบของรัฐและระบบบริหาร อันบ่งบอกถึงความมุ่งมั่นที่จะก้าวก่ายรุกรานดินแดนของผู้อื่น อันเป็นเหตุสำคัญของการสงครามตลอดมา ต่อไปนี้จะเป็นการชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงแห่งพฤติกรรมในความเพียรพยายามของคาทอลิกที่กำลังล่วงล้ำรุกรานเข้ามาจนถึงเมืองไทยนี้

การนำเอาข้อเท็จจริงเช่นนี้มาตีแผ่ เคยโดนชี้หน้ากล่าวหามาแล้วว่า **มาทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่** แต่ความจริงแล้ว เป็นเรื่องของเจตนาบริสุทธิ์ที่ไม่ปรารถนาจะให้คนไทยในอนาคตต้องพบกับความพินาศวอดวายด้วยสงครามศาสนา เพราะคนไทยยุคนี้ **เห็นเรื่องใหญ่เป็นเรื่องเล็ก** ต่างหาก ทั้งนี้ก็เพราะ ผู้เขียนไม่มีผลประโยชน์ส่วนตัวอันใดเกิดขึ้นจากการขุดคุ้ยความจริงมาตีแผ่ในเรื่องนี้เลย แม้แต่ค่าดินสอปากกาที่เขียนเรื่องนี้ก็ไม่ได้ มีแต่เสียลูกเดียว ตั้งแต่เสียแรง เสียเวลา เสียความคิด เสียค่ากระดาษดินสอ จนกระทั่งอาจจะเสียชีวิตเพราะถูกลอบทำร้ายเอาก็ได้ ฉะนั้น จะมาทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่หาสวรรค์วิมานอันใด

เห็นว่าเรื่องมันใหญ่ซึ่งจะเลวร้ายอย่างยิ่งในวันต่อไปจนทนไม่ไหวดอก จึงต้องมาร้องบอกกัน เมื่อร้องบอกออกไปแล้ว จะเป็นอะไรก็ให้มันเป็นไป

โดยวิสัยของผู้ที่มีหน้าที่ต้องระวังรักษาขอบขัณฑสีมาอาณาจักรทั้งหลาย มีความจำเป็นอยู่อย่างหนึ่ง ที่จะต้องเหลียวซ้ายแลขวาอยู่ตลอด

เวลา เพื่อจะได้รู้เอาไว้ว่า มีใครที่ไหนเขาคิดการแผ่ปีกแผ่หางแห่งอำนาจราชศักดิ์ของเขาไปทางไหนกันบ้าง และบ้านเราเมืองเรา อยู่ในขอบเขต อยู่ในรัศมี ที่จะโดนปีกโดนหางของเขาฟาดฟัดเอาบ้างหรือไม่ อย่างไร ทั้งนี้ก็เพื่อความอยู่รอดปลอดภัยของบ้านเมืองเราเป็นสำคัญ ไม่ใช่เอาแต่หลับหูหลับตาอยู่กับความชื่นฉ่ำสำราญ จนกระทั่งทหารญวนตั้งสองแสนมาขึงแนวอยู่ตลอดชายแดนด้านตะวันออกแล้ว จึงจะขยับเปลือกตาขึ้นมาดูอย่างนี้หาได้ไม่ เพราะมีแต่จะพากันวอดวายไปทั้งบ้านเมืองท่าเดียว

เรื่องทหารญวนสองแสนนั้น ยกให้เป็นเรื่องของนักการทหาร นักการเมือง ท่านว่ากันไป ซึ่งท่านก็บอกกันอยู่ว่า ท่านไม่ยั่น เพราะท่านดูมานานเห็นมานาน และเตรียมรับมือกันมานานแล้ว แต่มีเรื่องราวอันสำคัญอยู่อีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งน่าจะมีพิษมีภัยต่อความสงบเรียบร้อยและปลอดภัยของบ้านเมืองมิใช่น้อยเหมือนกัน คือ มันมีท่าว่าจะเกิดเป็นสงครามภายในขึ้นได้ในอนาคต ในรูปของสงครามศาสนา ดังเช่นที่เกิดในเลบานอนนั่นแหละ แต่รู้สึกว่า ยังหาเจ้าของงานที่จะโดดออกมารับผิดชอบไม่ได้ พระเจ้าพระสงฆ์ที่ท่านมีอำนาจวาสนา มีบารมี ท่านก็ถือขันติ ถืออุเบกขาตั้งหน้าแต่จะไปนิพพานกันเสียทั้งนั้น จะหาท่านที่คิดจะรักษาพระพุทธศาสนาให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ไว้ เพื่อคนไทยชั้นหลังจะได้อาศัยไปนิพพานบ้าง ก็ไม่รู้จะไปหาที่ไหนได้ คนที่มีแต่ปากอย่างผู้เขียน ก็ได้แต่ส่งเสียงตะโกนเข้าไว้ที เผื่อพวกภูตผีมันจะกะดะ ๆ บ้าง

เรื่องที่ว่านี้ คือเรื่อง การรุกแบบสันติของคาทอลิก โดยมีวาติกันเป็นจอมบงการ

มองเห็นอย่างชัดเจนในเรื่องนี้จากหลักฐานเอกสารที่เขาทำกันขึ้นเองเป็นส่วนใหญ่ ดังจะได้นำมาตีแผ่เป็นลำดับไป ด้วยวิธีแกะรอยเรื่อยมาจากกรุงโรมถึงกรุงเทพ ฯ

วาติกัน เคาน์ซิล ทู.....

มีเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งที่จำต้องรู้กันเสียก่อน เพราะการรู้เรื่องนี้อย่างชัดเจน คือ การรู้เข้าไปถึงเจตนารมณ์และโฉมหน้าอันแท้จริงของวาติกันว่า เขากำลังคิดอะไรและกำลังดำเนินการไปทางไหน อย่างไร เรื่องนี้คือเรื่อง การประชุมสภาวาติกันครั้งที่ ๒ ซึ่งเขาเรียกด้วยภาษาอังกฤษไว้ว่า **วาติกัน เคาน์ซิล ทู** (Vatican Council 2) แต่สาวกบริวารซึ่งกินข้าวบนแผ่นดินไทย แต่มอบใจให้แก่วาติกัน เขาดัดจริตกระแซะเข้ามาฉกฉวยเอาถ้อยคำในตำราของพระพุทธศาสนาไปเรียกว่า **การประชุมสังคายนาวาติกัน ที่ ๒** คือ เอาคำว่า สังคายนา ไปใช้ จะเป็นการแสดงให้เห็นถึงอุปนิสัยสันดานที่ไม่คำนึงถึงมารยาทอยู่มากน้อยเพียงไร เชื่อว่าสาธุชนทั้งหลาย ย่อมจะเห็นกันอยู่แล้ว

การประชุมที่กล่าวถึงนี้ ไม่ใช่การประชุมธรรมดา แม้จะเป็นประชุมธรรมดาขนาดใหญ่ที่เรียกว่า การประชุมสภาซีโนดก็เถอะ แต่เป็นการประชุมขนาด อภิมโหฬารสันนิบาต ที่เดียว ในเอกสารหลักฐานเขาให้คำอยู่สองคำ คือ **เพลนารี เคาน์ซิล** (plenary council) คำหนึ่ง กับ **อีคิวเมนิกัล เคาน์ซิล** (Ecumenical Council) อีกคำหนึ่ง จากความหมายของคำทั้งสองนี้ ก็ช่วยให้มองเห็นได้ว่า เป็นการประชุมที่มีความพรักพร้อมทั่วถ้วนไปทั้งพิภพ หมายถึงเป็นการประชุมที่ใหญ่ยิ่งมโหฬารอย่างน่าอัศจรรย์จริง ๆ โดยจะเห็นชัดยิ่งขึ้นในรายละเอียดที่เขาให้ไว้ คือ การประชุมครั้งนี้ มีชาวคาทอลิกระดับเอ้ ๆ ที่เขาเรียกว่า **คุณพ่อแห่งสภา** (Council Fathers) ไปร่วมประชุมกันถึง ๒,๕๐๐ คน โดยไปจากประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกถึง ๑๓๕ ประเทศ เสียดายอยู่นิดเดียวที่เขามิได้ระบุไว้ว่า ๑๓๕ ประเทศนั้น มีไทยแลนด์รวมอยู่ด้วยหรือเปล่า จึงได้แต่เพียงคาดคะเนว่า คงมีด้วยแหง ๆ เท่านั้น

ดูแต่เพียงคนที่เข้าประชุมนี้ ก็เห็นแล้วว่า ใหญ่ยิ่งอย่างน่าอัศจรรย์เพียงไร เพราะวาติกันเองมีพลเมืองเพียง ๑,๐๐๐ คนเท่านั้น แต่มีคนไปประชุมที่นั่นถึง ๒,๕๐๐ คน คือ มากกว่าพลเมืองปรกติเขาถึงเท่าครึ่ง มีประเทศไหนในโลกที่เคยจัดประชุมด้วยอัตราส่วนอย่างนี้บ้างล่ะ ?

ยิ่งดูถึงระยะเวลาที่เขาไปประชุมกันอยู่แล้ว ยิ่งน่าตื่นเต้นแปลกใจยิ่งขึ้น คือ มิได้ไปประชุมกันเพียง ๙ วัน ๑๐ วัน แล้วก็แบกกรดกลับบ้าน แต่เขาไปปักภรดประชุมกันอยู่ถึง ๓ ปีกว่า คือ เปิดประชุมเมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๑๙๖๒ ปิดประชุมเมื่อ วันที่ ๘ ธันวาคม ๑๙๖๕ คิดกันหยาบ ๆ แต่เพียงเรื่องต้อนรับเลี้ยงดู ก็จะเห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่โตมโหฬารเพียงไร คือ ต้องเลี้ยงคนวันละ ๒,๕๐๐ คนอยู่ทุกวัน เป็นเวลา ๓ ปีกว่า จะต้องใช้คนใช้เงินใช้วัสดุข้าวของมากมายเพียงไร และต้องเหน็ดเหนื่อยเพียงไร ก็ลองนึกดู แต่วาติกันเขาทำได้และทำกันมาแล้ว

ข้อที่ชวนให้คิดลึกเข้าไปก็คือ มันคงไม่ใช่เพราะเขานึกสนุก ๆ กันขึ้นมาก็เลยจัดประชุมกันเล่น เพื่อเกิดความบรรเทิงรื่นเริงใจเป็นแน่แท้ แต่มันย่อมหมายถึง เขามีเรื่องสำคัญขั้นสุดยอดจริง ๆ จึงต้องตัดสินใจลงแรงลงทุนกันอย่างมโหฬารพรรลึกเช่นนี้

*อะไรคือเรื่องสำคัญสุดยอดอันนั้น ?...*เป็นเรื่องที่เราจะได้เพ่งพิศพินิจดูกันต่อไป

การประชุมแบบ อภิมโหฬาร สันนิบาติเช่นนี้ ในเอกสารหลักฐานเขาบอกไว้ว่า มีมาก่อนหน้านี้แล้ว ๒ ครั้ง ครั้งหนึ่งจัดเข้าลำดับว่าเป็น วาติกัน เคาน์ซิล ที่ ๑ (Vatican Council 1) จัดขึ้นเมื่อปี ๑๘๖๙ ถึง ๑๘๗๐ ประชุมกันอยู่เพียงปีเศษ ๆ จำนวนผู้เข้าร่วมประชุมเพียง ๗๖๔คนเท่านั้น เรียกได้ว่า เล็กกว่าการประชุมครั้งที่ ๒ ถึง ๒-๓ เท่าตัว และก่อน

หน้านั้นขึ้นไปอีก ๓๐๐ ปีเศษ ก็เคยมีการประชุมมาครั้งหนึ่งแล้ว แต่ยังไม่ได้ตั้งลำดับ เรียกกันว่า เคาน์ซิล ออฟ เทรนต์ (Council of Trent) จัดขึ้นเมื่อ ค.ศ.๑๕๖๓

รวมความว่า ตลอดอายุกาลของคริสต์ศาสนาเกือบสองพันปี เขาจัดให้มีการประชุมเช่นนี้ขึ้นเพียง ๓ ครั้ง และใน ๓ ครั้งนั้น มีคนเข้าประชุมมากที่สุด และ ประชุมกันนานที่สุด คือ การประชุมครั้งที่ ๒ เมื่อ ๒๐ กว่ามานี่เอง ฉะนั้น จึงต้องเป็นการประชุมที่มีความหมายอันใหญ่ยิ่งจริง ๆ ถ้าจะว่า เป็นการประชุมที่มองโลกทั้งโลกเป็นเป้าหมาย ก็คงจะไม่เป็นการเกินเลยความจริงอันประทับตรึงตราอยู่ในความสำนึกของเขาแต่ประการใด

สาระสำคัญของการประชุมในเวลา ๓ ปีกว่า ด้วยจำนวนคนถึง ๒,๕๐๐ คนนี้ ผู้สันทัดกรณีขนาดไปนั่งประชุมอยู่ด้วยและมีบทบาทในการประชุมนั้นตลอดเวลา ในฐานะเลขาธิการฝ่ายหนังสือพิมพ์ ได้นำมาเผยแผ่ไว้ให้โลกทั่วไปได้รู้ ในเอกสารสารานุกรม อเมริกานา ฉบับตีพิมพ์เมื่อ ค.ศ. ๑๙๖๙ โดยเขาได้สรุปไว้เป็นส่วนหนึ่งในรูปของบันทึกตามลำดับวัน ตั้งแต่เริ่มดำริที่จะมีการประชุมจนถึงวันปิดประชุม นอกเหนือจากรายละเอียดต่าง ๆ อันน่าศึกษา ซึ่งถอดความออกมาได้ดังนี้

๒๕ มกราคม ๑๙๕๙ (พ.ศ. ๒๕๐๒) สันตะปาปาจอห์น ที่ ๒๓ ประกาศเจตจำนงที่จะจัดให้มีการประชุม ระดับครอบจักรวาล(ecumenical council) ขึ้น หลังจากได้รับเลือกตั้งเป็นสันตปาปาได้ไม่ถึง ๓ เดือน

๕ มิถุนายน ๑๙๖๐ สันตะปาปาจอห์น แต่งตั้งคณะกรรมาธิการจัดเตรียมการประชุมและตั้งสำนักเลขาธิการ

๒๕ ธันวาคม ๑๙๖๑ โดยอาศัยบทบัญญัติแห่งธรรมนูญสำหรับผู้เผยแผ่ศาสนา..ฮิวแมนิสซาลูติส..สันตะปาปาจอห์น ประกาศเรียกประชุมสภาอย่างเป็นทางการ

๒๐ มิถุนายน ๑๙๖๒ ศาสนจักร และ กลุ่มอื่น ๆ ที่เป็นคริสเตียนนอกอาณัติของวาติกัน ได้รับเชิญให้ส่งผู้แทนไปสังเกตการประชุม

๕ กันยายน ๑๙๖๒ จัดพิมพ์เผยแพร่ประทัฏฐานแห่งระเบียบการสำหรับดำเนินการประชุม

๑๑ ตุลาคม ๑๙๖๒ สันตะปาปา จอห์น ที่ ๒๓ เปิดประชุมสภาวาติกัน ที่ ๒ เป็นทางการอย่างเต็มพิธี

๑๒ ตุลาคม ๑๙๖๒ บรรดาฟาเธอร์ผู้เข้าประชุม เริ่มประชุมปฏิบัติภารกิจเป็นวาระแรก มีการเลื่อนการประชุมเกือบจะทันทีทันใดเพื่อศึกษาการเลือกตั้งกรรมาธิการแห่งสภา

๒๐ ตุลาคม ๑๙๖๒ ฟาเธอร์ผู้เข้าประชุม ออกประกาศสาส์นพิเศษ อันมีชื่อว่า สาส์นถึงมนุษยชาติ (Message to Humanity)

๘ ธันวาคม ๑๙๖๒ สิ้นสุดสมัยประชุม วาติกัน ที่ ๒ สมัยแรก

๓ มิถุนายน ๑๙๖๓ สันตะปาปาจอห์น ที่ ๒๓ สิ้นชีพ

๒๑ มิถุนายน ๑๙๖๓ คาร์ดินัล จิโอวันนิ บัตติสตา มอนตินิ ได้รับเลือกให้เป็นสันตะปาปา ปอล ที่ ๖

๒๒ มิถุนายน ๑๙๖๓ สันตะปาปา ปอล ที่ ๖ ประกาศเจตจำนงยืนยันในอันที่จะดำเนินการประชุมสืบต่อไป

๒๙ กันยายน ๑๙๖๓ เปิดประชุมสภาสมัยที่ ๒

๕ ธันวาคม ๑๙๖๓ ปิดประชุมสมัยที่ ๒ มีการประกาศธรรมนูญว่าด้วยพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ และ กฤษฎีกาว่าด้วยสื่อสารทางสังคม

๑๗ พฤษภาคม ๑๙๖๔ สันตะปาปา ปอล จัดตั้งสำนักงานเลขาธิการพิเศษ สำหรับผู้ที่มิได้นับถือคริสตศาสนา

๑๔ กันยายน ๑๙๖๔ เปิดประชุมสภาสมัยที่ ๓

๒๑ พฤศจิกายน ๑๙๖๔ ปิดประชุมสมัยที่ ๓ มีการประกาศธรรมนูญประกาศิตว่าด้วยศาสนจักร **กฤษฎีกาว่าด้วยลัทธิครองโลกทั้งผอง** (the Decree on Ecumenism) และ **กฤษฎีกาว่าด้วยศาสนจักรคาทอลิกแห่งบูรพทิศ**

๑๔ กันยายน ๑๙๖๕ เปิดสมัยประชุมที่ ๔

๑๕ กันยายน ๑๙๖๕ สันตะปาปา ปอล ที่ ๖ จัดตั้งสภาเอปิสโคปัล ซีโนด

๒๘ ตุลาคม ๑๙๖๕ มีการประชุมใหญ่ และ มีการประกาศกฤษฎีกาว่าด้วย ที่ทำการสำนักอภิบาลศาสนิกของบิชอบในศาสนจักร์ กฤษฎีกาว่าด้วยการฟื้นฟูและปรับตัวแห่งชีวิตนักบวช และ กฤษฎีกาว่าด้วยการก่อตั้งวางแผนงานอบรมบาทหลวง พร้อมทั้งแถลงการณ์ว่าด้วยการศึกษา และ แถลงการณ์ว่าด้วยศาสนาที่ไม่ใช่คริสต์

๑๘ พฤศจิกายน ๑๙๖๕ มีการประชุมใหญ่ครั้งที่ ๒ และประกาศธรรมนูญประกาศิตว่าด้วยการเผยพระองค์แห่งพระเป็นเจ้า และ กฤษฎีกาว่าด้วยงานเผยแผ่ศาสนาของฆราวาสกับสันตะปาปา ปอล ที่ ๖ ประกาศการปรับปรุงระบบบริหารของรัฐบาลวาติกันแบบ โรมันคิวเรีย ให้รุดหน้า ได้มีการเริ่มดำเนินการจัดทำประกาศคารวะสดุดี แด่

พระสันตปาปา ปิอุส ที่ ๑๒ และ จอห์น ที่ ๒๓ เพื่อยกย่องให้เป็นบุคคลศักดิ์สิทธิ์ มีการกล่าวถึงสมัยการฉลองพิเศษหลังจากการประชุมเสร็จสิ้น และการกล่าวถึงการประชุมสภา เอปิสโคปัล ซีโนด จะต้องมีขึ้นในเวลาไม่ช้ากว่าปี ๑๙๖๗

๔ ธันวาคม ๑๙๖๕ ที่มหาวิหารเซนต์ปอล เข้าร่วมพิธีสวดพิเศษเพื่อความสมานฉันท์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งคริสเตียนทั้งมวล

๗ ธันวาคม ๑๙๖๕ มีการประชุมใหญ่ครั้งสุดท้ายแห่ง สภาวาติกัน ที่ ๒ เพื่อประกาศแถลงการณ์ว่าด้วยเรื่องเสรีภาพทางศาสนา กฤษฎีกาว่าด้วยศาสนกิจและชีวิตของบาทหลวง และ **กฤษฎีกาว่าด้วยบทบาทที่เอาจริงเอาจังในการเผยแพร่ศาสนา** (Misionary Activity) กับทั้งธรรมนูญงานอภิบาลศาสนิก ว่าด้วย ศาสนจักรในโลกยุคใหม่

๘ ธันวาคม ๑๙๖๕ สันตะปาปา ปอล ที่ ๖ ประกอบพิธีปิดการประชุมสภาวาติกัน ที่ ๒ ด้วยสาส์นพิเศษถึงกลุ่มสังคมซึ่งผิดแผกแตกต่างกัน

นี่คือสาระสำคัญโดยย่อในการประชุมแบบอภิมโหฬารสันนิบาตของคาทอลิก ซึ่งมีประเทศวาติกันเป็นศูนย์กลาง เป็นสาระสำคัญที่ปรากฏอยู่ในเอกสารที่คนของเขาเองได้บันทึกไว้ และ เผยแพร่ไปทั่วโลก ไม่ใช่การเสกสรรค์ปั้นเรื่องขึ้นกล่าวร้ายแต่อย่างใด ซึ่งเมื่อเอาความรู้ที่ได้จากสาระสำคัญนี้กำหนดลงเป็นพื้นฐานแล้ว พิจารณาดูพฤติกรรมพฤติการณ์ต่าง ๆ ที่เขาแสดงออก อันโยงใยมาจากคำสั่งระดับประกาศิตและข้อตกลงต่าง ๆ ของการประชุมนี้แล้ว ก็จะเห็นได้ชัดถึงหนทางอันตรายอันจะนำภัยพิบัติมาสู่คนไทยที่ไม่สามารถจะทิ้งพระพุทธศาสนาไปเป็นคาทอลิกได้ ซึ่งจะได้นำมาดูกันให้ชัด ๆ ต่อไป

ลัทธิครองโลก

...เรื่องหนึ่งที่เห็นได้ชัด และควรแก่การอยู่ในสำนึกว่า ไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ คือเรื่องลัทธิครองโลก ซึ่งเห็นได้จากท่าทีและการประกาศอย่างจริงจังของที่ประชุมระดับครองโลกของเขา คือ

พอเริ่มเปิดประชุมเขาก็แสดงทีท่าทันทีด้วยการประกาศ สาส์นพิเศษ อันมีชื่อว่า **สาส์น ถึง มนุษยชาติ** (Message to Humanity) ด้วยเหตุที่คนทุกคนในโลกนี้ ไม่ว่าจะถือศาสนาพุทธ ถือศาสนาอิสลาม ถือศาสนาฮินดู ถือศาสนาซิกข์ หรือแม้แต่ถือศาสนาผีสางนางไม้อยู่บนยอดดอยหรือตามเกาะแก่งกลางมหาสมุทรที่ไหนก็ล้วนแต่ขึ้นสังกัดเป็นฮิวแมนนิตี้ หรือ มนุษยชาติทั้งนั้น เมื่อพวกคาทอลิก ซึ่งเป็นเพียงนิกายหนึ่งของศาสนาหนึ่งประชุมกันอย่างมโหฬารแล้วส่งสาส์นไปถึงมนุษย์ทุกรูปทุกนามทั่วพิภพจบแดนดินอย่างนี้ ย่อมจะไม่ใช่อะไรอื่น นอกเสียจากพฤติกรรมอันหลากไหลออกมาจากจิตสำนึกว่า มนุษย์ทั้งโลกอยู่ภายใต้อ้อมแขนของเขานั่นเอง ส่วนว่า มนุษย์ทั้งหลายแหล่ในโลกนี้ จะมีใครยินดีปรีดา หรือ รังเกียจขยะแขยงต่อการโอบกอดของพวกคาทอ-ลิกกันบ้างนั้น เขาไม่คำนึงถึง เพราะการตีขลุมคลุมโปงดู่เอานั้น ย่อมมิได้เสมอสำหรับคนที่อยากจะเป็นเจ้าโลก

หรือแม้จะมองด้วยความเห็นใจว่า พวกนี้เขาเชื่อมั่นในพระเป็นเจ้าของเขา จึงส่งสาส์นแผ่รังสีพระเป็นเจ้าของเขามาครอบคลุมให้เกิดสวัสดิภาพแก่มวลมนุษย์ทั้งโลก ก็อีกนั่นแหละ แทนที่จะเห็นว่าเป็นเรื่องดีงาม กลับชวนให้เห็นความใจแคบเห็นแก่ตัวหนักเข้าไปอีก เพราะคน

พวกนี้มิได้โง่เขลาเบาปัญญาจนไม่รู้ว่า ในโลกนี้มิได้มีศาสนาแต่ในส่วนของตัวเท่านั้น ยังมีศาสนาอีกมากมายหลายศาสนา บางศาสนาปฏิเสธพระเจ้าโดยสิ้นเชิง บางศาสนาเขาก็มีพระเป็นเจ้าของเขา ซึ่งเขาถือว่าเป็นเอกแต่พระองค์เดียวเหมือนกัน การส่งสาส์นแผ่รังสีไปถึงเขาเหล่านี้นอกจะเป็นคุณแก่เขาแล้ว ยังเป็นโทษเป็นบาปแก่เขาด้วย เหมือนพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา หลับหูหลับตาพรมน้ำมนต์เข้าไปในบ้านของอิสลาม หรือ ศาสนาอื่น ๆ ด้วยความหวังดีนั่นแหละ แทนที่จะดีกลับจะต้องลำบาก ถึงขนาดวิ่งหนีจีวรปลิวไปเท่านั้นเอง

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ก็มิใช่อะไรอื่นนอกจาก จิตสำนึกของเขาที่จะโอบโลกทั้งโลกไว้ในอ้อมกอดในฐานะสมบัติส่วนตัวของเขาเท่านั้นเอง และด้วยจิตสำนึกอันนี้แหละ ที่ทำให้เกิดภาพแบบนักแสดงที่ประทับใจ คือ ชูสองมือไปข้างหน้า ตั้งฉาก ๔๕ องศากับพื้นดิน เหมือนกับจะรอรับคนทั้งหลายที่อยู่เบื้องหน้าเข้าสู่อ้อมแขนของตนไปที่ไหน ก็เห็นที่นั่น

นอกจากท่าทีเช่นนี้แล้ว เขายังประกาศไว้อย่างชัดเจนเมื่อวันปิดประชุมสมัยที่ ๓/๒๑ พ.ย. ๑๙๖๔ คือประกาศเป็นกฤษฎีกา หรือข้อตกลงอันจะใช้เป็นข้อบังคับร่วมกันในชื่อว่า the Decree on Ecumenism ซึ่งแปลได้ว่า **กฤษฎีกาว่าด้วยลัทธิยึดโลกไว้ในครอบครองของคาทอลิก**

เรื่องนี้จำต้องว่ากันถึงความหมายตามศัพท์แสงกันสักหน่อย เพื่อเห็นแก่นักบิดเบือนทั้งหลาย จะได้ไม่ต้องเสียเวลาไปเที่ยวค้นหาแง่มุมมาบิดเบือนกันให้ยุ่งยากวุ่นวายไปเปล่า ๆ

คือที่แปลว่า **ลัทธิยึดโลกไว้ในครอบครองของคาทอลิก** นั้น ก็เพราะความหมายตามศัพท์ว่า Ecumenism ทำให้เข้าใจได้อย่างนั้น ความจริงคำ ๆ นี้ ออกจะเป็นคำลึกอยู่สักหน่อย เจ้าของภาษาของเขา

เองก็คงจะไม่ได้ใช้กันทั่วไป จึงมิได้นำเอามาไขความหมายไว้ในพจนานุกรมที่ใช้กันอยู่เป็นปรกติ มีอยู่แต่ในพจนานุกรมขนาดใหญ่โตอยู่สักหน่อย ฉบับที่ไปค้นเอาความหมายมาแปลไว้นี้ คือ ฉบับที่ชื่อว่า เดอะ รีดเดอร์ส ไดเยสต์ เกรต เอนไซโคลพีดิก ดิกชันนารี เขาให้ความหมายไว้ว่า คำว่า ‘‘Ecumenism นั้นหมายถึง ความเชื่อ หลักการ และ แนวปฏิบัติ ของบุคคลที่มุ่งจำนงและประกอบกิจ เพื่อทำให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อย่างกว้างขวางจดขอบโลก และ การร่วมมือกันระหว่างศาสนจักร์คริสเตียนทั้งมวล

ความหมายที่เขาให้ไว้นี้ พึงสังเกตว่า มีอยู่สองท่อน โดยเขาใช้คำว่า และ เป็นคำเชื่อม ไม่ใช้ คำว่า หรือ ฉะนั้น ทั้งสองท่อนจึงมีความหมายรวมกันในทางปฏิบัติ คือ

เป็น ลัทธิแห่งการร่วมมือร่วมใจกันของคาทอลิก ทั้งในด้านหลักการและการปฏิบัติ ในอันที่จะนำโลกให้รวมเป็นหนึ่ง ซึ่งการรวมเป็นหนึ่งนั้น ย่อมมิใช่การรวมเป็นหนึ่งอยู่ภายใต้อำนาจราชศักดิ์ของใครอื่น นอกจาก ของคาทอลิก

ว่ากันอย่างย่นย่อที่สุดก็คือ **ลัทธิคาทอลิกครองโลก** นั่นแหละ

เจ้าของภาษาเองเขาก็ว่าไว้อย่างนี้ ไม่เชื่อเขา ก็ไม่รู้จะไปเชื่อสิงห์สาราสัตว์ประเภทใดอีก

นอกจากนี้ ในการประชุมชนิดอภิมโหฬารของเขานี้ ยังปรากฏท่าทีอันแสดงความมุ่งหมายแห่งการล่วงล้ำเกินเข้ามาในศาสนาอื่น ๆ อีกด้วย เช่นมีการประกาศตั้งสำนักเลขาธิการพิเศษเพื่อผู้ที่ไม่นับถือคริสตศาสนา อันเป็นเรื่องที่มีความสำคัญที่จำต้องนำมาพูดกัน

โดยละเอียดต่อไป และ มีการออกแถลงการณ์ว่าด้วยศาสนาที่ไม่ใช่คริสต์..คิดดูก็แล้วกันว่า มันเรื่องอะไรจึงยื่นหน้าเข้ามาเกี่ยวข้องกับผู้อื่น ที่เขามิได้เรียกร้องเชื้อเชิญเล่า ?

เรื่องของศาสนานั้น คนพวกนี้จะโง่เขลาเต่าตุ่นจนถึงกับไม่รู้ว่าเป็นเรื่องที่แยกแทางกันอยู่อย่างเด็ดขาดในเนื้อหาอันแท้จริง คือ ศาสนาฝ่ายหนึ่งถือพระเจ้า และก้มหน้าก้มตาที่จะไปเป็นทาสของพระเจ้า ในขณะที่ศาสนาอีกฝ่ายหนึ่ง ไม่ยอมรับเรื่องพระเจ้า หรือ แม้แต่ศาสนาที่ถือพระเจ้า ก็ถือพระเจ้าคนละองค์กัน ดังนั้น การต่างคนต่างอยู่ ไม่ข้องแวะกันในเรื่องศาสนา จึงเป็นหนทางที่จะอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข การเข้ามายุ่งมาเกี่ยวกันในเรื่องศาสนาต่างหาก คือ หนทางที่จะต้องทะเลาะกัน จนถึงพิฆาตเข่นฆ่ากัน

เพราะฉะนั้น การที่เขาแสดงทีท่าก้าวก่ายเกี่ยวข้องเข้ามาในศาสนาอื่น จนเกิดเป็นข้อตกลง เกิดเป็นลัทธิที่จะต้องถือปฏิบัติกันอย่างจริงจังเช่นนี้ จึงเป็นเรื่องที่ไม่สู้จะเป็นมงคลนักสำหรับศาสนาอื่น ๆ แม้แต่พระพุทธศาสนาและพุทธศาสนิกชาวไทยทั้งหลาย เพราะทีท่าของเขานั้น มันบ่งบอกถึงเจตจำนงแห่งการล่วงล้ำรุกราน อันอาจจะต้องถึงกับเข่นฆ่ากันใหญ่โตในอนาคต

ยุทธศาสตร์แผนใหม่

....ไม่ใช่แต่เพียงท่าทีและวาจาปรากฏในการประชุมขนาดอภิมโหฬารที่จะครองโลกเท่านั้น แต่เขาลงมือดำเนินการจนบรรลุผลไปอย่างมากมายแล้วด้วย ดังจะเห็นได้จากสถิติประชากรของเขาอย่างที่ได้เคยกล่าวไว้แล้วว่า ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๕ อันเป็นปีสิ้นสุดการประชุม จนถึงปี ค.ศ. ๑๙๘๕ เพียงสองทศวรรษเท่านั้น เขาสามารถเพิ่มพลเมืองของเขาได้ถึง ๒๓๕ ล้านกว่าคน ดูกันใกล้ ๆ ตัว คือในเมืองไทยเรานี้ ซึ่งกระทบกระเทือนถึงความอยู่รอดปลอดภัยแห่งพระพุทธศาสนา อันเป็นสมบัติประเสริฐสุดแห่งชาติของเรา ก็ประจักษ์แน่ชัดแล้วด้วยหลักฐานว่า เขารุกเข้ามาถึงขนาดจิกกลางกระหม่อมเราเล่นแล้ว เพียงแต่คนไทยชาวพุทธประเภทกระหม่อมหนายังไม่รู้สึกกันเท่านั้นเอง คือ เขารุกเข้ามาถึงขนาดเอาพระไตรปิฎกซึ่งเป็นศูนย์รวมคำสอนของพระพุทธศาสนาไปต้มยำทำแกงกันอย่างสนุกสนานทีเดียว ซึ่งการกระทำทั้งหลายนี้ ไม่ใช่การกระทำแบบพาซื่อรู้เท่าไม่ถึงการณ์ อย่างที่พยายามจะแก้ตัวกันอยู่ ของคนบางคน แต่เป็นการกระทำตามแผนยุทธศาสตร์ที่เขากำหนดขึ้นใหม่ โดยผลสืบเนื่องจากการประชุมอภิมโหฬารนั้นโดยตรง ดังจะได้นำมาชี้ให้ดูกันต่อไป

ลองย้อนกลับไปดูบันทึกตามลำดับวันเกี่ยวกับการประชุม วาติกันทู ในวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๖๔ เขาบอกว่า สันตะปาปา ปอล ได้จัดตั้งสำนักเลขาธิการพิเศษสำหรับผู้ที่ไม่ได้นับถือคริสตศาสนาโดยมีถ้อยคำในภาษอังกฤษว่าดังนี้

May 17, 1964 Pope erected a special secretariat for non-Christian Religions

แสดงหลักฐานพยานกันอย่างประจักษ์ชัดแจ้งทีเดียว จะได้บิดเบือนกันไม่ได้ว่ามาพูดเอาเอง คือ เขาว่าไว้ชัด ๆ ทีเดียวว่า สันตะปาปาของเขา ซึ่งขณะนั้นคือ ปอล ที่ ๖ ผู้ล่วงลับไปแล้วได้จัดตั้งสำนักเลขาธิการ

ขึ้นมาสำนักหนึ่ง ซึ่งสำนักนี้ไม่เคยมีมาก่อน มีฐานะเป็นหน่วยงานถาวรเทียบเท่ากระทรวง โดยมีขุนนางผู้ใหญ่ระดับคาร์ดินัลเป็นผู้รับผิดชอบในฐานะหัวหน้าสำนัก เท่ากับเจ้ากระทรวง หัวหน้าสำนักคนแรก คือ คาร์ดินัล มาเรลล่า ตำแหน่งหัวหน้าสำนักนี้ เขาใช้คำภาษาอังกฤษ เปรสิเดนท์ (President) อันแสดงให้เห็นถึงศักดิ์ศรีมิใช่ย่อยเลย

ข้อที่จะต้องพิจารณาก็คือ เขาระบุภารกิจไว้ชัดเจนในชื่อของสำนักเลขาธิการนี่เอง คือ เพื่อผู้นับถือศาสนาที่ไม่ใช่พวกคริสเตียน หมายถึงมีภารกิจทำงานเกี่ยวกับคนอื่นที่อยู่นอกวงของเขา ปัญหาจึงมีอยู่ว่า มันเรื่องอะไรจึงมาคิดตั้งหน่วยงานเพื่อคนอื่นที่ไม่ใช่พวกของตัวอย่างนี้ ? ในวงของตัวเองไม่มีงานจะทำหรืออย่างไร จึงมาช่วยคนอื่นเขาทำงาน เหมือนกับว่า มีสันดานชอบสาระแนงั้นแหละ

เปล่าเลย เขามิใช่พวกสาระแน ที่มุ่งหมายจะช่วยคนอื่นทำงาน แต่เขาตั้งหน่วยงานขึ้นมาทำงานของเขาเอง เพื่อประโยชน์แก่เขาเอง ส่วนผู้อื่นที่ไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์นั้น คือ เป้าหมายที่เขาจะเข้ามาทำงานแสวงหาประโยชน์ไปเป็นของเขา ฉะนั้น คำว่า **เพื่อผู้ที่นับถือศาสนาที่ไม่ใช่คริสต์ นั้น** จึงมิได้หมายความว่า **เพื่อผลประโยชน์แก่คนพวกนี้ แต่ เพื่อจะเอาคนพวกนี้ไปทำประโยชน์**

เล่ห์เหลี่ยมและแง่มุมในถ้อยคำแบบนี้แหละ จะต้องใช้หูที่มีสติปัญญาฟังกันให้ดี ๆ หน่อย **มิฉะนั้นแล้วจะตกเป็นเหยื่อเขาอย่างน่าสังเวชและน่าอับอายยิ่งนัก**

ขอให้มาดูกันว่า หน่วยงานที่เขาตั้งขึ้นใหม่นี้ เขาทำอะไร?

จากการติดตามศึกษามาพอสมควรได้พบว่า วาติกัน ได้กำหนดแผนยุทธศาสตร์แย่งยึดอาณาเขตของศาสนาอื่นขึ้นมาใหม่ เพราะแผนยุทธศาสตร์เก่าที่เขาใช้ได้ผลมากมายทั่วโลกนั้น เมื่อมาเจอของแข็งเช่นใน

เมืองไทยนี้เข้า กลับต้องพบกับความล้มเหลวอย่างไม่เป็นท่า เห็นง่าย ๆ ก็เช่นในเมืองไทยเรานี้ คาทอลิก เข้ามาเมืองไทยด้วยท่วงท่าที่ทรงอำนาจยิ่งใหญ่ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา สามร้อยกว่าปีมาแล้ว คาทอลิกคงมีฐานะเป็นแต่เพียงศาสนาที่ติดตัวคนพลัดถิ่นมาอาศัยร่มไม้ชายคาของคนไทยอยู่เท่านั้น ทั้ง ๆ ที่ได้พากเพียรพยายามด้วยเล่ห์กะเท่ห์ร้อยสีพันอย่างที่จะครองแผ่นดินไทย เป็นศาสนาประจำชาติไทยให้จงได้ โดยได้พบโอกาสทองตั้งหลายครั้ง ก็ไม่ประสบความสำเร็จ ประสบแต่ความผิดหวังเรื่อยมา อย่างเช่นในรัชสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช แห่งกรุงศรีอยุธยานั้นก็ได้พบโอกาสทอง คือ มีไส้ศึก ได้แก่เจ้าพระยาวิชาเยนทร์ ซึ่งเป็นคาทอลิก เข้าไปมีตำแหน่งใหญ่ยิ่งอยู่ในราชสำนัก ระดับอัครมหาเสนาบดีและมีอำนาจทางการเมืองระหว่างประเทศ คือ พระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๔ แห่งฝรั่งเศส เป็นมรรคทายกสนับสนุนอยู่ พวกคาทอลิกก็พบกับความผิดหวังต้องหอบเสื่อลงเรือกลับยุโรปไปอย่างหมดอาลัยตายอยาก มาในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์นี้ บาทหลวงปาเลอกัว หัวหน้าใหญ่ของคาทอลิกในเมืองไทยก็ได้มีโอกาสชอบพอคุ้นเคยกับพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว **ขนาดคนกันเอง** ก็ยังคงทำอะไรให้คืบหน้าไปอย่างน่าพอใจไม่ได้ตามเคย ด้วยเหตุนี้ ทางวาติกันเขาจึงต้องมีการปรับแผนยุทธศาสตร์ใหม่ เพราะแผนเก่ามีส่วนบกพร่อง ทำให้ไม่บังเกิดผลในบางท้องถิ่น แผนเก่าเป็นอย่างไร แผนใหม่เป็นอย่างไร ดูเอาจากเอกสารหลักฐานของเขาเลยดีกว่า เพื่อจะได้ไม่ต้องระแวงแคลงใจว่า มานั่งเทียนเขียนเอาเอง

คือ มีเอกสารสำคัญอยู่เรื่องหนึ่ง ซึ่งสำนักเลขาธิการพิเศษเพื่อผู้ไม่นับถือคริสตศาสนาเป็นผู้รับผิดชอบจัดทำขึ้น เป็นเอกสารที่ตีพิมพ์ออกเผยแผ่ให้เป็นที่รู้กันเฉพาะเจ้าหน้าที่ระดับสูง ที่เกี่ยวข้องกับกิจการสำคัญของเขาเท่านั้นออกเป็นแบบวารสาร มีชื่อว่า บุลเลติน (Bulletin) ฉบับ

แรกออกเมื่อ เดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๖๖ คือ หลังจากเสร็จการประชุมวาติกัน ทู ๕ เดือน สังเกตได้ว่า เอกสาร บุลเลติน นี้ คือ สื่อประสานงานเพื่อการชี้แนะและสั่งการให้ผู้เกี่ยวข้องของเขาได้ทำงานอย่างสอดคล้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพราะการจะทำเป็นหนังสือราชการสั่งการนั้น ไม่เหมาะ เพราะหากถูกจับได้ก็จะเป็นการที่วาติกัน ซึ่งมีฐานะเป็นประเทศหนึ่ง ไปก้าวก่ายประเทศอื่น ๆ อันเป็นการผิดและละเมิดต่ออธิปไตยของประเทศอื่น ชัดเจนเกินไป แต่พูดกัน สั่งการกัน ในวารสารอย่างนี้แล้ว แม้จะมีข้อครหา ก็ไม่ถนัดนัก เพื่อให้เห็นกันชัด ๆ ได้นำเอาหน้าตาของเอกสาร บุลเลติน มาแสดงไว้ในที่นี้ด้วย

ในเอกสารนี้ แต่ละเล่ม เขาบอกกันถึงเล่ห์กล วิธีการ ตลอดจนแผนยุทธศาสตร์ยุทธวิธี ไว้ชนิดที่ผู้ปฏิบัติยึดถือเอาไปปฏิบัติกันได้เลยทีเดียว ไม่ใช่วารสารที่มีเรื่องสัพเพเหระแบบที่เห็น ๆ กันอยู่ตามแผงขายหนังสือในบ้านในเมืองเรานี้ เรื่องยุทธศาสตร์แผนใหม่ที่เขากำหนดขึ้นเพื่อเล่นงานศาสนาอื่นที่ไม่ใช่คริสต์นั้น ก็ปรากฏอยู่ในเอกสาร บุลเลติน นี้แหละ ซึ่งเห็นว่า น่าจะได้นำมาศึกษากันให้ชัดเจนสักหน่อย เพราะเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อความอยู่รอดปลอดภัยของพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นเรือนใจของคนไทยโดยตรง โดยจะนำเอาถ้อยคำสำคัญ ๆ บางท่อนของเขามาแสดงไว้เป็นหลักฐาน แล้ววิจารณ์เจาะลึกเข้าถึงเนื้อแท้แห่งเจตนาและเนื้อหาแห่งพฤติกรรมของเขา เพื่อจะได้รู้ได้เข้าใจกันอย่างไม่ต้องเคลือบแคลงสงสัยกันอีกต่อไป

Secretariatus pro non Christianis

Bulletin

1

May 1966 1st year

ก่อนจะดูกันถึงเนื้อหนังมังสาของ **ยุทธศาสตร์แผนใหม่** ของเขาว่าเป็นอย่างไร ขอให้มาดูส่วนประกอบอันสำคัญที่จะช่วยให้เชื่อได้อย่างสนิทใจเสียก่อน โดยส่วนประกอบส่วนแรกที่จำต้องนำมาให้ดูก็คือ วารสารบูลเลติน ที่เห็นรูปร่างหน้าตาไปแล้วนั่นแหละ ดูกันในแง่หลักฐานพยานว่า ใครเป็นผู้ออกวารสารนี้ ออกมาเพื่ออะไร และในสภาพเช่นไร เพราะเท่าที่บอกไปแล้วนั้น อาจจะมีบางท่านเห็นว่า พูดเอาเองก็ได้

มีข้อยืนยันอย่างแน่ชัดว่า วารสารบุลเลตินนี้ สำนักเลขาธิการพิเศษเพื่อผู้นับถือศาสนาที่ไม่ใช่คริสต์เป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการ ข้อยืนยันนี้มีอยู่ในจดหมายของ คาร์ดินัล มาเรลล่า ประธานคนแรกของสำนักเลขาธิการพิเศษแห่งนั้น จดหมายฉบับนี้ เขาตีพิมพ์ไว้เป็นหน้าแรกของฉบับปฐมฤกษ์ ในลักษณะที่จะชี้แจงให้พวกเขาตระหนักในความสำคัญของวารสารนี้ เมื่อเป็นเช่นนี้ วารสารฉบับนี้ จึงเป็นวารสารทางการ ไม่ใช่วารสารเพื่อขายกินแบบวารสารในท้องตลาดทั่วไป เรื่องราวทุกสิ่งทุกอย่าง จึงมีน้ำหนักเป็นทางการของวาติกันโดยตรง

ในจดหมายฉบับนั้นได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญ และวัตถุประสงค์ไว้ด้วยข้อความบางตอนดังนี้

> *...วารสารแถลงกิจของสำนักเลขาธิการเพื่อผู้ไม่นับถือคริสตศาสนานั้น ได้วางแผนไว้ตั้งแต่ระยะเริ่มตั้งสำนักเลขาธิการแล้ว เพื่อเป็นเครื่องเชื่อมโยงระหว่างสำนักเลขาธิการกับบรรดาบิชอป (ทั่วโลก) เพราะสำนักเลขาธิการจำต้องดำเนินงานและตั้งใจที่จะดำเนินงานร่วมกันกับท่านเหล่านั้น อย่างสอดคล้องกลมกลืนไปด้วยกันโดยสมบูรณ์*

แสดงชัดทีเดียวว่า วารสารบุลเลตินนี้เป็นเครื่องมือสำคัญเคียงคู่กับสำนักเลขาธิการนี้ โดยเขาบอกวัตถุประสงค์ไว้ตรง ๆ ว่า สำหรับใช้เป็นสื่อในทางการงาน เพื่อจะได้ทำงานสอดคล้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน หมายถึงว่า ต่อแต่นั้นมา พวกเจ้าหน้าที่ระดับสูงของคาทอลิก ชั้นที่เป็นกุญแจสำคัญ หรือ ขุนทัพนายกอง จะต้องคอยจับตาดู คอยเงี่ยหูฟัง วารสารบุลเลตินอยู่ตลอดเวลา บุลเลติน ว่าอะไร อย่างไร ก็ต้องถือเอาอันนั้นอย่างนั้นแหละเป็นแนวทางในการปฏิบัติ

นับได้ว่าเป็นหลักฐานยืนยันเป็นอย่างดีอีกอันหนึ่งในข้อที่เคยว่าไว้ว่า คาทอลิกทั่วโลกเขาทำงานภายใต้การบงการของวาติกัน ไม่ใช่ทำกันตามลำพัง โดยเขามีข่ายการประสานงานกันอย่างสนิทแนบแน่น

ดูต่อไปถึงหน้าที่อันสำคัญของ บุลเลตินอีกข้อหนึ่ง

...ข้าพเจ้าขอกล่าวย้ำว่า ความสำเร็จแห่งภารกิจของเราในอนาคต ซึ่งก็คือการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายจากองค์พระสันตะปาปาให้สัมฤทธิ์ผลนั้น จะมีได้ก็ต่อเมื่อมีการทำงานร่วมกันอย่างเต็มที่และอย่างเชื่อมั่นระหว่างบรรดาบาทหลวงทุกลำดับยศกับทางสำนักเลขาธิการ

อ่านดูแล้ว ใครก็รู้ว่า นี่คือการบอกให้รู้ว่า เขาตั้งระบบการสั่งการขึ้น โดยใช้บุลเลติน เป็นศูนย์การสั่งการ คือ เมื่อสันตะปาปาสั่งการอะไรลงมา สำนักเลขาธิการพิเศษเพื่อผู้ไม่นับถือคริสตศาสนา เขาก็จะนำคำสั่งนั้นมาตีพิมพ์บอกให้รู้กันในบูลเลตินนี้ แล้วสาวกบริวารระดับเจ้าหน้าที่ก็จะต้องถือเอาไปปฏิบัติตาม

...ขอขอบคุณท่านที่...คอยช่วยแจ้งให้เราทราบถึงการปฏิบัติภารกิจและความสำเร็จของเหล่าาบิชอปทั้งหลาย

อันนี้คือการใช้บุลเลตินเป็นที่แจ้งข่าวความเคลื่อนไหว และรายงานเรื่องราวเกี่ยวกับการทำงานของเจ้าหน้าที่จากทั่วทุกมุมโลก อย่างเช่นในเมืองไทยนี้มีสถานการณ์อะไรเกิดขึ้นในวงการศาสนา และในแนวทางการทำงานของเขา ก็จะไปปรากฏอยู่ในบุลเลตินนี้ แล้วพวกเขาที่กระจัดกระจายกันอยู่ทั่วโลกก็จะได้รู้และเกิดทัศนะต่อเรื่องราวทั้งหลายทั่วโลกอย่างสอดคล้องต้องกัน เมื่อเกิดมีปัญหาขึ้นในที่ใด เขาก็สามารถระดมความคิดช่วยกันแก้ไขได้อย่างถูกต้อง มีตัวอย่างอยู่มากมายในเรื่องนี้ คือ จุดแข็ง ทางศาสนาอันเกะกะกีดขวางอยู่ในเส้นทางรุกของเขาในเมืองไทยนี้ เขาได้นำไปวิเคราะห์อย่างถูกต้องถี่ถ้วนและตีพิมพ์ลงไว้ในบุลเลตินเช่นเขาวิเคราะห์แบบล้วงตับออกมาตีแผ่เกี่ยวกับวงการพระพุทธศาสนาในเมืองไทยไว้ ในบุลเลตินเล่ม ๑๖ ดังนี้

ศาสนาของชาวไทยไม่ใช่พระพุทธศาสนาบริสุทธิ์ แต่เป็นลัทธิประสมประสาน โดยมีพระพุทธศาสนาเป็นองค์ประกอบพื้นฐาน ผสมเข้ากับความเชื่อในเรื่องภูตผี วิญญาณซึ่งฝังรากลึกมาตั้งแต่ยุคก่อนพระพุทธศาาสนาเข้ามา

คนหนุ่มสาวชาวไทย ไม่สนใจและไม่เคยคิดถึงพุทธศาสนา พวกเขาใช้เวลาให้หมดไปกับ การเรียน โทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนต์และงานบรรเทิง.....

สมาคมยุวพุทธก็มีอยู่...แต่การทำงานยังคงไม่ค่อยได้ผล และชาวพุทธส่วนมากก็ไม่รู้ถึงกิจกรรมเหล่านี้ องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลกก็เช่นกัน นอกจากคนในวงจำกัดเพียงเล็กน้อยแล้ว องค์การนี้เรียกได้ว่า ไม่เป็นที่รู้จักกันเลยในประเทศไทย

การจัดองค์การคณะสงฆ์ไทย มองดูเหมือนว่าจะมีระบบการบริหารตามลำดับชั้นที่กระชับรัดกุม แต่ในความเป็นจริงแล้ว แต่ละวัดมีความเป็นอิสระของตนเอง และตราบเท่าถึงบัดนี้ การปฏิบัติงานร่วมกันอย่างมีเอกภาพของคณะสงฆ์ เป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้เลย... รายการวิทยุเกี่ยวกับพุทธศาสนา ดำเนินงานกันบนพื้นฐานของงานอาสาสมัคร ไม่มีใครรับผิดชอบอย่างแท้จริง ดังนั้นจึงถือได้ว่าเป็นงานที่ไม่มีประสิทธิภาพ

ลองคิดดู การวิเคราะห์แบบเจาะลึกเข้ามาถึงไส้พุงตับปอดเช่นนี้ ถ้าไม่ใช่เพราะพวกคาทอลิกในเมืองไทยรายงานออกไปให้เจ้านายเหนือหัวของเขาที่วาติกันแล้ว บุลเลตินที่พิมพ์อยู่ในกรุงโรมจะลอดเข้ามารู้ได้อย่างไร เขาส่งนักข่าวนักวิเคราะห์ของเขาเองมาซุ่มมองอยู่กระนั้นหรือ? เขาคงไม่ยอมเสียเงินโง่ ๆ แบบนั้น เพราะตาหูของเขาในเมืองไทยนี้มีอยู่แล้ว มากกว่าตาสับปะรด และเขามีระบบงานที่วางไว้แล้ว ใครสามารถล้วงตับชาวพุทธรายงานไปทางวาติกันจนเป็นที่พอออกพอใจแล้ว ก็มีบำเหน็จรางวัลให้ จนได้เป็นอะไรต่ออะไร กันไปแล้วนั่นประไร

ก็คงจะเชื่อกันได้แน่ ๆ แล้วว่า บุลเลติน ของเขานั้น ไม่ใช่วารสารสัพเพเหระ แต่เป็นวารสารในทำนอง ใบบอกของทางการ ของเขา และเขาบอกกันแต่เฉพาะในวงของเขาเท่านั้น ดังเช่นที่ผู้รับผิดชอบในการจัดทำเขาบอกไว้ในฉบับแรก หน้า ๔-๕ ต่อจากจดหมายของท่านประธานสำนักเลขาธิการว่า

เป็นความสำคัญอย่างยิ่งยวด ทั้งเพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน (ของคริสตศาสนจักรโดยส่วนรวม) และทั้งเพื่ออนาคตของวารสารแถลงกิจนี้เอง ที่ทุกท่านจะต้องตระหนัก

ไว้จงดีว่า วารสารแถลงกิจนี้ เป็นเอกสารลับสงวนเฉพาะสำหรับบาทหลวงตั้งแต่บิชอปขึ้นไป และสำหรับบุคคลบางท่านที่เหล่าบิชอปหรือทางสำนักเลขาธิการนี้ได้กำหนดหมายตัวไว้สำหรับทำงานเสวนาไดอาลอกเท่านั้น...

ฉะนั้น อะไรทั้งหลายแหล่ที่ปรากฏในวารสารนี้ จึงเป็นเรื่องในขอบเขตแห่งแผนการและแนวทางการดำเนินงานอย่างจริงจังของเขาทั้งสิ้น

ก่อนที่จะไปดูกันถึงแผนยุทธศาสตร์ใหม่ของเขาอันปรากฏอยู่ในวารสารบุลเลติน ขอนำเอาถ้อยคำสำคัญในบุลเลตินที่แสดงชัดถึงเจตนารมณ์มุ่งครองโลกของกระประชุมวาติกันที่ ๒ ดังที่เคยว่าไว้มาย้ำอย่างมีหลักฐานสักเล็กน้อย คือ ในบูลเลตินเล่ม ๑๐ หน้า ๗ ได้กล่าวไว้ว่า

ฉะนั้น ท่านจงไปทำให้ประชาชาติทั้งหมดเป็นสาวกของพระเยซู... ถ้อยคำเหล่านี้ควรได้รับการจารึกด้วยตัวทองลงที่หน้าแท่นบูชา ของสังคายนาวาติกันที่ ๒

เป็นคำประกาศเจตนารมณ์ยึดครองโลกที่ปรากฏอยู่ในเอกสารหลักฐานสำคัญของเขาเอง จึงไม่มีข้อโตแย้งใด ๆ ที่จะแก้ว่า การประชุมวาติกันที่ ๒ นั้น เป็นเรื่องของการชำระฝุ่นละอองภายในของเขาเอง

คราวนี้มาดูจุดสำคัญ คือ แผนยุทธศาสตร์ใหม่ของเขา ปรากฏชัดเจนอยู่ในบุลเลตินเล่ม ๔ หน้า ๓๔ ดังนี้

มีหน่วยงานต่างหากกัน ๒ หน่วย ซึ่งทำงานเกี่ยวข้องกับคนประเภทเดียวกัน คือ เกี่ยวกับผู้ที่มิใช่คริสต-ศาสนิกชนเช่นเดียวกัน คือ กระทรวงโฆษณาเผยแพร่ศาสนา (The Sacred Congregation of Propaganda Fide)

> และสำนักเลขาธิการเพื่อผู้ไม่นับถือคริสตศาสนา (The Secretariat for non Christians) ซึ่งมีกิจกรรมดังนี้ กระทรวงโฆษณาเผยแพร่ศาสนาทำงานเผยแพร่ชักจูง (Mission) สำนักเลขาธิการเพื่อผู้ไม่นับถือคริสตศาสนา ทำงานเกี่ยวกับการเสวนา (dialogue) กระทรวงโฆษณาเผยแพร่ศาสนาจะเข้าทำงาน เมื่อการเคลื่อนไหวไปสู่การเปลี่ยนศาสนาเป็นไปได้เองอย่างสะดวกในทางปฏิบัติ ส่วนสำนักเลขาธิการเพื่อผู้ไม่นับถือคริสตศาสนา จะเข้าทำงาน เมื่อภารกิจในการเปลี่ยนศาสนามีความยากลำบากมากกว่า

ความจริงข้อความนี้ เป็นคำชี้แจงแก่คนของเขาเอง เพื่ออธิบายให้รู้ถึงขอบเขตการปฏิบัติงานอันมีอยู่สองส่วน แต่เล็งเป้าหมายอันเดียวกัน คนของเขาจะได้รู้ว่า ตนสังกัดอยู่ในส่วนไหน มีขอบเขตที่จะกระทำเพียงไร แต่สำหรับเราท่านทั้งหลาย ที่ไม่ใช่คนของเขาและตกอยู่ในฐานะเป็นเป้าหมายแห่งการทำงานของเขาก็ได้มีโอกาสรู้ด้วยว่า ได้มีแผนยุทธศาสตร์ที่เล็งเป้ามาเล่นงานเราอีกแผนหนึ่งแล้ว มิใช่มีแต่แผนเดียวดังแต่ก่อน ซึ่งเราเคยหัวเราะเยาะกันมา เพราะล้มเหลวอย่างไม่เป็นท่ามาแล้ว

ว่ากันให้ชัด ๆ ก็คือ แต่เดิมมานั้น พวกคริสต์คาทอลิกเขาเล่นงานพวกเราบรรดาที่เป็นคนถือศาสนาอื่น ด้วยแผนยุทธศาสตร์เก่าที่เรียกว่าแผนมิชชั่น คือพยายามโฆษณาจูงใจให้พวกเราเปลี่ยนไปนับถือศาสนาของเขา ด้วยวิธียกตนข่มท่าน โฆษณาอวดอ้างสรรพคุณศาสนาของตนทับถมข่มขี่ศาสนาอื่น อย่างเช่นในสมัยรัชกาลที่ ๓ ที่ ๔ ของเราโน้นเขาก็เคยแต่งหนังสือปุจฉาวิสัชนาโจมตีศาสนาพุทธมาแล้ว จนตัวเขาต้อง

เจอของแข็งหักยับพับฐานไปนั่นแหละ แผนยุทธศาสตร์มิชชั่นนี้ มีหน่วยงานระดับกระทรวงของวาติกันเป็นเจ้าของงาน เรียกว่า กระทรวงโฆษณาเผยแพร่ศาสนา แต่ใครจะเรียกว่า กระทรวงโฆษณาชวนเชื่อ ก็คงจะไม่ผิดนัก เพราะใช้คำว่า โปรปะกันดา ที่เราแปลกันว่า โฆษณาชวนเชื่อนี่แหละ

ความจริงแผนยุทธศาสตร์แบบมิชชั่น ซึ่งผู้ปฏิบัติการตามแผนเรียกกันว่า พวกมิชชั่นนารี่นั้น ได้สร้างความพึงพอใจให้เขาอย่างมากมายเหมือนกัน เพราะสามารถทำให้พวกชาวป่าชาวดงทั่วโลกทอดกายถวายชีวิตเข้าไปเป็นสาวกพระเยซูได้อย่างมากมาย นับเป็นร้อย ๆ ล้านทีเดียว แต่ความพึงพอใจของเขานั้น หาได้มีขอบเขตยุติแต่เพียงบางส่วนของโลกเท่านั้นไม่ จุดหมายสูงสุดของเขาอยู่ที่การครองโลกทั้งโลก ดังนั้น เมื่อแผนมิชชั่นของเขามาเจอของแข็งเข้าในที่บางแห่ง เช่นในประเทศไทยนี้ ก็มาเจอเอาพระพุทธศาสนา ซึ่งกลายเป็นขุนเขาขวางกั้นความสำเร็จของเขา จึงต้องมีการพิจารณาปรับแผนกันเป็นการใหญ่ ซึ่งผลสุดท้ายก็เกิดแผนยุทธศาสตร์ใหม่ขึ้นมา ซึ่งกำลังใช้บุกตลุยอย่างขนานใหญ่อยู่ในเมืองไทยขณะนี้

แผนนี้เรียกว่า **แผนไดอาลอก** (dialogue) **โดยบอกถึงขั้นตอนในการปฏิบัติการตามแผนนี้อย่างเรียบร้อย คือ** *เมื่อภารกิจในการเปลี่ยนศาสนามีความยากลำบากมากกว่า* หมายถึงว่า ถ้ามาเจอของแข็งเข้าอย่างในประเทศไทยนี้แล้ว เขาจะใช้แผนยุทธศาสตร์ไดอาลอกนี้เข้าสลายความแข็งนั้น จนอ่อนน่วมไปหมดแล้ว เขาก็จะใช้แผนมิชชั่นเข้าเปลี่ยนศาสนาในภายหลัง เขากำหนดแนวประสานของแผนทั้งเก่าและใหม่ไว้อย่างนี้ ผู้ที่รับผิดชอบในการดำเนินการตามแผนใหม่นี้ คือ หน่วยงานที่เขาประกาศตั้งใหม่ในการประชุมวาติกันที่ ๒ นี่เอง คือ **สำนักเลขาธิการ**

พิเศษเพื่อผู้ที่ไม่นับถือคริสตศาสนา ซึ่งก็หมายความว่า แผนยุทธศาสตร์**ใหม่นี้** ไม่ใช่แผนกระจอกงอกง่อย แต่เป็นแผนเอาจริงเอาจังขนาดเขาลงทุนตั้งหน่วยงานสำคัญใหญ่โตขึ้นมาเป็นเจ้าของงานทีเดียว เพราะฉะนั้น จึงเป็นเรื่องที่ประมาทไม่ได้ *ถ้าหลงงมงายทะนงตัวกันอยู่อย่างที่เห็น ๆ ในขณะนี้แล้ว คงไม่แคล้วที่กระดูกจะถูกเด็กข้างหลังมันแช่งด่าเอาว่า เสียชาติเกิดมาเป็นคนไทย ไม่สามารถรักษามรดกของบรรพบุรุษไว้ได้อย่างแน่นอน*

แผนไดอาลอก นี้ ถ้าใครหลงเข้าใจตามรูปศัพท์ที่เขาเอามาซ่อนพรางไว้แล้ว ก็ออกจะฉลาดน้อยไปสักหน่อย คือ ตามรูปศัพท์นั้น ไดอา-ลอก แปลว่าการพูดจาโต้ตอบกัน หรือ ประโยคคำพูดแบบสนทนา ที่เขาเอามาใช้นี้ เขาอาศัยรูปศัพท์นิดเดียว คือ การสนทนาวิสาสะ ทั้งนี้ก็เพื่อจะให้ฟังดูแล้วไม่เกิดการตกอกตกใจแต่อย่างใด ส่วนความหมายในทางปฏิบัติจริง ๆ นั้น หมายถึง การตีสนิท ... การผสมผสานกลมกลืน ...การคลุกคลีตีโมง อะไรทำนองนี้ ซึ่งมีจุดมุ่งสูงสุดอยู่ที่การเปลี่ยนพุทธศาสนาให้เป็นคริสตศาสนา เพื่อจะได้ทำชาวพุทธให้เป็นชาวคริสต์ได้หมดสิ้นในที่สุด ถ้าจะเทียบดูกับแผนที่พวกคอมมิวนิสต์เขาใช้แล้ว แผนแบบนี้ พวกคอมมิว-นิสต์เขาเรียกว่า **แผนเกาะติด**

มาดูกันให้ชัด ๆ จากคำอธิบายชี้แจงแผนยุทธศาสตร์นี้ของเขาเองเลยดีกว่า

เขาบอกไว้เองชัด ๆ เลยทีเดียวว่า ไดอาลอก นั้น เป็นแผนยุทธ-ศาสตร์ของเขา โดยตั้งเป้าไว้เป็นเป้าหมายระดับโลกกันเลยทีเดียว ดังปรากฏข้อความที่เขาบอกสาวกของเขาไว้ในบุลเลติน เล่ม ๖ หน้า ๑๓๕ มีดังนี้

เข้าใจไว้เถิดว่า การเสวนาไดอาลอกเป็นยุทธศาสตร์ระดับโลก และเป็นยุทธศาสตร์ที่ใช้ภายนอกสำหรับการพบปะเพื่อการเผยแพร่คริสตศาสนา .... การเสวนาไดอาลอกเป็นวิธีการที่จะใช้ในการเข้าถึงผู้ที่มิใช่คริสตศาสนิกชน...

เขาบอกไว้เองในเอกสารสำคัญที่เป็นทางการของเขาอย่างนี้ คงจะไม่มีความดื้อด้านสำหรับที่จะเถียงอยู่ได้อีกแล้วว่า ไม่รู้ ไม่เห็น และไม่เกี่ยวข้อง กับเรื่องนี้ เพราะเป็นเรื่องที่เอกชนทำกันขึ้นเอง

เขาชี้แจงถึงเหตุผลที่ต้องมีการปรับแผนยุทธศาสตร์ใหม่ ในบุลเลตินเล่ม ๗ ว่า

บรรดาเหล่าปิตาจารย์ (The Fathers) ได้พยายามอย่างสุดแรงสุดกำลัง ทั้งโดยการพูดและการเขียน ในอันที่จะกำจัดศาสนาอื่น ๆ ที่มิใช่คริสตศาสนาให้หมดสิ้นไป อีกทั้งยังได้เรียกเจ้าหน้าที่บ้านเมืองเข้ามาร่วมทำการนี้กับตนด้วย.....

*คริสตศาสนจักรไม่ได้อยู่ในยุคสมัยของเหล่าปิตาจารย์อีกแล้ว ในสมัยก่อนนั้น คริสตศาสนจักรจัดได้ว่าอยู่ในวัยหนุ่มอันเบ่งบาน ซึ่งแสดงอย่างเปิดเผยถึงความหวังอันเต็มเปี่ยมในอนาคตและ**พร้อมที่จะพิชิตโลกได้อย่างรวดเร็ว** สถานการณ์ในปัจจุบันนี้แตกต่างกับสมัยนั้น ศาสนาอื่น ๆ ที่มิใช่คริสตศาสนา มีศาสนิกชนรวมกันแล้วมากกว่าชาวคริสต์ ศาสนิกชนส่วนข้างมากของศาสนาอื่น ๆ ไม่ได้เห็นว่าคริสตศาสนจักร์เป็นพลังแห่งอนาคต นี่คือเหตุผลที่ทำให้เราต้อง**ยกเลิกความคิดที่จะโจมตีศาสนาอื่น ๆ ซึ่งหน้า** แล้ว*

> **หันมาใช้การเสวนาไดอาลอกแทน** *พร้อมไปกับการแสวงหาคุณค่าอันแท้จริงและขุมปัญญาทางศาสนาของทุก ๆ ศาสนา ดังนั้น เราจะต้องไม่ลังเลใด ๆ เลยในการแสวงหาจุดร่วมทุก ๆ อย่างกับศาสนาอื่น ๆ ไม่ใช่การแสวงหาสิ่งซึ่งจะก่อให้เกิดการแบ่งแยกกับศาสนาอื่น ๆ*

เป็นการชี้แจงอย่างชัดเจนที่สุดถึงเหตุผลที่เขาต้องระงับใช้แผนเก่าแล้วหันมาสร้างแผนใหม่ขึ้นใช้ ซึ่งการใช้แผนยุทธศาสตร์ใหม่ ที่เรียกว่าแผนไดอาลอกนี้ เขาก็บอกเป้าหมายไว้อย่างแน่นอนว่า เมื่อได้ผลแล้วเขาก็จะใช้แผนมิชชั่นเป็นแผนพิชิตขั้นสุดท้าย เพื่อความสำเร็จแห่งเป้าหมายสุดท้ายของเขา ว่า

> *ต่อแต่นั้น ภารกิจของงานเผยแพร่แบบมิชชั่นก็จึงพัฒนาไปสู่ขอบเขตที่กว้างขวางขึ้น ภารกิจของงานเผยแพร่แบบมิชชั่นไม่จำกัดอยู่เพียงแค่การเปลี่ยนใจปัจเจกบุคคลให้มาถือคริสตศาสนาอีกต่อไปแล้ว แต่ภารกิจในบัดนี้คือ* **การเปลี่ยนตัวศาสนาอื่น ๆ ทั้งศาสนาให้มาเป็นคริสตศาสนา**

คงจะเป็นที่ประจักษ์แล้วว่า เขาเอาจริงเพียงไร ขนาดตั้งเป้าหมายที่จะเปลี่ยนกันแบบยกกะโป๊ะทั้งศาสนาเลยทีเดียวอย่างนี้ ย่อมไม่ใช่เรื่องพูดกันเล่นสนุก ๆ แน่นอน และก็มีหลักฐานยืนยันแน่นอนว่า เขาได้ทำแล้วอย่างเอาจริงเอาจังและลึกซึ้ง ในเมืองไทยนี้ ถึงขนาดวิจัยพระไตรปิฎกให้กลายเป็นคำสอนที่เหมือนกับของคริสต์ และลากเอาพระพุทธเข้าไปเป็นทหารหน้าของพระเยซูกันเลยทีเดียว ดังจะได้นำมาถลกหลังดูกันในตอนต่อไป

ลองมาดูกันให้ละเอียดอีกสักหน่อยว่า เมื่อเขากำหนดแผนยุทธศาสตร์ใหม่ขึ้นมาแล้ว เขาได้วางแนวทางเพื่อการบรรลุผลตามเป้าหมายไว้อย่างไรบ้าง

เขาแนะไว้ในเล่ม ๔ หน้า ๓๓ ว่า

> *ถ้าหากว่า ศาสนาอื่น ๆ ไม่ยอมเคลื่อนเข้าหาคริสตศาสนจักรอีกต่อไป คริสตศาสนจักรก็จักต้องเป็นฝ่ายริเริ่มในการเสนอตัวเข้าไปหาศาสนาอื่น ๆ*

ด้วยแนวทางอันนี้ ปรากฏมาแล้วมากมายที่พวกคาทอลิกตัวโต ๆ ระดับคณาจารย์สำคัญ ๆ ของเขา ได้ยุบยอบกราบกรานเข้าไปสมัครเป็นลูกศิษย์พระสงฆ์ที่มีชื่อเสียงดัง ๆ จนพระสงฆ์เหล่านั้นเกิดภาคภูมิใจว่าพวกคริสต์เขายกย่องนับถือเข้ามาเป็นลูกศิษย์ลูกหา ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้ว เขาจะเข้าไปล้วงตับ บางรายที่เป็นนักวิชาการในสถาบันการศึกษาคณะสงฆ์ ก็มีระดับคณาจารย์ของคริสต์ตีสนิทเข้ามา เป็นผู้ชอบพอคุ้นเคยในทางวิชาการ ในลักษณะให้ความยกย่องนับถือ ส่วนที่อยู่นอกบ้านนอกเมืองออกไป ซึ่งมักจะอยากได้ปัจจัยไปสร้างบารมีในทางก่อสร้างพวกคริสต์ก็ใช้เงินบริจาคเข้าไปช่วยเหลือค้ำจุน จนเกิดความเป็นกันเองและเกรงอกเกรงใจกันอย่างหนัก โดยท่านไม่รู้สึกตัวเลยว่า **ท่านกำลังขายศาสนาด้วยราคาที่ถูกแสนถูก**

ลองใคร่ครวญดูเถอะว่า แผนการและการชี้แนะที่วาติกันเขาบอกไว้ กับการกระทำของสาวกบริวารของเขาในเมืองไทยนี้ มันสอดคล้องกันอย่างเหมาะเจาะสนิทสนมเพียงไร

ในเล่ม ๔ นั่นแหละ ต่อไปอีก ๒ หน้า คือ หน้า ๓๕ เขาบอกไว้ถึงแหล่งชักใยและให้การสนับสนุนในการดำเนินการตามแผนนี้ว่า

ภารกิจพิเศษจำเพาะของสำนักเลขาธิการเพื่อผู้ไม่นับถือคริสตศาสนาก็คือ การตระเตรียมสภาพการณ์ต่าง ๆ ให้พร้อมเพรียงเพื่อจะเป็นพื้นดินที่ดี ซึ่งสามารถที่จะต้อนรับเมล็ดพันธุ์แห่งคริสตศาสนา แล้วปล่อยให้เมล็ดพันธุ์นั้นงอกงามเจริญเติบโตขึ้นได้เองอย่างสงบและราบรื่น

เป็นอันเชื่อได้ว่า ทุกบทบาทลีลาของพฤติกรรมตีสนิทที่คริสต์คาทอลิกเขาเข้ามาดำเนินอยู่กับพระเจ้าพระสงฆ์ในสังฆมงคลไทยในขณะนี้ มาจากการชักใยและสนับสนุนของหน่วยงานสำคัญของวาติกันทั้งสิ้น เขาไม่ได้ทำกันเองตามอำเภอใจ ซึ่งเรื่องนี้มีหลักฐานยืนยันอย่างแน่ชัดนอกเหนือไปจากที่บ่งบอกอยู่ในวารสารบุลเลตินนี้อีกด้วย เป็นหลักฐานที่ปรากฏในประเทศไทยนี่เอง

คือในบันทึกประชุมที่เคยนำมากล่าวถึงไว้แล้ว ในตอนที่ว่าด้วยสถานทูตวาติกันในประเทศไทย นั่นแหละมีเรื่องราวที่บอกให้รู้อย่างชัดเจนว่า สำนักเลขาธิการพิเศษเพื่อผู้ไม่นับถือคริสตศาสนา ได้ล่วงล้ำเข้ามาดำเนินกลยุทธตามแผนยุทธศาสตร์ ไดอาลอก อย่างเป็นหลักเป็นฐานมั่นคง คือ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๑๙๘๒ ประธานในที่ประชุมเขาแจ้งแก่ที่ประชุมว่า ประธานสำนักเลขาธิการเพื่อผู้ไม่นับถือคริสตศาสนาในกรุงโรม ได้ติดต่อผ่านอัครสมณทูตวาติกันประจำกรุงเทพฯ ให้จัดตั้งสถาบันพุทธศาสนาขึ้นในกรุงเทพฯ โดยทางกรุงโรมมีทุนก้อนหนึ่งสนับสนุนเพื่อการนี้ สภาสังฆราชในเมืองไทยก็รับหลักการจึงจัดตั้งกรรมการขึ้นเพื่อพิจารณาดำเนินการตามคำสั่งของวาติกันนี้

การประชุมครั้งนี้ ก็คือ การประชุมคณะกรรมการเพื่อรับใช้วาติกันในเรื่องนี้นี่แหละ เมื่อประธานฯ แจ้งให้ที่ประชุมทราบดังนั้นแล้ว เขาก็ประชุมพิจารณาเรื่องราวในประเด็นต่าง ๆ ๕ ประเด็นด้วยกัน คือ ชื่อสถาบัน...วัตถุประสงค์....บุคคลากร....สถานที่...การเงิน

สำหรับชื่อสถาบันนั้น ที่ประชุมเขาตกลงกันให้ใช้ชื่อว่า ศูนย์ศาสนสัมพันธ์ แต่ในภาษาอังกฤษเขาใช้ว่า Center of Interreligious Dialogue ซึ่งแปลกันด้วยความเข้าใจในเล่ห์กลของเขาอย่างถึงที่ ได้ว่า **ศูนย์ปฏิบัติการตามยุทธศาสตร์คลุกคลีตีโมงระหว่างศาสนา** เพราะที่เขาแปลว่า **ศูนย์ศาสนสัมพันธ์** นั้น เป็นการแปลแบบตบตาคน เพื่อให้เกิดความเข้าใจแต่เพียงว่า เป็นศูนย์ที่ทำงานเพื่อให้เกิดความเป็นมิตรไมตรีกัน เพราะจะต้องไม่ลืมว่า **ไดอาลอก** ของเขานั้นมิได้มีความหมายอย่างธรรม-ดา แต่เป็นแผนนโยบายอันสำคัญยิ่ง ที่มีเป้าหมายสุดยอดอยู่ที่การเปลี่ยนศาสนาอื่นทั้งศาสนาให้เป็นศาสนาคริสต์ ดังที่เขาได้บอกไว้เอง ดังนั้นศูนย์อำพรางของเขาในชื่อว่า **ศูนย์ศาสนสัมพันธ์** นี้ ก็คือ ศูนย์ดำเนินกลยุทธตามยุทธศาสตร์ไดอาลอกของเขาในประเทศไทยนั่นเอง เมื่อเป็นเช่นนี้ การดำเนินการเข้าคลุกคลีตีสนิททุกเรื่องราว ทุกรูปแบบที่สาวกบริวารเขาทำอยู่ในเมืองไทย จึงเป็นผลมาจากการชี้นำบงการและการสนับสนุนทุกวิถีทางของวาติกันทั้งสิ้น

จึงอยากจะถามชาวพุทธดูสักหน่อยว่า นี่มันอะไรกัน? บ้านของเรา เมืองของเรา แท้ ๆ ทำไมจึงหลับหูหลับตาปล่อยให้บ้านอื่นเมืองอื่นเขาเล็ดลอดซุ่มซ่อนเข้ามาดำเนินการกัดกร่อนบ่อนทำลายความมั่นคงแห่งสถาบันอันเป็นหลักสำคัญของเมืองไทยและเผ่าไทยกันได้ถึงเพียงนี้?

ยังเป็นผู้เป็นคน ที่พอจะมีสติปัญญากันอยู่บ้างหรือเปล่า? อยากจะถามดู

ถ้ายังจะมองในแง่ดี ในแผนอันชั่วร้ายของเขาอยู่อีก โดยคิดว่า **ไดอาลอก** คือ แผนการเพื่อให้เกิดเป็นมิตรไมตรีกันอย่างสนิทสนมระหว่างศาสนาอยู่อีกแล้ว ก็ขอให้ดูถ้อยคำของเขาอีกสัก ๒ ท่อน ซึ่งเป็นเรื่องที่เขาบอกไว้เองว่า ยุทธศาสตร์ไดอาลอกของเขานั้น ไม่ใช่เพื่อความ

เป็นมิตรไมตรี หรือความดีงามของใคร แต่เพื่อลากเอาคนในศาสนาอื่นไปเข้าคอกของเขา ดังนี้

ในบุลเลติน เล่ม ๑๐ หน้า ๑๑ เขาสั่งสอนพลพรรคของเขาให้รู้ว่า

การเสวนาไดอาลอก ทำหน้าที่ เตรียมการ ขยาย ฟื้นฟู ประสาน หรือแม้แต่ เข้าแทนที่ งานเผยแพ่แบบมิชชั่น ในท้องที่ซึ่งจะโดยพฤตินัยหรือนิตินัยก็ตาม งานเผยแพร่แบบมิชชั่นไม่สามารถจะทำได้ หรือ ยังไม่สุกงอมพอที่จะทำ

เขาบอกชัดทีเดียวว่า เขาไม่ได้มุ่งหมายที่จะใช้แผนไดอาลอกเพื่อสร้างความสัมพันธ์ไมตรีกับใคร เขาใช้เพื่อเป็นกลยุทธบุกเบิกให้เกิดความง่ายดายในการที่จะใช้กลยุทธ์แบบมิชชั่นของเขาเข้ายึดครองในตอนหลัง ถ้าจะเปรียบกับยุทธวิธีในการรบ ไดอาลอก ก็เหมือนกองกำลังทหารปืนใหญ่ มีหน้าที่ทำลายที่มั่นของข้าศึกให้ราบเรียบเสียก่อน แล้วต่อไปทหารราบ อันเปรียบได้กับแผนมิชชั่น เข้ายึดพื้นที่ได้โดยสะดวก

ต่อไปในเล่ม ๑๑ หน้า ๘๕ ยิ่งว่าไว้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า แผนยุทธศาสตร์ไดอาลอกนั้น เขามีจุดมุ่งหมายแน่แท้อยู่ที่การต้อนเอาศาสนิกของศาสนาอื่น ไปเข้าคอกพระเจ้าของเขา โดยเขาว่าไว้ดังนี้

ถ้าหากจะมีการอ้างขึ้นว่า การที่เราเข้าไปมีความใกล้ชิดสัมพันธ์กับศาสนาอื่น ๆ นั้น เป็นความพยายามของเราในอันที่จะทำให้ชาวพุทธเป็นชาวพุทธที่ดีขึ้น หรือ ทำให้ชาวมุสลิม เป็นมุสลิมที่ดีขึ้น ก็นับได้ว่า มีความเข้าใจผิด... จริงอยู่ที่ว่าเราอาจจะมีส่วนช่วยให้ศาสนิกชนของศาสนาอื่น ๆ ตื่นตัวและรู้สำนึกในความจริงบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งระบบการศึกษาในแบบของเขา ที่เขาได้รับมา ได้ปิดกั้นไว้ ซึ่งในกรณี

เช่นนี้ ถึงแม้หากพวกเขายังคงคิดว่า การนับถือศาสนาเดิมของเขาเป็นสิ่งที่ดีที่สุดแล้วสำหรับตัวเขา การเข้าไปสัมพนธ์ของเราก็ย่อมได้ช่วยให้เขาเป็นคนที่ดีขึ้นเป็นธรรมดา แต่นี่มิใช่ความมุ่งหมายที่แท้จริงของเรา สิ่งที่เราต้องการจะทำอย่างแท้จริงนั้นก็คือ การช่วยผลักดันศาสนิกชนของศาสนาอื่น ๆ เหล่านั้นให้รุดหน้าไปกับพระเจ้า ให้ติดตามพระกระแสดลใจของพระองค์ไป

แจ่มแจ้งที่สุดแล้วใช่ไหม? ว่า แผนยุทธศาสตร์ ไดอาลอก ของเขานั้น มิใช่แผนเพื่อความหวังดีแก่ใครเลย เป็นแผนเพื่อการกวาดต้อนแย่งยึดเอาศาสนิกชนของศาสนาอื่น ๆ ไปเป็นทาสพระเจ้าของเขา ซึ่งความหมายอันแท้จริงก็คือ ไปเป็นพลเมืองคาทอลิกของวาติกัน เพื่อวาติกันจะได้ครองโลก มีอำนาจบงการโลกในฐานะ คิง ออฟ คิง อย่างที่เคยกล่าวมาแล้วด้วยความหลงอำนาจหยิ่งผยองในอดีตนั่นเอง

เพราะฉะนั้น ทุกบทบาท ทุกลีลา ที่ทาสรับใช้ในเมืองไทย เขาเที่ยวไปตีสนิทกับพระเจ้าพระสงฆ์ในวงการศาสนา ไม่ว่าจะด้วยน้ำลาย หรือ น้ำเงิน ก็ตาม นั่นคือการดำเนินกลยุทธ **ล้วงตับ สับแหลก** ตามแผนยุทธศาสตร์ไดอาลอกของเขานั่นเอง คือ ล้วงตับไปได้ในวันนี้ เพื่อจะรวมเอาไป สับแหลก ในวันหน้า

แล้วยังจะหลงน้ำลาย หลงน้ำเงิน ของเขากันอยู่อีกหรือ? พระคุณของพระพุทธศาสนาที่ให้ความร่มเย็นเป็นสุขมาตั้งแต่ปู่ย่ายาย และชุบอุปถัมภ์ให้ได้มีชื่อมีหน้าอยู่ทุกวันนี้ มีค่าน้อยกว่าน้ำลายสองสามหยด และ น้ำเงินเพียงสี่ซ้าห้าหมื่น ที่เขาหยิบยื่นมาบริจาคหรืออย่างไร?

แนวหนุนที่น่าทึ่ง

....ตอนนี้เรากำลังวิเคราะห์หาความจริงกันในประเด็นที่ว่า *สงครามศาสนาอย่างที่เกิดมีอยู่ในประเทศอื่นนั้น จะมาเมืองไทยหรือไม่* เมื่อลองวิเคราะห์ดูจากข้อเท็จจริงอันนี้ชัดอยู่ในเอกสารหลักฐานต่าง ๆ แล้วก็ได้พบว่า สมุทัย คือ เหตุเกิด นั้นมีอยู่ รู้ได้จากข้อขี้บ่งอันปรากฏอยู่ในโครงสร้างและระบบบริหารของประเทศวาติกัน ซึ่งมีลักษณะและแนวทางในเชิงล่วงล้ำเข้ามากระทบต่ออธิปไตยและความมั่นคงปลอดภัยของผู้อื่น นอกจากนี้ ก็ยังได้พบอีกว่า หนทางที่สงครามศาสนาจะมาถึงเมืองไทยนั้น ได้ปรากฏแล้วอย่างชัดเจน โดยเห็นได้จากการประชุมวาติกัน ทู อันมีความสำคัญใหญ่ยิ่งของวาติกัน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงลัทธิครองโลก และ การวางแผนยุทธศาสตร์ใหม่ อันจะมีผลกระทบต่อความมั่นคงแห่งพระพุทธศาสนาในเมืองไทยเป็นอย่างยิ่ง ต่อไปนี้ จะแสดงหลักฐานให้เห็นถึงท่าทีอันสำคัญของวาติกันอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งปรากฏในลักษณะของการสร้างพลังร่วมระดับทวีปไว้เป็นแนวหนุนอันแข็งแกร่งมั่นคง สำหรับกองกำลังนักรุกรานศาสนาของเขาจะได้มีพลังทำงานกันอย่างทะมัดทะแมงเด็ดขาดยิ่งขึ้น

หลักฐานที่จะนำมาแสดงยืนยันนี้ ไม่ใช่หลักฐานสุ่มสี่สุ่มห้าที่หามายืนยันความคิดเห็น หากแต่เป็นเอกสารที่พวกคาทอลิกเขาทำกันไว้เอง ซึ่งเมื่อนำมาพิจารณาดูแล้วก่อให้เกิดความคิดเห็นขึ้น โดยไม่มีข้อที่จะต้องระแวงสงสัยใด ๆ ว่าจะเคลื่อนคลาดจากความเป็นจริง เอกสารนี้มีชื่อว่า *เอกสารเสริมงาน ๔ (เรื่อง) ศาสนจักรในเอเชีย กับการพัฒนา* จัดทำขึ้นโดย กองเอกสารและวิจัย สภาคาทอลิกแห่งประเทศไทยเพื่อการพัฒนา

เพียงคำนำของเอกสารเล่มนี้ ก็ช่วยให้มองเห็นอะไรแยะทีเดียว เขาว่าไว้ ดังนี้

ปี ค.ศ. ๑๙๖๓ -๑๙๖๕ ที่ประชุมสังคายนาวาติกันครั้งที่ ๒ เสนอให้พระศาสนจักรมีลักษณะเป็นท้องถิ่นทั้งในด้านการเจริญชีวิตและในทางธรรม เพื่อให้พระศาสนจักรแพร่ธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อให้บรรดาคริสต-ศาสนิกชนสามารถเจริญชีวิตตามหลักธรรมได้ในโลกสมัยปัจจุบัน

อันนี้คือข้อยืนยันว่า การที่เขากำลังมาทำอะไรกันอยู่ในเอเชียนี้ มีจุดเชื่อมโยงมาจากผลของการประชุม วาติกัน ทู ซึ่งถ้าย้อนกลับไปดูที่กล่าวไว้ข้างต้นแล้ว จะพบว่า จุดเชื่อมโยงอันนี้มีต้นสายอยู่ที่ กฤษฎีกาที่เขาประกาศเมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๑๙๖๔ อันมีชื่อว่า **กฤษฎีกาว่าด้วยศาสนจักรคาทอลิกแห่งบูรพาทิศ** อันหมายถึงการประกาศการบุกตลุยอย่างจริงจัง เพื่อยึดครองเอเชีย เพราะการประชุมนั้น เขาบอกไว้เองว่ามีเป้าหมายสุดยอดอยู่ที่การ ***ทำให้ประชาชาติทั้งหมดเป็นสาวกของพระเยซู*** การประกาศอันนี้จึงเป็นอื่นไปไม่ได้ นอกจากมุ่งหน้ามายึดคนเอเชียไปเป็นลูกแกะของพระเยซู ส่วนถ้อยคำต่อมาในคำที่ยกมานี้ ที่เขากล่าวว่า เพื่อให้พระศาสนจักร์แพร่ธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ เพื่อให้บรรดาคริสตชนสามารถเจริญชีวิตตามหลักธรรมได้ในโลกสมัยปัจจุบันนั้น เป็นถ้อยคำเพื่อการอำพรางมากว่า เพราะไม่สอดคล้องกับทีท่าแห่งการดำเนินการต่าง ๆ ที่เขาบอกไว้เองในตอนต่อ ๆ ไป

ในย่อหน้าต่อมาเขาว่าไว้ว่า

ปี ค.ศ. ๑๙๗๐ สมเด็จพระสันตะปาปา ปอล ที่ ๖ เสด็จประเทศออสเตรเลีย และประเทศฟิลิปปินส์ บรรดาพระสังฆราชจากทุกประเทศในเอเชีย จัดการประชุมขึ้นที่กรุงมานิลา เพื่อหาแนวทางในการตั้งองค์กรของพระสังฆราชใน

ภูมิภาคเอเชีย โดยมีสมเด็จพระสันตะปาปา ปอล ที่ ๖ เข้าร่วมประชุมด้วย

อันนี้คือ ทีท่าที่ไม่สอดคล้องกับความประสงค์ตามถ้อยคำที่เขากล่าวไว้เมื่อกี้นี้ คือ การที่พระสันตะปาปา มาเอเชีย เมื่อปี ๑๙๗๐ และจัดให้มีการประชุมขึ้นที่มนิลา โดยระดมคาทอลิกชั้นยอดทั้งหมดในเอเชียไปร่วมประชุมกันนั้น เขาบอกไว้แล้วว่า เป็นผลสืบเนื่องมาจากแผนนโยบายใหญ่ของการประชุมวาติกัน ทู แสดงว่า การประชุมระดับทวีปนี้ เป็นการประชุมเชิงปฏิบัติอันสืบเนื่องมาจากการประชุมใหญ่ และในการประชุมนี้ เขาก็บอกไว้ว่าเป็นการประชุม **เพื่อหาแนวทางตั้งองค์กรของพระสังฆราชในภูมิภาคเอเชีย** ข้อที่จะต้องคิดก็คือ *จำเป็นนักหรือ ที่การแพร่ธรรม และ การเจริญชีวิตของคริสตชน จะต้องมีองค์กรระดับทวีปเช่นนี้ องค์กรที่มีอยู่แล้วในท้องถิ่นต่าง ๆ มีกำลังไม่พอที่จะแพร่ธรรมและช่วยให้คริสตชนเจริญชีวิตตามหลักธรรมหรืออย่างไร?*

เมื่อย้อนกลับไปดูเป้าหมายของการประชุมวาติกัน ทู ซึ่งเป็นต้นตอของการประชุมระดับทวีปนี้ ซึ่งมีอยู่ว่า **ต้องการจะกวาดต้อนเอาประชา-ชาติทั้งหมดไปเป็นสาวกของพระเยซูแล้ว** ก็เห็นได้ชัดว่า เขามาประชุมตั้งองค์กรขึ้น เพื่อให้เกิดพลังร่วมอันแข็งแกร่งเพื่อกวาดต้อนประชาชาติทั้งหมดไปเป็นลูกแกะของพระเยซูได้สำเร็จผลตามที่เขากำหนดไว้นั่นเองหาใช่อะไรอื่นไม่

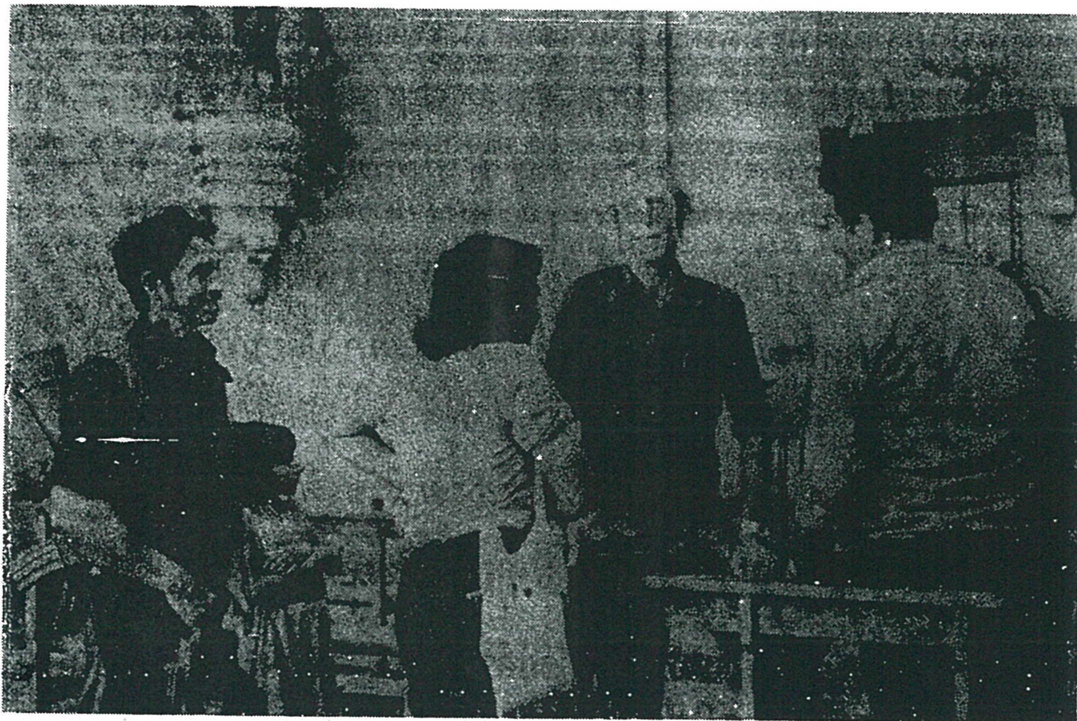
และผลก็ปรากฏเป็นที่แน่ชัดแล้วว่า การประชุมระดับทวีปครั้งนั้นก่อให้เกิดองค์กรอันทะมัดทะแมงอย่างยิ่ง ซึ่งองค์กรเหล่านี้แหละ ที่เป็นแนวหนุนอันสำคัญที่ช่วยให้ทาสรับใช้ของเขาในเมืองไทย ทำงานกันเป็นพายุบุแคมอยู่ในขณะนี้ องค์กรดังกล่าวนี้มีถึง ๓ ระดับ ดังที่เขาระบุไว้ในย่อหน้าต่อมาอีก ๓ ย่อหน้า คือ

ผลจากการประชุม มีมติให้ก่อตั้ง สหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชีย (The Federation of Asian Bishop Conferences) ขึ้น มีการร่างธรรมนูญสหพันธ์ และ ตั้งสำนักเลขาธิการของสหพันธ์ขึ้นในประเทศฮ่องกง โดยกำหนดให้พระสังฆราชในเอเชียประชุมร่วมกันทุก ๔ ปี

นี่คือศูนย์บัญชาการร่วมของคาทอลิกในเอเชีย เทียบได้กับการเมืองที่โลกเขาดำเนินบทบาทกัน ก็คือกองบัญชาการแห่งกลุ่มสัญญาต่าง ๆ เช่น นาโต ซีโต และ วอร์ซอร์ เป็นต้น ที่กล่าวว่าเป็นแนวหนุนอันสำคัญของบรรดาทาสรับใช้ในเมืองไทยก็คือ สภาสังฆราชในเมืองไทยเป็นภาคีสมาชิกด้วย โดยในครั้งประชุมก่อตั้งนั้น ก็มีผู้แทนคนหนึ่งไปร่วมประชุม

องค์กรนี้มีฐานะเป็นส่วนอำนวยการใหญ่ สำหรับหน่วยงานที่จะทำหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่ผู้ลงมือปฏิบัติให้เป็นไปตามแนวคิดและนโยบายของส่วนอำนวยการนั้น เขาตั้งขึ้นเป็นสำนักงาน โดยเขากล่าวไว้ดังนี้

ที่ประชุมยังมีมติให้จัดตั้งสำนักงานพัฒนาคน (OHD : Office of Human Development) ขึ้น เพื่อปฏิบัติตามข้อสรุปที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาคน สร้างเทวศาสตร์เพื่อการพัฒนาของเอเชีย และให้คำแนะนำแนวทางการพัฒนาสำหรับบรรดาพระสงฆ์ในเอเชีย โดยมีพระสังฆราชที่ได้รับเลือกจากที่ประชุมสหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชียเป็นประธานสำนักงานและดำเนินงานของสำนักงานพัฒนาคน

A rebel priest chats with gun-toting insurgents in a guerrilla-controlled zone of El Salvador

TIME, FEBRUARY 4, 1985

นักบวชซึ่งเป็นพวกกบฏผู้หนึ่ง กำลังสนทนาวิสาสะกับพวกผู้ก่อการร้ายซึ่งสะพายปืนติดตัว ในเขตยึดครองของกองโจร ที่เอลซาวาดอร์

นิตยสาร ไทม์ ๔ ก.พ. ๑๙๘๕

(แสดงว่าศาสนาของเขากับการเมืองเป็นเรื่องเดียวกัน)

ข้อความของเขาท่อนนี้มีที่น่าสังเกตก็คือ สำนักงานพัฒนาคนนี้มีหน้าที่ ให้คำแนะนำแนวทางการพัฒนาสำหรับบรรดาพระสงฆ์ในเอเชีย แบบนี้ก็มีความหมายชัดแล้วว่า ที่สาวกวาติกันเขาทำอะไรกันอยู่ในเมืองไทยนี้ เขามีพี่เลี้ยงคอยสนับสนุนค้ำจุนอยู่นอกประเทศ ชนิดที่จัดตั้งเป็นองค์การอย่างเป็นปึกแผ่นแน่นหนาทีเดียว ไม่ได้ทำกันแบบต่างคนต่างพาย ในย่อหน้าต่อไป เขายังบอกว่า สำนักงานพัฒนาคนนี้เขามีหน่วยงานที่ทะมัดทะแมงแข็งขันในรูปของสถาบันอีกด้วย คือเขาบอกไว้ดังนี้

> *ในปี ค.ศ. ๑๙๗๔ สำนักงานพัฒนาคน จัดการประชุมพระสังฆราชที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสังคมจากประเทศต่าง ๆ ขึ้น เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนค้นคว้าข้อเท็จจริงของสังคมเอเชียและแนวทางการพัฒนา ที่ประชุมนี้คือ ที่ประชุมสภาพระสังฆราชเพื่อการพัฒนา* **(BISA : Bishops' Institute for Social Action)**

เป็นที่น่าสังเกตว่าเขาใช้ถ้อยคำในภาษาไทยผิดออกไปจากคำในภาษาอังกฤษมากทีเดียว คือ ในภาษาไทยเขาบอกว่าหน่วยงานนี้เป็นสภา ชื่อว่า สภาพระสังฆราชเพื่อการพัฒนา แต่ในภาษาอังกฤษนั้นแปลได้ว่า สถาบันบิชอปเพื่อการเคลื่อนไหวทางสังคม คิดดูแล้วก็ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะหย่อนความรู้ภาษาอังกฤษจนแปลผิดไปได้ไกลถึงเพียงนั้น มันน่าจะเป็นเพราะเขามีเจตนาจะซ่อนพรางชื่ออันแสดงถึงบทบาทที่ชวนให้สะดุดใจมากกว่า

แต่จะอย่างไรก็ตาม จากองค์กรที่เขาตั้งขึ้นและนำมาบอกเล่าไว้**นี้ ก็แสดงให้เห็นชัด**ว่า หน่วยปฏิบัติทั้งหลายแหล่ในเมืองไทยนี้ เขามีแนว**หนุนที่**ทรงพลัง ซึ่งเขาเชื่อมต่อกันอยู่อย่างสนิท จนกระทั่งเอกสารฉบับนี้

แล้วจนประสบความล้มเหลวในการยึดครองถิ่นที่สำคัญ ๆ เช่นประเทศ**ไทยนี้** ด้วยปัญหาอันใด เขาก็วิจัยเพื่อหาทางแก้ปัญหาอันนั้น ไม่ใช่คิดที่จะช่วยแก้ปัญหาความทุกข์ยากเดือดร้อนของชาวเอเชียแต่อย่างใดดอก **ซึ่งเรื่องนี้** เห็นได้จากสรุปผลการประชุมที่เขาประกาศไว้ในรูปของสาส์น ๓๐ ข้อ และ ข้อตกลง ๒๒ ข้อ ดังจะได้ยกบางข้อมาชี้ให้ดู ดังนี้

๑๖ ในอดีต โดยอาศัยพระเป็นเจ้าช่วยเหลือ เราได้พยายามซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ของเรา เรียกร้องให้เราบริการประชาชนด้วยความเสียสละอย่างใหญ่หลวง หลายท่านที่ทำงานอยู่ก่อนเรา ได้ช่วยให้ประเทศของเราก้าวหน้าอยู่มาก ทั้งในด้านโรงเรียน โรงพยาบาล งานบริการชุมชนในรูปต่าง ๆ และงานเมตตาจิต และในด้านส่งเสริมวัฒน-ธรรมของประเทศ งานของท่านเหล่านั้นก็มีส่วนสนับสนุนอยู่มิใช่น้อย

๑๗ แต่เราก็ต้องรับรู้ด้วยความเสียใจด้วยว่า เราได้บกพร่องหลายอย่างหลายต่อหลายครั้งได้สนับสนุนส่งเสริมผลประโยชน์ในลักษณะภายในวงการของเราเองอย่างใจแคบ เราควรจะแสดงความเห็นอกเห็นใจและห่วงใยคนจนมากกว่านี้ เราไม่ได้เป็นปากเสียงที่แข็งขันพอเพียงในการจรรโลงความยุติธรรมและป้องกันสิทธิมนุษยชน เราไม่ได้ทุ่มตัวในชีวิตคริสตชนแบบคนพื้นเมือง และไม่ได้ทำตัวให้เหมาะสมกับแบบและวัฒนธรรมของท้องถิ่นแต่กลับทำตัวเป็นคนต่างชาติในผืนแผ่นดินของเราเอง เราไม่ได้พยายามทำความเข้าใจ ประนีประนอมและร่วมมือกับพี่น้องคริสตชนกลุ่มอื่นและศาสนาอื่น

ก็จัดทำขึ้นโดยหน่วยงานที่เกี่ยวกับการพัฒนาเหมือนกัน คือ กองเอกสารและวิจัย สภาคาทอลิกแห่งประเทศไทยเพื่อการพัฒนา

เรียกได้ว่า เขากอดคอกันแล้วอย่างแน่นแฟ้นในแนวทางที่อ้างว่า **เพื่อการพัฒนา** ซึ่งก็จะไม่เป็นอื่นไปในความหมายมั่นของเขา นอกจากพัฒนาเมืองไทยให้เป็นเมืองคาทอลิกให้จงได้นั่นเอง ซึ่งความสำเร็จของเขานั้น ย่อมหมายถึง ความพินาศวอดวายของพระพุทธศาสนาในเมืองไทยนี่แหละ

ก็ไม่รู้เหมือนกันว่า ชาวพุทธไทยที่มีอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง มีความยินดีปรีดาเป็นนักหนาที่จะได้เห็นความพินาศวอดวายของพระพุทธศาสนาหรืออย่างไร จึงไม่ขยับเนื้อขยับตัวลุกขึ้นมาช่วยกันต้านภัย ที่มองเห็นกันชัด ๆ นี้บ้างเลย

เพื่อให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ลองมาดูกันให้ละเอียดต่อไปอีกสักหน่อยว่า องค์กรต่าง ๆ ที่เขาตั้งขึ้นมานี้ เขาคิดอะไร และมีแนวทางในการบุกตลุยภาคพื้นเอเชียรวมทั้งประเทศไทยด้วย เพื่อบรรลุผลตามที่วาดิกันเขาตั้งเป้าไว้อย่างไรบ้าง?

ปรากฏในเอกสารหลักฐานนี้ว่า ในการประชุมครั้งแรกเพื่อก่อตั้งองค์กรใหญ่ที่เรียกว่า สหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชีย ที่มนิลา เมื่อ ๒๓-๒๙ พฤศจิกายน ๑๙๗๐ ที่ประชุมเขาตกลงให้มีการวิจัยปัญหาต่าง ๆ ของเอเชีย ๗ ปัญหาด้วยกัน โดยมอบหมายให้บุคคลชั้นหัวกะทิของเขารับผิดชอบไปทำการวิจัยแต่ละเรื่อง คือ ...ปัญหาสังคมของเอเชียและวิธีแก้ไข ..ปัญหาเศรษฐกิจของเอเชียและวิธีแก้ ..ปัญหาการเมืองของเอเชียและวิธีแก้ ..ปัญหาการศึกษาของเอเชียและวิธีแก้ ..ปัญหาการอภิบาลนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอเชีย ..คริสตชนและวัฒนธรรมเอเชีย ..การสื่อสารมวลชน

ดูเอาเถอะว่าเขาตั้งใจจะทำอะไรกัน?

เป็นนักศาสนา หากตั้งใจจะเผยแพร่ธรรมโดยบริสุทธิ์ใจเพื่อที่จะให้คนทั้งหลายมีชีวิตอยู่ในธรรมอย่างแท้จริงแล้ว มีความจำเป็นด้วยหรือที่จะต้องวิจัยในเรื่องนอกเรื่องของนักศาสนา เช่นเรื่องการเมือง การเศรษฐกิจอย่างนั้น?

ที่แท้แล้วก็ทำการเหมือนไก่ที่กะต๊ากออกมาเองว่า พวกเขาคือนักการเมืองในคราบของนักศาสนาเท่านั้นที่สอดแทรกเข้าไปทำการวิจัยเรื่องราวต่าง ๆ ของทวีปเอเชียเช่นนั้น ก็เพื่อที่จะหาช่องว่างช่องโหว่ของประเทศต่าง ๆ แถบนี้ เพื่อตนเองจะได้รุกเข้าทำการได้สะดวกและสำเร็จผลอย่างรวดเร็วและแน่นอน เหมือนกันไม่มีผิดเลยกับการทำศึกทำสงคราม ซึ่งฝ่ายหนึ่งจะต้องสืบเสาะให้รู้อย่างถูกแท้แน่ชัดว่า อีกฝ่ายหนึ่งมีจุดอ่อนจุดแข็งตรงไหน อย่างไร จะได้วางแผนการรุกได้อย่างถูกต้องและสะดวก ไม่ต้องเสียลี้พลมาก หรือ จะดูทางด้านการดำเนินการของฝ่ายซ้ายคอมมิวนิสต์ ก็เหมือนกันอีกนั่นแหละ คือ เมื่อพวกนี้จะรุกเข้าไปกระทำการในที่ใดแล้ว เริ่มแรกจะต้องวิเคราะห์หาจุดอ่อนจุดแข็งของที่นั้นเสียก่อน ซึ่งเขามีภาษาพูดของเขาโดยเฉพาะว่า **สืบสภาพ**

ส่วนที่ตั้งหัวข้อไว้แบบคุยโม้โอ้อวดว่า วิจัยเพื่อหาทางแก้ปัญหาการเมือง การเศรษฐกิจ ในถิ่นนั้น ๆ ด้วยนั้น ยิ่งน่าหัวเราะใหญ่ เพราะปัญหาในดินแดนสายเลือดเดียวกันของตัวเอง ยังไม่มีน้ำยาที่จะช่วยแก้อะไรได้ เช่น **ปัญหาการเมืองพัลวันพัลเกที่ฆ่ากันตายโครม ๆ อยู่ในไอร์แลนด์เหนือทุกวันนี้เป็นต้น ยังไม่มีน้ำยาจะช่วยอะไรได้แม้แต่นิดเดียว แล้วจะสะเออะหน้ามาแก้ปัญหาในเอเชียได้อย่างไร?**

อันที่จริง ที่เขาวิจัยหาทางแก้ปัญหานั้น น่าจะเป็นการแก้ปัญหาความผิดพลาดแต่เก่าก่อนของเขาเองมากกว่า คือ เขาเคยผิดพลาดมา

นี่คืออะไร? หากไม่ใช่จิตสำนึกในความผิดพลาดของเขาเองในอดีตได้ดลใจให้กล่าวคำเช่นนี้ออกมาจึงไม่มีปัญหาอะไรที่จะเชื่อว่า ที่เขาวิจัยปัญหาและหาทางแก้ไขนั้น ก็เพื่อหาทางแก้ข้อบกพร่องของตัวเองนี่แหละ ไม่ใช่วิจัยเพื่อหาทางช่วยเหลือเกื้อกูลใคร ที่ไหน และในสาส์นข้อต่อมานั่นเอง เขาก็ได้ประกาศสลัดคราบนักบวชออกมาต่อสู้ในวิถีทางของชาวโลก ซึ่งสรุปได้ว่า คือ วิถีทางการเมืองอย่างเต็มตัว ดังนี้

๑๘, ต่อหน้าพระคริสต์และเพื่อนพี่น้องของเรา เราขอผูกพันตนเองอย่างจริงใจและเร่าร้อนที่จะ ทำทุกสิ่งเพื่อช่วยสนับสนุนส่งเสริมศักดิ์ศรีของมนุษย์ ที่ว่า เราได้ผูกพันตนต่อองค์พระคริสต์แล้ว เราจำต้องสละงานด้านอื่นและหน้าที่อื่นที่ข้องแวะกับทางโลก การพูดและคิดเช่นนี้ผิดถนัดทีเดียว ตรงกันข้าม ความเชื่อ ความหวัง และความรักต่อองค์พระคริสต์ ผลักดันเราให้ต้องรับใช้พี่น้องของเรา โดยรู้ว่าพระคริสต์ยอมมอบชีวิตเพื่อเรา เราจำต้องมอบชีวิตของเราเพื่อพี่น้องของเราด้วย

และมีข้อยืนยันในคำกล่าวของเขาด้วยว่า หนทางการเมืองที่เขาสลัดคราบนักบวชโดดลงมาโรมรันพันตูนั้น ไม่ใช่หนทางการเมืองแบบสุภาพชน แต่เป็นหนทางการเมืองในบทหนัก คือ บทปฏิวัติโค่นล้มสังคมเก่ากันเลยทีเดียว ไม่เชื่อก็ลองฟังดู

๑๐, เราเห็นว่า เวลานี้ประชาชนกำลังตื่นตัว และเห็นว่า ยุคอันยาวนานกำลังจะสิ้นสุดลง กล่าวคือ ยุคที่สังคมถูกเสี้ยมสอนให้ยอมรับชะตากรรมชีวิตอย่างสงบเงียบ ให้ยอมรับอย่างนบนอบหมอบคลานต่อความยากจน ความไม่รู้

ความเจ็บป่วย ความอยุติธรรม การเอารัดเอาเปรียบ และการที่บรรดาเจ้าบ้านผ่านเมืองจัดการปกครองประเทศอย่างผิดพลาด และถือโอกาสขณะที่เป็นใหญ่กอบโกย เราเห็นว่า ประชาชนกำลังหวังที่จะมีชีวิตที่ดีกว่า ที่สมบูรณ์กว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้ สำหรับตัวเขาเอง ลูกหลานของเขา เขาอยากเห็นข้าวมากกว่านี้บนโต๊ะอาหารของเขา เขาต้องการให้ลูกของเขาได้เล่าเรียนมีความรู้ เขาต้องการมีอิสรภาพและศักดิ์ศรีแห่งความเป็นคนมากกว่านี้ เขาต้องการให้สังคมรับรู้และยอมรับเขา เพื่อเขาจะได้มีชีวิตอย่างคนและเยี่ยงคน ที่คู่ควรแก่ฐานะของคนจริง ๆ

นี่มันอะไรกัน ท่านสาธุชนผู้มีสติและปัญญาที่เคารพ การใช้ถ้อยคำสำนวนแบบนี้ คือบทปลุกระดมให้เกิดความรู้สึกโกรธแค้นเกลียดชังสังคมยุคเก่าก่อนใช่หรือไม่? คำกล่าวอันนี้เป็นภาษาไทยและพิมพ์เผยแพร่ในเมืองไทยนี้ ไม่ใช่ภาษาอาฟริกัน ที่เผยแพร่อยู่ในกาฬทวีปแต่อย่างใด

สังคมนบนอบหมอบคลาน คือ สังคมในยุคราชาธิปไตยใช่ไหม?

สังคมที่เสี้ยมสอนให้ยอมรับชะตากรรมชีวิตอย่างสงบเงียบนั้น คือ สังคมภายใต้กฎแห่งกรรมของพระพุทธศาสนาใช่หรือไม่?

และบรรดาเจ้าบ้านผ่านเมืองที่จัดการปกครองอย่างผิดพลาด ถือโอกาสที่มีอำนาจกอบโกย นั้น คือใครกันเล่า เจ้าขุนมูลนาย ตลอดจนพระราชามหากษัตริย์ ของไทยในสมัยก่อนใช่หรือไม่?

ดูเอาเถอะว่า คนที่ประกาศตัวเองเป็นนักศาสนาเหล่านี้ เขาเหิมเกริมกันมากน้อยเพียงไร ฟังคำกล่าวในลักษณะประกาศก้องนี้แล้ว สุ้มเสียงมันเหมือนกับเสียงพวกคอมมิวนิสต์ ที่เราเคยได้ยินกันมาแล้ว อย่างเบื่อหูและเอือมระอานั่นเอง

อาจจะเป็นรอยนี้ละกระมัง พวกบาทหลวงระดับคาร์ดินัล จึงช่วยพวกคอมมิวนิสต์ในนิคาราก้วล้มรัฐบาลเก่า และตั้งรัฐบาลคอมมิวนิสต์ขึ้นปกครองนิคาราก้ว โดยบาทหลวงพวกนั้น เป็นรัฐมนตรีอยู่ด้วยถึง ๕ กระทรวง เพราะในคำประกาศ ขององค์กรใหญ่ที่สันตะปาปามาตั้งไว้เองนั้น เขาชักชวนให้คนหนุ่มคนสาวปฏิบัติกันดื้อ ๆ เลยทีเดียว โดยประกาศว่า

> ๑๑. *เราเห็นว่า คนหนุ่มสาวกำลังตื่นตัว กำลังมีอุดมการณ์ในชีวิต กำลังรู้สึกสำนึกและพัวพัน เขากำลังจะอดกลั้นต่อไปไม่ไหวอีกแล้ว เขากำลังขวักไขว่ไปมา บางครั้งเขาจำต้องลุกฮือขึ้นต่อต้าน ต่อสภาพความเป็นอยู่ทางเศรษฐกิจ สังคม และต่อโครงสร้างของการปกครองในประเทศของตน สภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และ โครงสร้างทางการเมืองเช่นว่านั้น ร้องออกมาก้องแผ่นดิน ให้เร่งทำการปฏิรูปและกล้าที่จะเปลี่ยนแปลง*

ฟังดูเถอะท่านที่เคารพ เสียงตะโกนก้องร้องประกาศเช่นนี้ เป็นเสียงของการปลุกระดม อันมีเป้าหมายอยู่ที่การเปลี่ยนโครงสร้างทางการปกครองของประเทศใช่หรือไม่?

เราเคยได้ยินเสียงปลุกระดมเช่นนี้ แต่จากปากของพวกนิยมลัทธิแดงของคอมมิวนิสต์ แต่เสียงที่ได้ยินอยู่นี้ เป็นเสียงของคนในเสื้อคลุมสีขาวผ่องของพวกคาทอลิก

มันเป็นสีแดงที่ซ่อนพรางอยู่ในสีขาว หรือเป็นสัญญาณบอกว่าสีขาวกำลังหื่นกระหายที่จะคลุกเลือดให้กลายเป็นสีแดงฉานซึ่งจะชุ่มโชกแผ่นดินไม่สิ้นสุด แบบในเลบานอน และ ในไอร์แลนด์เหนือ กันแน่?

แต่จะอย่างไรก็แล้วแต่ คำประกาศอันน่าสนเท่ห์และขยะแขยงนี้เป็นคำประกาศของที่ประชุมใหญ่อันมีชื่อแสดงศักดาเดชอันโมโหฬารว่า **สหพันธสภาพระสังฆราชแห่งเอเชีย** ซึ่งมีคาทอลิกตัวเป้ง ๆ ระดับที่เขาเรียกว่าสังฆราชเข้าร่วมประชุมถึง ๑๘๐ คน และบอกไว้ชัด ๆ ในบทนำว่า *ซึ่งสมเด็จพระสันตะปาปา ปอลที่ ๖ ทรงให้คำรับรองต่อสาส์นและข้อตกลงนี้แล้ว* จึงเป็นคำประกาศที่ วาติกัน จะปฏิเสธการรับรู้และรับรองไม่ได้เป็นอันขาด

ลองคิดดู ..ประเทศ ๆ หนึ่ง ไปเที่ยวรู้เห็นเป็นใจยุยงให้คนในประเทศอื่นก่อความอลหม่านเพื่อเปลี่ยนโครงสร้างการปกครองในประเทศของเขาอย่างนี้ มันหมายความว่ากระไรกันเล่า?

เป็นการยั่วยุปลุกปั่นให้คนในบ้านอื่นเมืองอื่นเขาคิดกบฏทรยศต่อบ้านเกิดเมืองนอนของเขาใช่ไหม?

ในฐานที่ วาติกัน ใช้ธงศาสนาเป็นธงไชยนำประเทศ และ ครองบัลลังก์อยู่ในเสื้อคลุมสีขาวของนักบวช สมควรแล้วหรือที่จะเป็นตัวตั้งตัวตีรู้เห็นเป็นใจในการกระทำเยี่ยงนี้

เราจึงอยากรู้นักว่า วาติกัน ถือประเพณีแห่งสัมพันธไมตรีระหว่างประเทศอย่างไรกันแน่?

พวกคอมมิวนิสต์มันประพฤติกันแบบนี้ เราก็ยังพอจะมีทางคิดได้ว่า ลัทธิสถุลอย่างนั้น ก็เป็นธรรมดาของมันที่จะทำแบบนี้ แต่นี่ เป็นการกระทำของพวกที่ประกาศตัวเป็นนักบวช ทรงเครื่องสีขาวอันเป็นสัญลักษณ์แห่งจิตใจที่สะอาดบริสุทธิ์แท้ ๆ เราจึงอ่อนอกอ่อนใจยิ่งนักที่จะหาเหตุผลว่า ทำไม จิตใจอันสะอาดบริสุทธิ์แบบเขานั้น มันจึงตกต่ำเสื่อมทรามลงไปได้ถึงเพียงนี้?

อย่างไรก็ตาม เราใคร่จะชี้ความจริงให้จดจำใส่กลางกระหม่อมไว้ในที่นี้ว่า ที่อื่น ถิ่นอื่น จะขึ้นช้างลงม้าอย่างไรก็แล้วแต่ ในแผ่นดินถิ่นสยาม ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงแผ่พระบรมโพธิสมภารอันสร้างสรรค์มาด้วยทศพิธราชธรรมคำสอนแห่งพระพุทธศาสนา นี้ พระมหากษัตริย์ไม่เคยกดขี่ข่มเหงอาณาประชาราษฎร์ของพระองค์ อย่างที่กล่าวไว้ด้วยปากสกปรกว่า ให้ยอมรับอย่างนบนอบหมอบคลานต่อความยากจน ความไม่รู้ ความเจ็บป่วย ความอยุติธรรม การเอารัดเอาเปรียบนี้เลย เห็นชัดที่สุดด้วยภาพที่ปรากฏอยู่ในทุกวันนี้ ซึ่งบ้านเมืองอยู่ในระบอบการปกครองที่องค์พระมหากษัตริย์น่าจะทรงประทับสำราญอยู่แต่ในรั้วในวัง แบบพระมหากษัตริย์เมืองอื่น ๆ เช่นอังกฤษ เป็นต้น แต่ก็เห็น ๆ กันอยู่แล้วว่า พระมหากษัตริย์ของเรา ต้องทรงเหนื่อยยากตรากตรำทั้งพระวรกายและพระราชหฤทัยอย่างแสนสาหัสเพียงไร เพื่อผลอย่างเดียว คือความอยู่ดีกินดี และ ร่มเย็นเป็นสุขแห่งพสกนิกรของพระองค์ ทั้งนี้ ก็ด้วยเชื้อสายแห่งพระราชจริยาวัตร์อันสืบทอดมาโดยไม่ขาดสายนั่นเอง

ปากสกปรกยังอยากจะคัดค้านข้อเท็จจริงที่เห็นประจักษ์อันนี้อยู่อีกไหมเล่า?

ในเรื่องความไม่รู้ ความเจ็บป่วย ความอยุติธรรม และ การเอารัดเอาเปรียบ ก็เหมือนกัน ใครเล่าคือผู้ก่อกำเนิดการศึกษาของชาติจนเจริญรุ่งเรืองมาเช่นนี้ ใครเล่าคือผู้ก่อตั้งวางรากการแพทย์การสาธารณสุข และใครเล่าที่วางรากฐานการศาลและทำประมวลกฎหมายของบ้านเมืองให้ทัดเทียมสากลประเทศ จนกระทั่งเมืองไทยพ้นมือมหากาฬของนักล่าเมืองขึ้นจากยุโรป ที่ถือคริสต์มาได้

การมองไม่เห็นพระคุณของบรรพบุรุษอย่างนี้ ทางพระพุทธศาสนาถือว่า เป็นความอกตัญญู ซึ่งเป็นความชั่วที่น่ารังเกียจที่สุด ทางศาสนาคริสต์คงไม่มีคำสอนอย่างนี้ละกระมัง จึงมาเที่ยวยุแหย่ให้ผู้คนเขาอกตัญญู กันได้อย่างคล่องปากเช่นนี้

หากจะดูภาพของการกดขี่ข่มเหง ที่ผู้ปกครองกระทำต่อผู้อยู่ใต้ปกครองอย่างว่านั้นแล้ว ชัด ๆ ที่สุดในขณะนี้ ก็คือ ภาพที่กำลังเกิดภาวะกลียุคอยู่ในอาฟริกาใต้ในขณะนี้ คนขาวจากยุโรป กำลังกดขี่ข่มเหงคนดำเจ้าของถิ่นอย่างสาหัสเพียงใด เขารู้กันอยู่ทั่วโลกแล้ว แล้วคนขาวพวกนั้น ถือศาสนาอะไรกันเล่า? ไม่ใช่ศาสนาคริสต์ดอกหรือ?

แต่นั่นแหละ ท่านผู้โอหังทั้งหลาย มีความจริงอยู่อย่างหนึ่งที่จะต้องยอมรับอยู่ทั่วกันว่า ตลอดประวัติศาสตร์อันแสนจะยาวนานของมนุษย์โลก ยังไม่เคยมีผู้วิเศษคนใดเลยที่สามารถจะปกครองบ้านเมืองให้คนทุกคนอิ่มหมีพีมัน สุขสำราญกันอยู่ได้โดยตลอด แม้แต่ในแผ่นดินที่พวกคาทอลิกครอบครองอยู่ ซึ่งอวดนักอวดหนาว่า พระเจ้าสร้างมาเอง ทั้งแผ่นดินและผู้คน ก็ต้องอดอยากจนต้องล้มตายกันเป็นใบไม้ล่วง เช่นในอาฟริกาเมื่อปีกลายนี้เอง คาทอลิก และ พระเจ้าของคาทอลิกช่วยอะไรได้เล่า ดีก็แต่โฉบไปฉายมา อวดเสื้อคลุมสีขาว และทีท่าของนักแสดงเก่าให้โลกดูกันเล่นสนุก ๆ เท่านั้นเอง

แน่นอนคนไทยเรานั้น ยังยากจนค่นแค้น แต่ในความยากจนค่นแค้นนั้น เราก็อยู่ด้วยกันมาได้ด้วยความสงบสุข จนมนุษย์พันธุ์ปากเปราะฤษยาแล้วเก็บเอาไปบิดเบือนสร้างเป็นบทปลุกปั่นขึ้นมาดังกล่าว การที่บ้านเราเมืองเราคงสภาพอันน่าพอใจนี้อยู่ได้ หากจะคุยแล้วก็คุยได้เต็มปากว่า พระพุทธศาสนาอันเป็นศาสนาประจำชาติของเรานั้น วิเศษนักสามารถสั่งสอนให้เกิดผลเป็นความสงบสุขอยู่ได้ ทั้ง ๆ ที่ในสภาพเดียวกัน

นี้ บ้านอื่นเมืองอื่นเขาลุกขึ้นมาฆ่ากัน โดยศาสนาของเขา ไม่มีน้ำยาจะช่วยอะไรได้เลย

และความสงบสุขนั้นเป็นยอดปรารถนาของสังคมมนุษย์มิใช่หรือ? และเป็นพื้นฐานอันสำคัญยิ่งของการแก้ปัญหาทั้งหลายแหล่ คือ เมื่อบ้านเมืองมีความสงบสุขเป็นพื้นฐานเสียอย่างหนึ่งแล้ว คนทั้งหลายก็จะหันหน้ามาร่วมกันแก้ไขสิ่งที่เป็นปัญหาให้หมดสิ้นไปได้โดยราบรื่น แม้ปัญหาจะใหญ่โตอย่างไรก็ตาม แต่ถ้าบ้านเมืองเป็นกลียุคแล้ว จะเอากะจิตกะใจที่ไหนไปแก้ปัญหาเล่า แค่ปัญหาหมากัดกัน ก็ไม่มีสติปัญญาจะแก้ได้

ที่พวกเสื้อคลุมสีขาวเขาประชุมกันอย่างใหญ่โตที่มนิลา ระหว่าง ๒๓-๒๙ พฤศจิกายน ๑๙๗๐ แล้วออกประกาศยั่วยุปลุกปั่นให้เกิดความเคียดแค้นวุ่นวาย ถึงขนาดให้ร่วมมือกันเปลี่ยนโครงสร้างการปกครองเช่นนี้ ลองล้วงเข้าไปดูเจตนาของเขาสักหน่อยเถอะว่า มีเป็นประการใด

เขาต้องการให้ประเทศต่าง ๆ แถบนี้วุ่นวาย จะได้แก้ปัญหากันไม่ได้ เกิดความเสื่อมโทรมกันอย่างขนาดใหญ่ เพื่อเขาจะได้ลอยชายเข้าเมือง แบบที่พวกคอมมิวนิสต์มันคิดและทำกันอยู่ หรืออย่างไร?

และยังมีหลักฐานยืนยันอยู่ในเอกสารนี้ด้วยว่า พฤติการณ์ของเขานั้น มิใช่แต่เพียงซุ่มซ่อนยุแหย่ปลุกระดมให้เกิดความสับสนวุ่นวายขึ้นในบ้านในเมืองเท่านั้น เขาประกาศอย่างชัดเจนที่จะออกโรงเองเสียด้วย คือ เขากล่าวไว้ในข้อความกล่าวนำสำหรับข้อตกลง ๒๒ ข้อ ของการประชุม ที่พวกเขาจะต้องยึดถือเป็นหลักปฏิบัติร่วมกันไว้ว่า

ต่อไปนี้จะเป็นข้อความตอนสำคัญ ที่เราได้พยายาม
สรุปออกมา อันจะช่วยให้ผู้ที่สนใจและติดตามการประชุม

ของเราทราบถึงแนวปฏิบัติในการทำกิจกรรมและร่วมมือกัน ซึ่งพวกเราประสงค์จะเปิดเวทีขึ้น

เขาประสงค์ที่จะเปิดเวทีขึ้นแสดงเอง ไม่ใช่แต่เพียงไปเที่ยวซุกซ่อนยั่วยุปลุกปั่นเท่านั้น แน่นอน มันไม่ใช่เวทีแสดงลิเก จำอวด หรือแม้แต่ลำตัด แต่มันเป็นเวทีมวยที่จะต่อยพะนันเอาบ้านเอาเมืองกันอย่างแน่นอน

นักศาสนาประกาศเปิดเวทีแบบนี้ สาธุชนจะพึงเข้าใจว่าอย่างไรกันเล่า?

เป็นอันว่าจากเอกสารหลักฐานของเขานี้ เราได้รู้กันแล้วว่า เป้าหมายในการยึดเมืองไทยให้เป็นเมืองคาทอลิก ซึ่งเขาพากเพียรกันมาแล้วตั้งแต่สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช แห่งกรุงศรีอยุธยา โน้น กำลังเขม็งเกลียวแห่งการรบรุกบุกบั่นเครียดอย่างยิ่งในขณะนี้ โดยมีต้นตอก่อเรื่องและคุมเกมอยู่ที่วาติกัน ในรูปของหน่วยงานใหญ่ระดับกระทรวง ๆ หนึ่ง มีข่ายการประสานงานและสนับสนุนคลุมอยู่ทั่วภาคพื้นเอเชีย และมีหน่วยปฏิบัติงานประจำถิ่น ซึ่งทำงานกันเป็นพายุบุแคม ในเมืองไทยนี้

ภาพที่ปรากฏอย่างชัดเจนแน่นอนเช่นนี้ ชาวพุทธยังจะเห็นว่าเป็นภาพที่ดี อันจะก่อให้เกิดสวัสดิมงคลแก่ความมั่นคงแห่งพระพุทธศาสนาในเมืองไทยกันอยู่อีกหรือ?

เอกสารหลักฐานที่นำมาชี้ให้ดูพฤติกรรมต่าง ๆ ของเขานี้ มีอยู่ถึง ๕๑ หน้า ประกอบด้วยเรื่องราวเกี่ยวกับผลของการประชุมต่าง ๆ ขององค์กรต่าง ๆ ที่เขาจัดตั้งขึ้นดังกล่าวแล้ว อันล้วนแต่เป็นข้อตกลงที่เขา

จะต้องปฏิบัติร่วมกัน เพื่อบรรลุเป้าหมายในการ **ทำให้ประชาชาติทั้งหมดเป็นสาวกพระเยซู** ทั้งสิ้น ซึ่งก็คือ ทำให้วาติกันได้ครองโลกในที่สุดนั่นแหละ หากจะนำมาวิพากย์วิจารณ์กันดูแล้ว ก็มีเงื่อนแง่ที่น่าสนใจอยู่มิใช่น้อย แต่ก็คงจะต้องเป็นหนังสือเล่มโต ๆ อีกเล่มหนึ่ง จึงขอยุติประเด็นนี้ไว้แต่เพียงนี้ ด้วยข้อสรุปว่า

เขาวางแนวหนุนโอบล้อมพุทธเกษตรในประเทศไทยไว้แล้วอย่างทะมัดทะแมงแข็งขัน ชาวพุทธทั้งหลายจะคงคิดแต่จะหลับหูหลับตานิทรากันต่อไปก็สุดแท้แต่ใจเถิด

ต่อไปจะขอนำเอาเรื่องราวชนิดที่เป็นประหนึ่งหอกปักตรึงอยู่กลางใจของชาวพุทธมาให้ดู แต่มันคงจะเป็นหอกหุ้มนวมอย่างดีทีเดียว แม้ปักคาอยู่กลางใจของชาวพุทธแล้ว ชาวพุทธยังไม่รู้สึกเจ็บรู้สึกปวดแต่ประการใด คงจะรอไปรู้สึกกันเมื่อถึงวันตายเสียก่อนละกระมัง?

การรุกของสาวกบริวารในเมืองไทย

.....เราจะดูกันในประเด็นนี้ด้วยวิธีเชื่อมโยง จากการสั่งการของวาติกัน มาถึงการปฏิบัติการตามคำสั่งในเมืองไทย โดยใช้หลักฐานยืนยันกันอย่างไม่มีทางจะอ้าปากเถียง หรือเบนเบี่ยนได้เลย เพราะพูดกันโดยไม่เอาหลักฐานมายันกันชัด ๆ แล้ว คนพวกนี้ไม่ใช่คนมีสัจจะที่จะยอมรับความจริงว่าเป็นความจริง แต่สามารถจะเอาข้างเข้าถู หาว่าพูดเอาเองหรือ คนอื่นเข้าใจผิดอยู่เรื่อยไป

การรุกของบรรดาสาวกบริวารในเมืองไทยนั้น เขาทำกันแล้วทุกรูปแบบ โดยอาศัยแผนยุทธศาสตร์ระดับโลก ที่เรียกว่า **ไดอาลอก** ของเขาเป็นหลัก คือ เข้าคลุกคลีตีสนิท พอได้โอกาสก็เปลี่ยนศาสนาพุทธให้เป็นศาสนาคริสต์ไปเลย ดังที่เขากำหนดไว้เป็นภารกิจที่แน่นอนว่า *แต่ภารกิจในบัดนี้ คือการเปลี่ยนตัวศาสนาอื่น ๆ ทั้งศาสนาให้มาเป็นคริสตศาสนา* นั่นแหละ

รูปแบบต่าง ๆ ในการรุกของสาวกบริวารในประเทศไทยของเขานั้น มีทั้งในด้านปฏิบัติการและวิชาการ โดยมีหลักฐานยืนยันว่า เป็นการปฏิบัติการตามคำสั่งนโยบายของวาติกันทั้งสิ้น ดังจะได้หยิบเอาเรื่องที่มีหลักฐานยืนยันอย่างชัดเจนมาให้ดู ดังนี้

ในด้านการปฏิบัติการเรื่องหนึ่งที่มีหลักฐานยืนยันอยู่ในมือ คือ ปฏิบัติการในด้านศาสนพิธี ทางวาติกันเขามีคำสั่งนโยบายในเรื่องนี้ไว้ ดังที่ปรากฏในบุลเลติน เล่ม ๖ หน้า ๑๔๒ ว่า

ในธรรมนูญว่าด้วยพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ (ตามมติของสภาสังคายนาวาติกันที่สอง) ได้แสดงข้อแนะนำต่าง ๆ ที่

สุขุมแนบเนียมเกี่ยวกับวิธีการที่จะกลมกลืนเอาศาสนพิธี และรูปแบบต่าง ๆ ทางศาสนาของศาสนาอื่น ๆ ที่มีอยู่ก่อนแล้ว (ในสังคมนั้น ๆ) ให้มารวมเข้าเป็นของคริสตศาสนา

เจ้านายที่วาติกันเขาออกเป็นคำสั่งนโยบายให้กันไว้อย่างนี้ แล้วทีนี้มาดูพฤติกรรมบางอย่างที่เขาทำกันในเมืองไทย ดูแล้วก็ลองพิจารณาดูทีหรือว่า มันสอดคล้องกลมกลืนจนเห็นได้ว่า เป็นการปฏิบัติตามคำสั่งกันอย่างซื่อสัตย์แท้จริงหรือมิใช่

คือมีฎีกาแผ่กุศลเชิญชวนให้ร่วมเป็นเจ้าภาพทอดผ้าป่าอยู่ฉบับหนึ่ง เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๕ ที่อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก กำหนดการ ดังนี้

วันศุกร์ที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๕ ตั้งองค์ผ้าป่าที่ร้าน ...... ถนนประสาทวิถี อำเภอแม่สอด

วันเสาร์ที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๒๕ เวลา ๐๙.๐๐ น. แห่องค์ผ้าป่ารอบตลาดอำเภอแม่สอด แล้วนำผ้าป่าเข้าสู่วัด เวลา ๑๒.๐๐ น. ทำพิธีทอดผ้าป่า รับอนุโมทนาแล้วเป็นเสร็จพิธี

คนไทยทุกคน ที่พอจะรู้ภาษาคน เมื่อได้ฟังกำหนดการนี้แล้วย่อมจะนึกเหมือนกันหมดว่า เป็นการทอดผ้าป่าที่วัดใดวัดหนึ่งที่เป็นวัดพุทธอย่างแน่นอน เพราะรูปแบบของพิธีกรรมทุกอย่างเป็นแบบพุทธทั้งสิ้น แต่ว่า ที่ข้อความขึ้นต้นของฎีกาบอกบุญแผ่นนี้เขาบอกว่า

ขอเชิญเป็นเจ้าภาพทอดผ้าป่าสามัคคี ทอด ณ วัดนักบุญเทราซาคาทอลิก (ร.ร. ภัทรวิทยา) ตำบลแม่ตาวท่าสายลวด อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก

ขอให้ท่านผู้มีสติปัญญาอยู่บ้างลองพิจารณาดูเถอะว่า **นี่มันอะไรกันเล่า?**

วาติกันเขาสั่งว่า ให้กลมกลืนเอาศาสนพิธีและรูปแบบต่าง ๆ ทางศาสนาของศาสนาอื่น ๆ ที่มีอยู่ก่อนแล้วมารวมเข้าเป็นของคริสตศาสนา แล้วสาวกบริวารของเขา ก็ทอดผ้าป่า อันเป็นพิธีกรรมของพุทธโดยเฉพาะในรูปแบบที่เหมือนกันหมดในศาสนสถานของคริสต์ โดยเรียกว่า วัด เสียด้วย มันเป็นเสียงปี่กับเสียงขลุ่ยที่คล้องจองกันสนิทอย่างเหลือเกินทีเดียว

พวกปากเปราะทั้งหลาย ยังจะหาว่าพวกเราเข้าใจผิดอยู่อีกไหมล่ะ แบบนี้?

นอกจากจะเป็นการลากเอาศาสนพิธีพุทธไปเป็นศาสนพิธีคริสต์ตามที่เจ้านายเขาสั่งนั้นแล้ว การทอดผ้าป่าตามฎีกาเรี่ยไรแผ่นนี้ ยังได้ผลแบบยิงปืนนัดเดียวได้นก ๒ ตัวเสียอีกด้วย คือ ได้ผลทางด้านวัฒนธรรมตามคำสั่งนโยบายของวาติกันอีกข้อหนึ่ง ซึ่งเขากำหนดเป็นคำสั่งนโยบายไว้ในบุลเลติน เล่ม ๑๐ หน้า ๒๕-๒๗ ว่า

> ในประเทศพุทธศาสนา การที่จะเอาวัฒนธรรมท้องถิ่นมาเป็นเครื่องทรงห่อหุ้มตัวได้นั้น คริสตศาสนจักรสามารถ และจะต้องนำเอาองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ดีของวัฒนธรรมพุทธมาใช้และเปลี่ยนรูปเสียใหม่ ด้วยการให้ความหมายทางคริสตศาสนาลงไปในวัฒนธรรมนั้น เพื่อที่จะดัดแปลงให้เข้ากับชีวิตของชาวคริสต์ได้

ฟังคำสั่งดูแล้วก็อดนึกไม่ได้ว่า นี่คือการสั่งสอนให้สาวกของตัวบำเพ็ญเป็นนักโจรกรรมทางศาสนาที่สนิทแนบเนียนนั่นเอง คือ แอบเอาของ

ดี ๆ ของพุทธไปดัดแปลงแล้วอ้างว่าเป็นของคริสต์ เป็นการส่อให้เห็นถึงพื้นเพทางความสำนึกสูงต่ำเพียงไร เชื่อว่าวิญญูชนตระหนักได้เป็นอันดี

ผลของฎีกาดังกล่าว ที่สอดคล้องกับคำสั่งนโยบายข้อนี้ของเขาก็คือ พยายามเรียกศาสนสถานของตนว่าวัด และมีการแห่ผ้าป่ากันรอบ ๆ ตลาดอันเป็นรูปแบบของวัฒนธรรมท้องถิ่น ในคำว่า เอาวัฒนธรรมท้องถิ่นมาเป็นเครื่องทรงห่อหุ้มตัว นั่นเอง

ฉะนั้น จึงสรุปได้ว่า การทอดผ้าป่าดังกล่าวนี้ คือ ปฏิบัติการให้เกิดผลตามคำสั่งนโยบายของเจ้านายในกรุงวาติกันโดยแท้ เพราะไม่จำเป็นอะไรเลยที่พวกคาทอลิกจะมาเรี่ยไรด้วยวิธีการทอดผ้าป่า เพราะแบบแผนอันเป็นรากฐานของคริสต์ไม่มีเรื่อง **ผ้าป่า** หรือ **ผ้าบังสุกุลจีวรแต่อย่างใดเลย** ถ้าคริสต์คาทอลิกมีความประสงค์จะได้เงินไปบำรุงโรงเรียนหรือศาสนสถานของตนโดยบริสุทธิ์ใจแล้ว วิธีเรี่ยไรแบบของคริสต์เองก็มีใช้กันอยู่ถมเถไป ด้วยการเทศนาแล้ว ยื่นหมวกออกไปขอรับเงินทำบุญจากผู้ฟัง อย่างที่เคยเห็นทำกันในหนัง ก็ทำได้ หรือแม้แต่จะออกบัตรเปลื้องบาป อย่างที่สันตะปาปาสมัยก่อนโน้นทำมาแล้ว จนเกิดนิกายโปร-เตสแตนท์ขึ้น ก็สามารถจะนำมาดัดแปลงให้เหมาะสมแก่สภาพการณ์ใช้ได้

การนำเอาศาสนพิธีทอดผ้าป่ามาแสดงกันเช่นนี้ ไม่อาจจะเห็นเป็นอื่นได้ นอกจาก ส่อเจตนาทุจริตต่อกันระหว่างศาสนา

ทำกันได้ถึงขนาดนี้ แล้วยังจะมีหน้ามาว่าพวกเราเข้าใจผิด ว่าเราศรัทธาต่อศาสนาเกินไปโดยไม่ใช้เหตุผล อันจะทำให้ต้องสูญเสียหมดทุกศาสนา อีกหรือ?

ก่อนจะตบหัวเราเล่น ทำไมไม่คิดบ้างว่า เราก็ตบหัวคนเป็นเหมือนกัน ตัวก่อเรื่องแล้วจะมาชี้หน้าหาว่าเรา พาลหาเรื่อง จะถูกหรือ?

ถ้าคอมมิวนิสต์มันจะมาทำลายทุกศาสนาในเมืองไทยให้หมดสิ้นไปดังว่าแล้ว พวกท่านที่ก่อเรื่องก่อนนั่นแหละที่จะต้องถูกสาบแช่งไม่รู้จบ เหมือนในเวียตนามนั่นไง พวกคาทอลิกก่อความอยุติธรรมจนชาวพุทธทนไม่ไหวเกิดการต่อต้านกันขึ้น จนเป็นเหตุให้หมาคอมมิวนิสต์คาบไปกินเสียทั้งก๊กนั้น คืออุทาหรณ์อย่างดีที่สุดว่า ใครกันแน่ที่ควรแก่การชี้หน้าด่าประจานว่า เป็นต้นเหตุที่น่าสาบแช่งเป็นที่สุด

ตัวทำผิด เขาจับได้และถูกต่อว่าแล้ว กลับหันมาชี้หน้าหาว่าคนต่อว่าเขาทำผิด ออกจะเป็นมาตรฐานทางมโนธรรมที่เตี้ยต่ำเกินไป ไม่คู่ควรแก่การประกาศตนเป็นนักศาสนาเอาเสียเลย

ยัง .. ยังมีพฤติกรรมที่สาวกวาติกันเขาทำกันในเมืองไทย ซึ่งชาวพุทธที่รู้เรื่องและเข้าใจต้องร้องว่าสุดแสนที่จะทนทานได้อีกมากมาย เช่นการกว้านซื้อที่ดินไปตั้งเป็นนิคมจัดสรรเพื่อบีบคนให้เข้าเป็นคริสต์ การสร้างความอยุติธรรมขึ้นในโรงเรียนคนพิการบางแห่ง การเอาพระนามเฉพาะของพระพุทธเจ้า เช่นคำว่า สัพพัญญู ไปใช้เป็นชื่อสถานที่ของตน อะไรต่ออะไรเหล่านี้ อันเป็นเรื่องที่กระเทือนจิตใจชาวพุทธเป็นอย่างยิ่ง แต่อะไรทั้งหลายก็ไม่ร้ายเท่าการดำเนินการทางวิชาการ ล่วงล้ำเข้ามาลากเอาพระรัตนตรัยของเราไปวิจัยเสียเปรอะไปหมดซึ่งประเด็นนี้จำต้องพูดกันให้เห็นดำเห็นแดงสักหน่อย

การกระทำเชิงนี้ มีหลักฐานชี้ชัดว่า เป็นการกระทำตามคำสั่งนโยบายของวาติกันอย่างแน่นอน คือ วาติกันได้สั่งไว้ ดังปรากฏในบุลเลติน เล่ม ๑๐ หน้า ๒๔-๒๕ ว่า

การทำงานร่วมกัน ... เป็นบรรทัดฐานที่สภาสังคายนาวาติกันที่สองได้กำหนดไว้ด้วยเจตนารมณ์เอกภาพสากลในระหว่างชาวคริสต์ เราจะทำงานร่วมกันกับชาวพุทธให้มากที่สุดเท่าที่สภาพของศาสนาคริสต์ของเราและสภาพแวดล้อมที่เป็นจริงของประเทศนั้น ๆ จะเอื้ออำนวยให้เราทำได้ ...

แต่การร่วมงานที่ได้ประโยชน์มากที่สุด ก็คืองานที่ผู้เชี่ยวชาญของเราจะไปจัดไปทำเอากับคัมภีร์และตำรับตำราทางพุทธศาสนา เพื่อจะได้ดูดกลืนเอาหลัก (ธรรม) ที่ดี ๆ เข้ามาไว้ในวัฒนธรรมคริสต์ของท้องถิ่น

เมื่อเกิดมีคำสั่งนโยบายเป็นแผนแม่บทใหญ่ขึ้นดังนี้ ในเมืองไทยก็เกิดปรากฏการณ์สอดประสานกันอย่างแนบสนิท คือ นักวิชาการระดับผู้เชี่ยวชาญในเมืองไทย จัดการวิจัยพระคัมภีร์สำคัญสุดยอดของพระพุทธศาสนา คือ คัมภีร์พระไตรปิฎกกันเลยทีเดียว โดยยักกะสายนิดหน่อยไปให้ชื่อว่า พระไตรปิฎกสำหรับชาวคริสต์ ซึ่งฟังดูแล้วก็ไม่มีเหตุผลอันใดเลยว่า ชาวคริสต์จะต้องมาดัดแปลงลอกเลียนเอาพระไตรปิฎกของพุทธไปทำให้กลายเป็นพระไตรปิฎกสำหรับชาวคริสต์เช่นนี้?

หากมีเจตนาดีใคร่จะศึกษาหลักธรรมในพระไตรปิฎกของพุทธจริง ๆ แล้ว ทำไมไม่ศึกษาพระไตรปิฎกในรูปแบบของชาวพุทธตามเดิม พระไตรปิฎกที่แปลเป็นไทยแล้ว ก็มีอยู่ถมถืดไป

การที่มายักกะสายลอกเลียนดัดแปลงเอาไปเช่นนี้ ก็คือการกระทำตามแผนแม่บทที่จะ ดูดกลืนเอาหลักดี ๆ ในพระไตรปิฎกเข้าไปไว้ในวัฒนธรรมคริสต์เท่านั้นเอง

ที่น่าแปลกใจเป็นอย่างยิ่งก็คือ พระไตรปิฎกฉบับดูดกลืนนี้ ได้รับการยอมรับจากสถาบันการศึกษาชั้นสูงของชาติขนาดยอมให้เอาตราสถาบัน

มาตีเป็นตราหน้าปกกันเลยทีเดียว และได้ทราบว่า ให้ทุนให้รางวัลกันเสียด้วย ส่วนท่านที่รับผิดชอบนโยบายการศึกษาระดับอุดมศึกษาของชาตินั้น เมื่อถูกถามและขอร้องในเรื่องนี้ ท่านกลับดุเอาว่า มันเป็นเรื่องของเสรีภาพทางวิชาการ ไม่ควรจะไปรบกวนท่านเสียอีกด้วย

นอกจากนี้ ก็ยังมีเอกสารทั้งในรูปแบบทางวิชาการ และ รูปแบบของหนังสือเผยแพร่ชวนเชื่อในระดับสามัญชนทั่วไป ซึ่งมีเนื้อหาสาระก้าวก่ายล่วงล้ำเข้ามาในขอบเขตแห่งคำสอนและศรัทธาความเชื่อถือของชาวพุทธอีกมิใช่น้อย เช่นหนังสือเรื่องปรัชญาอินเดีย (โดยเฉพาะอย่างยิ่งพุทธปรัชญา) สำหรับชาวคริสต์ และ หนังสือเรื่อง **เราคือผู้ที่โลกรอคอย** กับ บทความเก่า ๆ ที่ตีพิมพ์ในวารสารของเขา เป็นต้น ซึ่งเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ อยู่ในลักษณะที่จะทำให้เกิดความเลอะเทอะไขว้เขวขึ้นในหลักคำสอนของพระพุทธศาสนาทั้งสิ้น จนสุดที่จะคิดได้ว่า เป็นการกระทำด้วยเจตนาบริสุทธิ์และหวังดี เพราะส่วนใหญ่แล้ว จะเป็นไปในรูปของการ ดึงเอาพระพุทธศาสนาไปรับใช้ศาสนาของตัวเองเป็นสำคัญ ดังจะได้นำเอาบางเรื่องบางประเด็นมาพิเคราะห์ดูกันพอเป็นตัวอย่าง ดังนี้

๑. กิจกรรมกดพระพุทธ ... มีข้อเขียนอยู่มากหลายที่แสดงให้เห็นเจตนาที่จะกดพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นที่เคารพบูชาสูงสุดของชาวพุทธทั่วโลกให้ต่ำต้อยลง จนกระทั่งกลายเป็นผู้รับใช้เตรียมกรุยทางไว้ให้พระเยซูมาเดินลอยชายได้อย่างสะดวก เช่นอดีตบาทหลวงผู้หนึ่งได้เขียนวิจัยไว้ในเอกสารวิจัยของเขาเรื่องพระไตรปิฎกสำหรับชาวคริสต์ **๒๕๒๔** หน้า ๕๖ ว่า

> *พระเจ้าคือองค์ความจริง ความจริงทุกอย่างย่อมมาจากพระเจ้าในเมื่อพระพุทธองค์ตรัสสอนความจริง ความจริงนั้นก็ย่อมมาจากพระเจ้าเช่นกัน*

ชาวคริสต์อ่านแล้ว จะเกิดความซาบซึ้งตรึงใจสักเพียงไรก็แล้วแต่ สำหรับชาวพุทธและผู้คนที่พอจะมีสติปัญญาอ่านแล้วรู้สึกเศร้าสลด เพราะเป็นการพูดแบบตรรกวิทยาฉบับโมเมที่น่ากระดากใจเป็นอย่างยิ่ง คือ อยู่ ๆ ก็มาตู่เอาหลักสัจธรรมที่พระพุทธองค์ตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า พระองค์ตรัสรู้เอง ไม่มีใครมาสั่งสอนหรือกระซิบบอกให้สอนแต่ประการใด อีกอักก็มาตั้งสมมติฐานเพ้อ ๆ เอาเองว่า พระเจ้าคือองค์แห่งความจริง ความจริงทุกอย่างย่อมมาจากพระเจ้าเอาดื้อ ๆ งั้นแหละ ช่างไม่เฉลียวใจว่าจะโดนตรรกวิทยาบทกลับเสียบ้างเลย คือ ตรรกวิทยาบทกลับในกรณีนี้อาจจะมีได้เหมือนกันว่า

> **ถ้าพระเจ้าคือองค์แห่งความจริง จริงอย่างว่าแล้ว พวกขี้ขยะและความชั่วร้ายเลวทรามทั้งหลายแหล่ ก็ล้วนแต่เป็นความจริงทั้งสิ้น เพราะขยะมันก็เหม็นจริง ๆ ความชั่วร้ายเลวทราม มันก็ชั่วร้ายเลวทรามที่สร้างความเดือดร้อนให้จริง ๆ เพราะฉะนั้นความจริงที่น่าเกลียดชังเหล่านี้ ก็ย่อมมาจากพระเจ้าเช่นกัน**

ถ้าเอากันแบบนี้ พระเจ้าจะมิกลายเป็นผู้ประสิทธิประสาทความสกปรกชั่วร้ายให้แก่โลกมนุษย์ไปด้วยหรือ?

แล้วมันเรื่องอะไรเล่า อยู่ดีไม่ว่าดี จึงมาหาเรื่องให้เกิดตรรกวิทยาบทกลับจนพระเจ้าต้องแย่ไปแบบนี้แล้วจะเป็นสาวกที่ดีของพระเจ้าได้อย่างไรกันเล่า?

นึกแต่จะเอาประโยชน์เข้าตัว จนลืมนึกถึงโทษที่จะติดตามมาด้วย อย่างนี้ ไม่ใช่วิสัยของคนที่จะสั่งสอนให้มีความรู้ความฉลาดเลยเจียวนะพ่อคุณ

การรับรู้ธรรมะของชาวพุทธ ต้องนับว่าเป็นการรับรู้พระเจ้าในลักษณะหนึ่ง

นี่ก็อยู่ในเอกสารฉบับเดียวกัน โดยคนเขียนคนเดียวกัน และเป็นแบบเดียวกันกับเมื่อกี้นี้นั่นแหละ คือ กระเด็นออกมาจากจิตตารมณ์ขี้ตู่โมเมอันเดียวกัน

ธรรมะของชาวพุทธไม่เกี่ยวกับพระเจ้าเลยแม้แต่น้อย ใคร ๆ เขาก็รู้กันอยู่ เพราะคำสอนของพระพุทธศาสนาไม่ยอมรับการมีอยู่ของพระเจ้า ซึ่งว่ากันว่าท่านเป็นนิรันดร มิหนำซ้ำพระพุทธองค์ยังตรัสไว้ด้วยว่าการยึดมั่นในลัทธินิรันดรอย่างนั้น เป็นมิจฉาทิฐิที่เรียกว่า **สัสตทิฐิ** แล้วการรู้ธรรมะของชาวพุทธ จะนับได้ว่าเป็นการรับรู้พระเจ้าได้อย่างไร ไม่ว่าจะในลักษณะหนึ่ง หรือลักษณะไหนก็ตามที

พูดกันเอาเองคล่อง ๆ แบบนี้ ถ้าไม่เกรงใจกันแล้วก็อยากจะบอกว่า ใคร ๆ ก็พูดได้ หรือ อะไร ๆ ที่มันพูดไม่ได้ ถ้ามันพูดได้ มันก็พูดได้เหมือนกัน

เราอาจจะยอมรับ การตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าว่า เป็นการเข้ามาเกี่ยวข้องของพระเป็นเจ้า

รายนี้เป็นบาทหลวง เขียนไว้ในวารสารแสงธรรมบริทัศน์ ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๒ พ.ค. - ส.ค. ๒๕๒๔ หน้า ๕๔ เป็นข้อเขียนที่หนักข้อขึ้นไปอีกหน่อยในลักษณะที่กล่าวว่า พระเป็นเจ้ามาช่วยให้พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้กันเลยทีเดียว ถ้าจริงอย่างเขาว่านี้แล้ว การที่พวกเราชาวพุทธทั้งหลายสวดสรรเสริญพระพุทธคุณกันอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันว่า **อรหํ สมฺมาสมฺพุทฺโธ** ...ซึ่งแปลว่า *พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงเป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้ดีตรัสรู้ชอบด้วยพระองค์เอง* นั้น ก็กลายเป็นการสวดผิด ๆ สวดไปด้วยความโง่เขลางมงายกัน

ไปหมดทั้งเมือง นั่นเอง เพราะพระพุทธเจ้า ไม่ได้ตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง เลย ตรัสรู้โดยพระเป็นเจ้ามาช่วยให้ตรัสรู้

เอากับเขาซีไหมล่ะ! อยู่ ๆ ก็มาดูถูกชาวพุทธว่าโง่เง่ากันไปหมดทั้งโลกเสียแล้ว

ขอบอกไว้เสียเลยว่า ถ้าอยากจะอยู่ร่วมกันด้วยความสงบสุขจริงแล้ว อย่ามาเกี่ยวข้องกันในเรื่องยอมรับหรือไม่ยอมรับแบบนี้ดีกว่า ต่างคนต่างอยู่ ศาสนาของใครก็ของมัน ใครจะเชื่ออย่างไร จะถืออย่างไร ก็ถือกันไป อย่าล่วงล้ำก้ำเกินเข้ามายอมรับหรือไม่ยอมรับศาสนาของผู้อื่นเขาเลย เพราะการแส่เข้ามายุ่งเกี่ยวกับศาสนาของผู้อื่นนั้น นอกจากจะไม่เกิดประโยชน์อะไรแกกันและกันแล้ว ยังจะเป็นโทษที่ร้ายแรงได้ด้วย

รายต่อไปนี้ยิ่งเอาหนัก เขาว่าไว้อย่างนี้

ปฐมเหตุของสรรพสิ่ง คือ พระเจ้า พระผู้สร้าง ... พระองค์คือองค์สยมภู ...พระองค์เป็นผู้สร้างสากลจักรวาล และทรงตั้งกฎปฏิจจสมุปบาทขึ้นเพื่อครองโลกปฏิจจสมุปบาท คือ แผนการของพระเจ้าที่มีต่อโลกและต่อมนุษย์ พระเจ้าทรงไขแสดงให้พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้และนำมาตีแผ่......

สบายดีแท้ ๆ เป็นคนเขียนหนังสือแล้วเขียนอะไรไปได้ด้วยอารมณ์เพ้อฝันเรื่อยเจื้อยแบบนี้ แสนสบายนักหนา ไม่ต้องมานั่งคิดนั่งตรองว่ามันจะถูกต้องตามเหตุผลและความเป็นจริงหรือไม่ มีแต่รู้จักประดิษฐ์ประดอยคำพูดให้มันฟังครึ้ม ๆ สักหน่อยเท่านั้น ก็เขียนหนังสือได้เป็นเล่มเกวียน

รายนี้เป็นบาทหลวง ชื่อไทย นามสกุลไทย ต่างจากคนเมื่อกี้นี้ ซึ่งชื่อฝรั่ง เขียนข้อความนี้ไว้ในแสงธรรมบริทัศน์ ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๒ ฉบับเดียวกับรายก่อนนั่นแหละ คล้ายจะนัดกันมากินโต๊ะพระพุทธเจ้า เพื่อจะลากลงมาเป็นบริวารของพระเจ้าของเขาให้ได้งั้นแหละ

ตามความเป็นจริงนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสรู้ปฏิจจ-สมุปบาทในคืนเพ็ญเดือน ๖ นั้น เป็นผลจากที่ได้ทรงตอบคำถามของพระองค์เองได้เอง แบบเดียวกับนักวิทยาศาสตร์ค้นพบสูตรต่าง ๆ ทางวิทยาศาสตร์ได้ โดยพบคำตอบสำหรับคำถามตามสมมติฐานของเขาเองได้นั่นแหละ คือ พระพุทธองค์ทรงเห็นว่าโลกและชีวิตมีความทุกข์ และความทุกข์นี้เกิดขึ้นเพราะมีชาติ คือ การเกิดขึ้นมา แต่พระองค์ยังตอบไม่ได้ก่อนหน้านั้นว่า ชาติคือการเกิดนั้น มันมีต้นสายปลายเหตุมาอย่างไร จนกระทั่งในคืนเพ็ญเดือน ๖ ที่ได้ตรัสรู้นั้น ทรงพิจารณาหาคำตอบที่จุดนี้ และเกิดญาณประการแรกขึ้น ชื่อ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ คือ ทรงเห็นการสืบชาติสืบภพของพระองค์เองในหนหลัง ซึ่งเท่ากับคำตอบจังหวะแรกได้เกิดขึ้นแล้ว พอถึงยามที่ ๒ จึงเกิดญาณที่สอง ชื่อ จุตูปปาตญาณ ได้แก่ การมองเห็นการเกิดและการดับของสัตว์อื่น ๆ อย่างกว้างขวาง เท่ากับทรงได้เห็นเงาคำตอบชัดยิ่งขึ้น จนกระทั่งยามที่ ๓ แห่งราตรีนั้น จึงทรงมองเห็นปฏิจจสมุปบาทแบบพบคำตอบที่เกาะเกี่ยวเป็นลูกโซ่ไปจนตลอดสาย

ตามหลักวิชาที่ร่ำเรียนกันมาในวงการพระพุทธศาสนาเป็นอย่างนี้ ไม่เคยปรากฏเลยสักนิดเดียวว่ามีคำสอนอยู่ที่ไหนว่า พระเจ้ามาสร้างกฎปฏิจจสมุปบาทขึ้นมาแล้ว เอามาไขแสดงให้พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ ก็ทีพระเยซู ทำไมพระเจ้าไม่ไขแสดงให้ได้ตรัสรู้บ้าง ทำไมปล่อยให้พระเยซูคิดตั้งตัวเป็นกษัตริย์เพราะเป็นทาสของกิเลสตัณหาใน

ปฏิจจสมุปบาทนั่นเอง จนพวกยิวทนหมั่นไส้ไม่ไหว จึงเชิญท่านขึ้นสู่ไม้กางเขนสำหรับแขวนคอ พร้อมทั้งเขียนคำเยาะเย้ยถากถางติดไว้ด้วยว่า **กษัตริย์แห่งยิว**

เขียนอะไรเรื่อยเจื้อยไปแบบนี้ จะมิกลายเป็นกล่าวหาพระเจ้าเป็นนัย ๆ ว่า พระเจ้าลำเอียง เห็นขี้ดีกว่าไส้ ไปหรือ คือ เอาของดี ๆ ไปไขแสดงให้คนอื่นเสียหมด ส่วนคนที่จงรักภักดีแท้ ๆ ปล่อยให้ตกเป็นทาสของตัณหาจนต้องถูกลากไปแขวนคอ ให้เกิดเป็นภาพที่แสนสลดสังเวชขึ้นในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติเช่นนี้

อนึ่ง ในข้อเขียนหรือคำพูดเช่นนี้ ยังเป็นการบ่งบอกอีกอย่างหนึ่งด้วยว่า เป็นการปฏิเสธโดยสิ้นเชิงในเรื่องสติปัญญาของมนุษย์ทั้งปวง คือ เท่ากับบอกว่าไม่มีใครเลยที่จะคิดจะค้นความรู้อะไรขึ้นมาได้ด้วยตนเอง ความรู้ทั้งหลายแหล่ที่เกิดแก่มนุษย์นั้น ย่อมมาจากการไขแสดงของพระเจ้าทั้งสิ้น เพราะ ปฏิจจสมุปบาท เหตุผลลูกโซ่แห่งการเวียนว่ายตายเกิด นั้น พระพุทธเจ้าทรงประกาศอยู่โต้ง ๆ ว่า ทรงได้ค้นพบด้วยพระองค์เอง ยังว่าได้อย่างหน้าเฉยตาเฉยว่า เป็นผลจากการไขแสดงของพระ-เจ้า เพราะฉะนั้น ไม่ว่านักวิทยาศาสตร์วิเศษคนใดจะคิดค้นอะไรขึ้นมาได้ เป็นผลจากการไขแสดงของพระเป็นเจ้าทั้งสิ้น ซึ่งถ้าเป็นอย่างนี้จริงแล้ว จะเกิดเรื่องพัลวันพัลเกกันยกใหญ่ในพฤติกรรมอันปรากฏอยู่ในประวัติศาสตร์ของพวกคริสต์ คาทอลิก

คือ ถ้าการค้นคิดของนักวิทยาศาสตร์จนได้พบความรู้อะไร ๆ ต่าง ๆ ทั้งในด้าน ฟิสิกส์ เคมี และ ชีวะ เป็นผลจากการไขแสดงของพระ-เจ้าจริงแล้ว พวกสาวกของพระเป็นเจ้าชาวคาทอลิกที่ทรงอำนาจในสมัยก่อนโน้น ไปจับพวกนักวิทยาศาสตร์ที่ค้นพบอะไรใหม่ ๆ มาเผาทั้งเป็นเสียมากมายก่ายกองทำไม แม้แต่กาลิเลโอ ต้นตำรับเรื่องสุริยจักร-

วาล ก็โดนเล่นงานเสียอานไปเลย ด้วยน้ำมือของพวกคาทอลิก **ด้วยข้อหา**ว่าค้นพบและสั่งสอนขัดต่อคำสั่งสอนในพระคัมภีร์ ก็ความรู้ของนักวิทยาศาสตร์เหล่านั้น ได้มาจากพระเจ้าแล้ว จะไปหาว่าเขาสอนขัดกับคำสอนของพระเจ้าและจับตัวเขาไปลงโทษอย่างสาหัสได้อย่างไรเล่า การทำเช่นนั้น มิเป็นการขัดโองการพระเจ้าไปเสียเองหรือ?

ลองพิจารณาดูเถอะ ถ้าเอาความรู้ที่ทันกันเข้าไปจับแล้ว **จะเห็น**ว่า การสั่งสอนของคนพวกนี้มันตีกันเองวุ่นไปหมด **ซึ่งเป็นเครื่องยืนยันได้**ว่า คำพูด คำสอน ของเขาเหล่านี้ มิได้เกิดจากปัญญาอันบริสุทธิ์ **แต่เกิด**จากโมหาคติที่คิดแต่จะเอาประโยชน์เข้าตัวท่าเดียว **จึงเหมือนกับที่ไทยเรา**มีคำพูดอยู่ว่า **หลับตาพูด** ผลก็คือเตลิดเข้ารกเข้าพงไปจนหาทางออกไม่พบ

แต่เราก็ไม่ว่า เขาจะสอนกันแบบไหน อย่างไร หากอยู่แต่เพียงในขอบเขตศาสนาของเขา เราก็ไม่ข้องแวะ แต่นี่มาเล่นสอนแบบข่มทับเป็นเชิงดูหมิ่นพระพุทธเจ้าของเราอย่างนี้ ก็จำต้องพูดให้รู้กันเสียบ้าง เพราะการพูดกันถึงขนาดว่า แม้แต่การตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ก็เป็นผลจากการไขแสดงของพระเจ้าอย่างนี้ ก็เท่ากับบอกว่า **พระพุทธเจ้า** ไม่ใช่ **สัมมาสัมพุทธะ** จริง ที่ตรัสอยู่เสมอ ๆ ว่า พระองค์ตรัสรู้ดีตรัสรู้ชอบด้วยพระองค์เองนั้น เป็นการคุยโม้โอ้อวด

เมื่อตอกกลับไปแรง ๆ อย่างนี้ ก็คงจะมีผู้วิเศษออกรับ เถียงแทน บ้างดอกว่า ที่เขากล่าวเช่นนั้นเป็นการมองพระพุทธเจ้าด้วยสายตาของชาวคริสต์ ที่มีความฝังใจเชื่อว่า อะไร ๆ ก็มาจากพระเจ้าทั้งสิ้น

ขอบอกเสียเลยในที่นี้ว่า คำกล่าวแก้แบบนี้ มันไปไม่รอดดอก เพราะถ้ายอมรับคำกล่าวแก้เช่นนี้ว่าถูกต้องแล้ว ก็เท่ากับยอมรับ

ว่า พวกคริสต์เป็นพวกอันธพาล ที่ชอบมองโลกทั้งโลกด้วยสายตาที่ดูถูกดูหมิ่นผู้อื่นอยู่เป็นปกติวิสัย ซึ่งชาวคริสต์เอง ก็คงไม่ยอมรับสภาพนี้อย่างแน่นอน

เอาหลักฐานมาชี้ให้ดูกันเสียเลยดีกว่า ว่า ที่เขาพยายามพูดกดพูดลดพระพุทธเจ้าของเราให้ต่ำลงกันอยู่เช่นนี้ มีสาเหตุมาจากอะไร

ในวารสารแสงธรรมบริทัศน์ฉบับเดียวกันนั่นเอง เขาก็เตือนกันไว้ว่า

> *"พึงระวังไม่ลดองค์พระคริสต์เจ้าลงมาให้ต่ำลงในระดับผู้วิเศษ หรือในระดับเท่า ๆ กันกับมหาบุรุษอื่น ๆ ในโลกนี้ที่เป็นมนุษย์เท่านั้น เช่น พระพุทธเจ้า ขงจื้อ..."*

นี่คือจิตตารมณ์อันแท้จริงของเขา เป็นจิตตารมณ์อันเพียบแปร้ไปด้วย อติมานะ อย่างแรงกล้า พฤติกรรมที่สะท้อนออกมาจึงปรากฏเป็นความพยายามอย่างรุนแรงที่จะช่วยกันฉุด ช่วยกันลาก พระพุทธเจ้าให้ต่ำเข้าไว้ ซึ่งความพยายามเช่นนี้ อาจจะวิเคราะห์ทางจิตใจของเขาได้ด้วยว่า เป็นเรื่องของความหวั่นวิตกที่ซ่อนตัวอยู่ในจิตใต้สำนึกว่า พระพุทธเจ้านั้นทรงอยู่เหนือพระคริสต์เจ้าของเขาด้วยประการทั้งปวง เพราะยิ่งศึกษาพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้ามากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งเห็นว่าพระองค์สูงเด่นขึ้นทุกที ด้วย พระวิสุทธิคุณ พระปัญญาคุณ และ พระมหากรุณาธิคุณ ครั้นหันกลับไปดูพระคริสต์เจ้าของตนเองบ้าง มองไม่เห็นอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน นอกจากไม้กางเขนโด่เด่อยู่อันเดียว แล้วไม้กางเขนดุ้นนั้น ก็มีความเลือนลางไม่แน่นอนอยู่เสียอีกด้วย คือ ที่เอามาเทิดทูนบูชากันว่า เป็นสัญลักษณ์แห่งความเสียสละและความรักอันยิ่งใหญ่ต่อมนุษย์ชาติ คือ ยอมถูกแขวนคอตายแทนมนุษย์ทั้งผองนั้น เอาจริงเข้าก็ชักจะสงสัย เพราะในไบเบิลเองนั่นแหละ ก็มีเสียงร้องแสดงความกลัวตาย กลัวไม้กางเขน จนต้อง

ตะโกนเรียกพระเจ้าช่วยเสียงหลง ดังสะท้อนอยู่จนทุกวันนี้ **..เอลี เอลี ลามา ซะบัคทานี..** นั่นไง

ยิ่งดูไปในเรื่องคำสอนที่เรียกกันว่า ปรัชญา ด้วยแล้ว ยิ่งแย่ใหญ่ เพราะสาวกของเขาเองก็บอกไว้ว่า กรีกที่เจริญรุ่งเรืองด้วยบทปรัชญาสำคัญ ๆ โดยมีพลาโต และ อริสโตเติล อาจารย์และศิษย์คู่นี้เป็นบุคคลสำคัญนั้น นักปราชญ์คาทอลิกคนสำคัญ คือ เอากัสตีนุส และ อาควีนัส ก็เคยโจรกรรมคำสอน ซึ่งเรียกกันเสียโก้หรูว่า "**วิจัย**" เอามาเป็นคำสอนของคริสต์กันมาแล้ว และเขากำลังทำกับคำสอนของพระพุทธเจ้าบ้าง นั่นแหละ ดูไปดูมาจึงเห็นว่า คำสอนในไบเบิลนั้น ที่แท้ก็ขโมยมาจากปรัชญาของกรีกทั้งเพ เพราะตามประวัตินั้น พระเยซูไม่ได้สั่งสอนอะไรมากนัก เพราะเวลาของท่านสั้นนิดเดียว พอขยับเข้ามาสอนอยู่ปากประตูเมืองหลวงนิดหน่อยเท่านั้น ก็โดนพวกยิวใจร้อนจับไปแขวนคอเสียแล้ว

ด้วยความวิตกกังวลที่แฝงเร้นอยู่อย่างล้ำลึกอย่างนี้แหละ เขาจึงต้องเตือนกันนักเตือนกันหนาอย่างว่า คือ ระวังอย่าดึงพระเยซูลงมาเป็นเพียงคนวิเศษหรือมหาบุรุษเท่าพระพุทธเจ้าหรือของจื้อ

ให้จิตวิเคราะห์ไว้อย่างนี้ จริงหรือไม่จริง ก็ลองถามใจลึก ๆ ของท่านดูเองเถิด และอย่ามาหาว่าเราพูดรุนแรงกับพระศาสดาของท่าน เพราะท่านเป็นฝ่ายรุนแรงล่วงล้ำเข้ามาก้ำเกินกับพระศาสดาที่เราเคารพบูชาก่อน และ เราก็พูดตามความจริง มิใช่ปั้นน้ำเป็นตัวเอาเองแบบท่าน

ยังมีอกุศลกรรมที่แสดงถึงความพยายามที่จะกดพระพุทธอยู่เป็นอันมาก แต่ก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะพูดถึง พูดแล้วก็มีแต่จะเกิดความร้าวรานใจ ดูกันอีกสักข้อความหนึ่งก็เห็นจะพอ คือพอสำหรับการชี้ชัดตัดสินว่า เขาพยายามกดพระพุทธเจ้าของเราแน่ ๆ ทีเดียว

คือในวารสารแสงธรรมบริทัศน์ ปีที่ ๓ ฉบับที่ ๑ ม.ค. - เม.ย. ๒๕๒๒ หลายปีมาแล้ว นักปราชญ์ชั้นหัวกะทิของคาทอลิกในเมืองไทยผู้หนึ่ง ท่านได้สอดส่ายเข้ามาวิเคราะห์เชิงฉุดลากเอาพระพุทธเจ้าของเราไปใช้งานไว้อย่างอร่อยเหาะทีเดียว โดยท่านกล่าวไว้อย่างนี้

> *"...ถือได้ว่า พระพุทธเจ้าเป็นประกาศกองค์หนึ่งของพระเจ้า ที่พระองค์ได้ทรงมอบภารกิจให้มาเตรียมประชาชนชาวตะวันออกรับเสด็จพระคริสต์ เพราะชาวคริสต์ถือว่าพระเมสสิอา หรือ พระศรีอารย์นั้น ได้เสด็จมาแล้วเมื่อราว ๕๐๐ ปี หลังพุทธกาลพอดี ยุคพระศรีอารย์ หรือ เมสสิอา นั้น เริ่มต้นแล้วนับแต่พระคริสต์บังเกิด และเราอยู่ในยุคที่จะต้องช่วยกันนำสารแห่งสันติสุขของพระศรีอารย์นี้ ไปถึงปวงชนทุกสังคมโดยไม่เลือกชั้นวรรณะ"*

เป็นข้อความที่ใคร่จะขอบอกกล่าวไว้เลยในที่นี้ว่า มีความสามารถอย่างยอดเยี่ยมจริง ๆ ในทางสร้างความสะเทือนใจอันไม่เป็นมงคลแก่ชาวพุทธที่ได้สดับและมีความเข้าใจได้เป็นอันดี จึงจำเป็นจะต้องพูดกันบ้างตามสมควร

ข้อความที่เขากล่าวท่อนนี้ นับได้ว่า หนักหนากว่าที่ยกมาให้ดูข้างต้นนั้นแล้วเป็นทวีคูณ คือ กดพระพุทธเจ้าด้วย และ ลากเอาพระพุทธเจ้าไปเป็นฐานรองรับพระเยซูของเขาด้วย ถ้าจะลองเขียนเป็นภาพดู ก็คงเขียนได้ในลักษณะที่ พระพุทธเจ้าถูกกดแล้วพระเยซูตะกายขึ้นไปคล่อมอยู่บนพระอังสาทั้งสอง ชาวพุทธมองเห็นแล้ว ถ้ายังพากันสบายอกสบายใจอยู่ได้ ก็ต้องนับว่าชาวพุทธทั้งหลายมีจิตใจล้นเลิศเกินกว่าพระอรหันต์ทีเดียว เพราะพระอรหันต์ในครั้งพระพุทธกาลโน้น เพียงได้ยินคำไม่เหมาะสมของหลวงตาสุภัททะที่กล่าวตอนพระพุทธองค์เสด็จดับขันธ์เท่านั้น

ท่านก็เห็นภัยในภายหน้า และเร่งรีบร่วมกันทำสังคายนาพระธรรมวินัยให้เกิดความมั่นคงไว้อย่างทันทีทันควันทีเดียว

ที่มองเห็นชัด ๆ ว่า กดพระพุทธเจ้า นั้น ก็คือ บังอาจกล่าวว่า **"พระพุทธเจ้า เป็นประกาศกองค์หนึ่งของพระเจ้า ที่พระองค์ได้ทรงมอบภารกิจ..."** นั่นแหละ คำพูดเช่นนี้ ความหมายของมันก็คือ พระพุทธเจ้าเป็นสมุนรับใช้ของพระเจ้า ที่พระเจ้าเรียกมาใช้ในกรณีนี้ ส่วนจะเป็นสมุนรับใช้ระดับทหารเลวสำหรับกวาดกุฏิเทกะโถน หรือสมุนรับใช้ระดับม้าใช้แจ้งข่าวที่ดัดจริตเรียกกันว่า **ประกาศก ศาสดาพยากรณ์** หรือ **โปรเฟต** ก็อยู่ในลักษณะของการกดพระพุทธเจ้าให้ผิดไปจากความเป็นจริงทั้งสิ้น เพราะ พระพุทธเจ้ามิได้ทรงเกี่ยวข้องกับพระเจ้าแต่อย่างใด กับทั้งตรัสสอนไว้ด้วยว่า การเชื่อถือในเรื่องพระเจ้าสร้างโลก และ มีพระเจ้าเป็นนิรันดรนั้น เป็นมิจฉาทิฐิ ความจริงแล้ว พระพุทธเจ้าทรงดำรงอยู่เป็นเอกนอกขอบเขตของลัทธิมิจฉาทิฐิดังกล่าวนั้น ฉะนั้น การที่ลากเอาพระพุทธเจ้าเข้าไปในขอบเขตของตัวแล้วเอาไปเป็นสมุนรับใช้พระเจ้าอย่างนั้น จึงเป็นการกล่าวถึงพระพุทธเจ้าในลักษณะและเจตนา กดพระพุทธเจ้าลง ชนิดที่ไม่อาจจะมองเห็นเป็นอย่างอื่นไปได้

ส่วนที่ว่าเป็นการลากเอาพระพุทธเจ้าไปใช้งานเป็นฐานรองรับพระเยซูนั้น ก็เห็นชัดอยู่แล้วในคำที่เขาว่า พระเจ้าของเขาได้มอบภารกิจให้พระพุทธเจ้ามาเตรียมประชาชนชาวตะวันออกรับเสด็จพระคริสต์ เพราะเป็นการบ่งชัดว่า ที่พระพุทธเจ้าทรงประกาศพระพุทธศาสนาจนชาวเอเชียพากันศรัทธาเลื่อมใสและนับถือพระศาสนาของพระพุทธเจ้ากันอยู่ทั่วไปนั้น คือ การมากรุยทางไว้รอรับฝ่าเท้าของพระเยซูคริสต์ที่จะมาเดินในภายหลังได้อย่างสะดวกสบายนั่นเอง ภาพที่มองเห็นได้ชัดจากคำกล่าวนี้ก็คือ พระพุทธเจ้าเป็นเหมือนเจ้าหน้าที่แผ้วถางหนทางและปูลาดอาสนะไว้รอรับเสด็จพระเยซู ซึ่งจะเสด็จมาภายหลังในลักษณะของพระ-

ราชามหากษัตริย์ นั่นแหละ พระพุทธเจ้าจะเป็นอะไรเล่า ในภาพเช่นนี้ ? อย่างดีก็แค่มหาดเล็ก หรือ เด็กรับใช้ของพระเยซูเท่านั้นเอง

เป็นการกล่าวที่หนักข้อเอาการอยู่ใช่ไหม ?

แต่ก็เป็นเรื่องที่น่าแปลกใจยิ่งนัก ที่พฤติกรรมของการกดและลากเอาไปเป็นสมุนรับใช้อย่างเห็นได้ชัดเช่นนี้ ยังมีคนเห็นไปได้ว่าเป็นการยกย่องพระพุทธเจ้า ดังปรากฏอยู่ในบทความที่ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ใหญ่ฉบับหนึ่งเมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๒๕ โดยมีข้อความตอนหนึ่งว่า

> *"พระพุทธองค์มีพระนามเต็มตามที่ชาวพุทธกล่าวถึงโดยสักการะว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า*
>
> *คือพระผู้ตรัสรู้โดยพระองค์เอง*
>
> *เมื่อศาสนาอื่นเขาอาจจะเห็นว่าพระองค์เป็นประกาศกของพระเจ้า*
>
> *ก็แปลได้ว่า เขายกย่องธรรมะที่พระองค์ประกาศซึ่งเป็นธรรมอันพระองค์ตรัสรู้ด้วยพระองค์เองนั้น เป็นธรรมะของพระเจ้า*
>
> *เป็นการยกย่องพระพุทธองค์เป็นพระเจ้า ตามคตินิยมทางศาสนาเขา ซึ่งน่าจะเป็นการยกย่อง"*

ดูเอาเถอะท่านวิญญูชนที่เคารพ ข้อวิจารณ์แบบพลิกดำให้เป็นขาวนี้แสดงว่า ในโลกมนุษย์นี้ ยังมีคนเช่นนี้อยู่มากมายนัก คือ คนประเภทที่พยายามจะพูดให้เห็นว่า การที่มีใครมาย่ำบนหัวเล่นนั้น คือ พฤติกรรมที่เขามาแสดงการเล้าโลมด้วยความรักความเมตตา ส่วนแรงบันดาลใจให้พูดเช่นนี้ เป็นแรงโลภะหรือโมหะอย่างไร ก็สุดที่จะรู้ได้

ที่รู้ได้แน่ ๆ จากคำกล่าวของเขานี้ คือ รู้ว่าเป็นการพูดแบบ **"ฟังไม่ได้ศัพท์และจับเอาไปกระเดียด"** คือ จับเอาแต่คำว่า ประกาศก เท่านั้นไปพิจารณาให้เข้ากับความเห็นของตน ไม่อ่านข้อความที่เป็นมูลกรณีเสียให้ครบถ้วนก่อน ก็เอาไปโมเมเลยว่า คนต่างศาสนาเขากล่าวไว้ในเชิงยกย่องตามคติศาสนาของเขา คือ ยกย่องว่าพระพุทธเจ้าเป็นพระเจ้า ทั้ง ๆ ที่คนต่างศาสนานั้นเขาว่าไว้ชัด ๆ ว่า พระพุทธเจ้าเป็นแต่เพียงผู้รับมอบภารกิจให้มาเตรียมประชาชนชาวตะวันออกไว้รับเสด็จพระคริสต์ ข[illegible] แท่านั้น ไม่มีตรงไหนเลยที่จะตีความได้ว่า เขายกย่องพระพุทธเจ้าเป็นพระเจ้า

เรามีนักเขียนนักหนังสือพิมพ์ที่พูดกันชุ่ย ๆ เขียนกันชุ่ย ๆ แบบนี้นี่แหละ บ้านเมืองของเรามันถึงได้อุตลุดวุ่นวายกันอยู่ทุกวันนี้

ขอให้เรามาพูดกันต่อไปอีกสักหน่อยเถอะ คือ การที่พูดกดและลากเอาพระพุทธเจ้าไปเป็นสมุนรับใช้พระเจ้าของเขาเช่นนี้ หากคนที่พูดนั้นเป็นบุคคลประเภทขัดสนจนปัญญา งมโง่อยู่กับลัทธิศาสนาของตัวเอง เพราะอาศัยอยู่ตามป่าตามดอนแล้ว ก็พอจะให้อภัยกันได้ ว่า เป็นการพูดด้วยสติปัญญาที่คับแคบ พูดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่นี่คนพูดเช่นนี้ หาได้เป็นคนเช่นนั้นไม่ หากแต่เป็นนักวิชาการชั้นดีของวงการคาทอลิกใน[illegible]าย อันมีตำแหน่งหน้าที่ในวงการนั้น ไม่ใช่เล็ก ๆ น้อย ๆ จึงไม่อ[illegible]เห็นไปได้ว่า เป็นการพูดด้วยศรัทธาของตนเองโดยบริสุทธิ์ใจ หากแต่มันเป็นการพูดตามแผนยุทธศาสตร์ไดอาลอก อันมีเป้าหมายสูงสุดอยู่ที่การเปลี่ยนศาสนาทั้งศาสนากันเลยทีเดียว ไม่มัวเปลี่ยนปัจเจกชนทีละคนสองคนอย่างเก่า

คือ ที่เขาพูดเช่นนี้ ข้อความก็บ่งชัดแล้วว่า เขาพยายามที่จะให้ชาวพุทธทั้งหลายเชื่อว่า พระเยซูคือพระศรีอารย์ พระศรีอารย์นั้นก็คือ พระพุทธเจ้าอีกองค์

หนึ่ง ซึ่งทรงสอนศาสนาเหมือนกัน คำสอนของพระพุทธเจ้า กับ คำสอนของพระ-ศรีอารย์ เป็นคำสอนอย่างเดียวกัน การที่พระพุทธเจ้าซึ่งมาตรัสรู้ก่อนแล้วสอนธรรมะไว้จึงเท่ากับปูพื้นฐานไว้สำหรับเป็นศาสนาของพระศรีอารย์นั่นเอง ถ้าเขาสามารถทำให้ชาวพุทธเชื่อได้อย่างนี้ พระเยซูก็จะกลายเป็นพระพุทธเจ้า แล้วสาวกทั้งหลายก็บอกได้เลยว่า ธรรมะในพระพุทธศาสนาทั้งหมดนี่แหละ คือ พระ-วรสาส์นของพระเยซู เป็นการดูดกลืนพระพุทธศาสนาได้หมดทั้งศาสนาเลยทีเดียว

จะเห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่สอดคล้องกันอย่างสนิทกับแผนยุทธศาสตร์ของเขา จึงจำเป็นยิ่งนักที่จะต้องพูดกัน แม้พูดไปแล้วจะต้องกระทบกระเทือนกันใหญ่โตอย่างไร ก็จำต้องพูด เพราะเราก็มีสิทธิที่จะไม่ยอมให้พระพุทธศาสนาถูกต้มยำทำแกงจนกลายเป็นศาสนาพระเยซูไปเหมือนกัน

อาจจะมีคนคิดว่า ชาวพุทธคงไม่โง่พอที่จะเชื่อว่า พระเยซูเป็นพระศรีอารย์ไปได้ดอก อะไรแบบนี้

ก็ใคร่จะเสนอเป็นคำเตือนไว้ว่า อย่าประมาทฝีมือของผู้มุ่งร้ายอย่างนั้น เพราะคนที่เห็นการเหยียบย่ำบนกลางกระหม่อม เป็นกิจกรรมแห่งความเมตตาเอ็นดูไปได้ ยังมีได้ดังที่ชักตัวอย่างมาให้ดูแล้ว

เรื่องพระเยซู คือ พระศรีอารย์นี้ ไม่ใช่จะมีเพียงท่านนักปราชญ์คาทอลิกรายนี้เพียงรายเดียว ที่กล่าวไว้ แต่ปรากฏหลักฐานว่า เขาพากเพียรที่จะให้คนเชื่ออย่างนี้จริง ๆ คือ มีนักปราชญ์ชาวคาทอลิกอีกคนหนึ่งเรียบเรียงหนังสือขึ้นมาเป็นหนังสือเล็ก ๆ เล่มหนึ่งชื่อว่า **"เราคือผู้ที่โลกรอคอย"** โดยอ้างว่า พระพุทธเจ้าได้ทรงทำนายไว้ว่า พระเยซูนี่แหละคือพระศรีอารย์ หลักฐานที่เอามาอ้างคือ พระธรรมมูลปัญหาคัมภีร์ขอม คัดมาจากพระธรรมไตรปิฎก วัดพระสิงห์ จังหวัดเชียงใหม่ ซ้ำยัง

อ้างพระราชาคณะองค์หนึ่งในกรุงเทพ ๆ นี้รับรองว่าถูกต้องกับต้นฉบับเสียด้วย โดยกล่าวไว้อย่างเป็นตุเป็นตะว่า

"พระพุทธเจ้าตรัสว่า พระศรีอาริยะเมตตรัยที่มาโปรดโลกภายหน้านั้น ที่อุ้งมืออุ้งเท้าเป็นกงจักรมนกลม ที่สีข้างมีรอยถูกแทงเป็นแผล หน้าผากเต็มไปด้วยรอยตำหนิ"

คือพยายามจะให้พระศรีอารย์มีลักษณะที่มีตำหนิติดกายเหมือนพระเยซูให้ได้นั่นแหละ แต่เขาคงจะลืมไปว่าลักษณะพระเยซูที่มีตำหนิอย่างว่านี้ เป็นพระเยซูหลังจากถูกแขวนคอสิ้นชีพไปแล้ว ไม่ใช่พระเยซูตอนที่ยังตั้งตัวเป็นศาสดา เพราะตอนนั้น พระเยซูยังไม่มีลักษณะตามพุทธทำนายที่เขาว่านี้แต่ประการใด พูดง่าย ๆ พระเยซูท่านมาเป็นพระ-ศรีอารย์ตรงกับพุทธทำนายของเขา ตอนที่ท่านสิ้นชีพไปแล้ว จึงเท่ากับ **ผีพระเยซูต่างหากที่เป็นพระศรีอารย์ ไม่ใช่พระเยซูตอนที่เป็นมนุษย์ ถ้าเป็นแบบนี้แล้ว น่าจะเป็น พระสีข้างอาน มากกว่า ที่จะเป็นพระศรีอาริยเมตตรัย**

ดูเอาเถอะว่า เขาพากเพียรพยายามกันเพียงไร ก้มหน้าก้มตาพากเพียร จนลืมประเด็นอันเป็นเงื่อนแง่สำคัญไปเสียฉิบ

การที่ไปอ้างเอา พระเมสสิอา มาเป็น พระศรีอารย์ นั้น ก็สังเกตได้ว่า เป็นความพยายามที่จะใช้สำเนียงภาษาที่คล้ายคลึงกันมาเป็นประโยชน์ให้คนหลงว่า เป็นอันเดียวกัน ซึ่งความจริงแล้ว เป็นเรื่องไกลกันมากมายนัก พระเมสสิอา เป็นคติความเชื่อของพวกยิว แต่พระศรีอารย์นั้น เป็นคติความเชื่อของไทย ไกลกันคนละเหลี่ยมโลกเลยทีเดียว

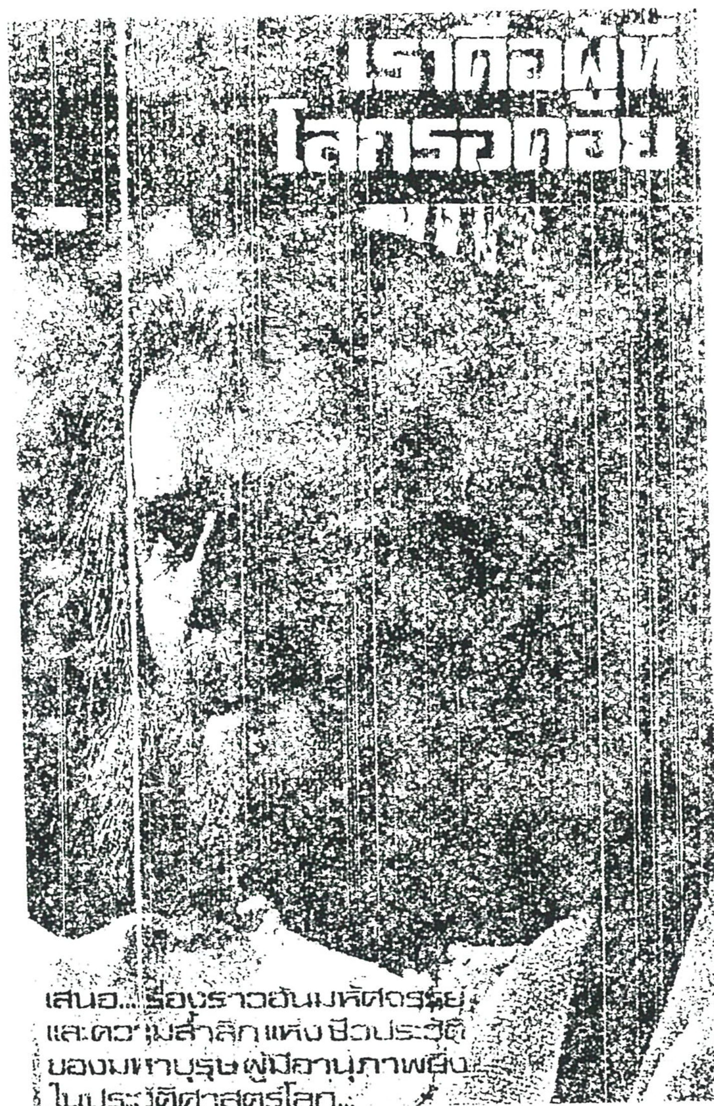
และว่ากันตามความเป็นจริงแล้ว การที่สาวกบริวารทั้งหลายพากันอ้างว่า พระเยซู คือ พระเมสสิอานั้น ก็น่ากระดากใจอยู่เหลือเกิน

แล้ว เพราะ พระเมสสิอานั้นเป็นคติความเชื่อของศาสนายิวเขา ถ้าศาสนาคริสต์จะอ้างว่า พระเยซูเป็นพระเมสสิอาตามคตินั้น เพราะพระเยซูก็เป็นยิวแล้ว ศาสนาคริสต์ก็ต้องยอมรับว่า ตนเป็นส่วนหนึ่งของศาสนายิว ซึ่งสาวกคริสต์ทั้งหลายคงไม่ยอมรับแน่นอน เมื่อไม่ยอมรับแล้ว ก็ไม่มีสิทธิ์จะอ้างว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิอา เพราะยิวเองเขาก็ไม่ยอมรับ เมื่อเจ้าของคติเขาเอง เขาไม่ยอมรับแล้ว ไปดื้อเอาคติของเขามาครอบครองอย่างนั้น ลองนึกดูเถอะว่า เป็นลักษณะของคนชนิดไร

คติเรื่องพระเมสสิอาของยิวเขานั้น มันเนื่องมาจากรอยเจ็บรอยแค้นที่พวกยิวมีอยู่ต่อพวกโรมัน ซึ่งมาเป็นเจ้าเข้าครองและทำทารุณกรรมพวกยิวอย่างสาหัสสากรรจ์ จนเกิดปั้นรูปความหวังอย่างเป็นตัวเป็นตนขึ้นในใจว่า สักวันหนึ่งจะต้องมีผู้ศักดิ์สิทธิ์จากสรวงสวรรค์จุติลงมาช่วยล้างแค้นพวกโรมัน จะต้องเป็นเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิด

ตรงนี้แหละคือจุดสำคัญที่พระเยซูไม่มีสิทธิที่จะอ้างว่าเป็น พระ-เมสสิอา เพราะไบเบิลเองก็สืบสาวราวเรื่องไว้ว่า พระเยซู ไม่ได้เป็นเชื้อสายกษัตริย์ดาวิดแต่ประการใด คือ ผลจากการสืบประวัติมาอย่างจะแจ้งถึง ๔๐ กว่าชั่วคนแล้ว ปรากฏว่า เป็นเชื้อสายดาวิดเพียงแค่โยเซฟเท่านั้น และโยเซฟนั้นก็มิได้เกี่ยวข้องอะไรกับพระเยซูในทางสายเลือด เนื่องจากพระเยซูไม่ใช่บุตรของโยเซฟ หากแต่เป็นบุตรของพระเจ้า เพราะฉะนั้น จึงไม่มีสายเลือดของดาวิดอยู่ในร่างของพระเยซู เมื่อเป็นเช่นนี้ ยิวเขาจึงไม่ยอมรับพระเยซูว่าเป็น พระเมสสิอา เพราะไม่ใช่เชื้อของกษัตริย์ดาวิด เมื่อพระเยซู ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ พวกยิวจึงทนหมั่นไส้ไม่ไหว พากันจับตัวไปขออำนาจโรมันแขวนคอ และเขียนข้อความเยาะเย้ยถากไว้ว่า **"ผู้นี้คือเยซู กษัตริย์ของชาติยูดาย"** โดยเอามงกุฎหนามสรวมพระเศียร

ให้ จนเป็นรอยแผลที่หน้าผากเปรอะไปหมด ดังที่สาวกในเมืองไทยเอามาแสดงเป็นภาพพุทธทำนายนั่นแหละ

ทั้งหมดนี้ เรามิได้หาเรื่องมาประจานศาสดาของใคร เพียงแต่เราต้องการจะชี้เหตุผลให้เห็นเท่านั้นว่า.. **ผู้ที่มีประวัติสับสนยุ่งเหยิงอย่างนี้น่ะหรือ คือ ผู้ที่ควรแก่การที่ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ซึ่งโลกทั้งโลกก้มเศียรยอมรับแล้วว่า ผลงานทางการประสิทธิประสาทคำสอนของพระองค์นั้น เป็นอัจฉริยะที่หาใครทัดเทียมมิได้ จะสู้อุตส่าห์ประกาศพระ-พุทธศาสนา กรุยทางไว้รอท่า ?**

พระพุทธองค์ทรงตรากตรำลำบากประกาศพระศาสนาไว้แก่โลก เป็นเวลาถึง ๔๕ ปี นั้น ทรงกระทำเพื่อช่วยสัตว์โลกให้พ้นทุกข์โดยเฉพาะ ไม่ใช่เพื่อให้ใครมาขี่พระอังสาของพระองค์ขึ้นไปสอยดาวสาวเดือนมาครอบครองแต่ประการใด

ใครขืนกระทำ คนนั้น คือ คนที่ไร้หิริธรรมที่น่ารังเกียจเป็นที่สุด

แต่ก็มีบุคคลที่ว่ากันว่าเป็นนักปราชญ์ของบ้านเมืองไทยเรา ท่านว่าไว้ชอบกลดีในกรณีนี้ คือ ท่านว่าไว้ในหนังสือพิมพ์ใหญ่ฉบับหนึ่ง เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๒๗ ตอนที่สันตะปาปา ปอล ที่ ๖ มาเมืองไทย ว่า

"ที่บาทหลวงองค์นั้นเขียนว่า พระพุทธเจ้าเป็นปกาศกของพระเจ้านั้น ก็คงจะเป็นเพราะท่านเกรงว่า คนจะไปนับถือพระพุทธเจ้าว่าเป็นพระเจ้า

ซึ่งชาวพุทธก็ไม่น่าจะต้องเดือดร้อนอันใด เพราะเราก็ไม่ได้เชื่อว่าพระพุทธเจ้าเป็นพระเจ้าอยู่แล้ว"

ฟังท่านว่านี้แล้ว ก็อดคิดไม่ได้ว่า จะเหมือนกับตัวอย่างเปรียบเทียบอันนี้ไหม ? คือ อยู่ ๆ ก็มีคนมาร้องด่าแม่อยู่หน้าบ้าน ด้วยคำด่าที่รู้ ๆ กันอยู่ว่า ด่าแม่ นั่นแหละ เป็นอย่างไรก็เหลือที่จะกล่าวออกมาในที่นี้ได้

แล้วคนถูกด่าก็นึกปลงเสียว่า เราไม่เคยทำอะไรแม่เราอย่างนั้น มันจะมากล่าวหาอย่างไรก็ช่างมันประไร ? แบบนี้แหละ

ซึ่งก็ยังนึกไม่ออกเหมือนกันว่า คนใจเย็นขนาดนี้มีอยู่ที่ไหนในโลกมนุษย์นี้บ้าง

อ๋อ นึกออกแล้ว คงจะมีบ้าง คือ หาหมู่พระอรหันต์พบในที่ใด คนแบบนี้ก็คงจะมีอยู่ในที่นั้น เอวํ

เอวํ แปลว่า "จบเห่กัน" คือ ลงคนระดับนักปราชญ์ของบ้านเมือง คิดอะไรหวัด ๆ แบบนี้ บ้านเมืองก็เห็นจะอยู่รอดปลอดภัยยาก เพราะการพูดแบบนี้ เป็นเรื่องการพูดแบบขอไปที คือ กลัวว่าชาวพุทธจะเดือดร้อนกับคำว่าปกาศกที่เขาว่า พระพุทธเจ้าของเราเป็น แล้วก็ก่อความวุ่นวายขึ้น จึง ปลอบอกปลอบใจว่า เราไม่ถือว่าพระพุทธเจ้าของเราเป็นพระเจ้าแล้ว ก็ช่างเขาประไร ทำนองนั้น ซึ่งท่านจะนึกบ้างไหมว่า เมื่อมีนักปราชญ์ไปถือท้ายให้อย่างนั้นแล้ว คนเกเรประพฤติการอย่างนั้น ก็จะกลับได้ใจ ทำอะไร ๆ ให้ใหญ่โตขึ้น จนกระทั่งชาวพุทธทนไม่ไหว ก็จะเกิดเรื่องร้ายหนักเข้าไปอีก

ที่ถูกแล้ว ท่านน่าจะปรามพวกนั้นไว้ว่า พูดอย่างนั้นไม่ถูก นักศาสนาไม่ควรทำ พูดไปแล้ว มีแต่จะก่อให้เกิดความเป็นศัตรูกัน อะไรทำนองนี้ ท่านกลับไม่พูด กลับมาพูดเป็นเชิงห้ามชาวพุทธซึ่งถูกทำร้ายไม่ให้เอะอะมะเทิ่ง

เป็นนักปราชญ์แล้วไขว้ผิดไขว้ถูกเสียอย่างนี้ บ้านเมืองไม่จบเห่กันคราวนี้ จะไปจบเห่กันคราวไหนเล่า ?

ทั้งอนาถใจและอ่อนใจระคนกัน

ในประเด็นที่เขาลากเอาพระพุทธเจ้าไปเสริมบารมีพระเยซูว่า พระพุทธเจ้าทรงเตรียมชาวตะวันออกไว้รับเสด็จพระเยซูนี้ มีประเด็นที่น่าคิดอันสำคัญอยู่อีกประเด็นหนึ่ง คือ ถ้าพระพุทธเจ้าทรงมาเตรียมชาวตะวันออกไว้รอท่าจริงแล้ว พระพุทธเจ้าท่านเตรียมไว้ทางหนึ่ง แต่พระเยซู

กลับเดินไถลไปเสียอีกทางหนึ่ง คือ พระพุทธเจ้าทรงมาเตรียมคนไว้สำหรับปลดกิเลสเปลื้องตัณหาของตนเอง เหมือนอย่างที่พระพุทธองค์ทรงเป็นพระโอรสกษัตริย์ แต่ทรงสละอิสริยยศอันจะพึงมีพึงได้อย่างแน่นอน ลงมาบำเพ็ญพระองค์ในฐานะยาจก เพื่อชำระคราบกิเลสในพระ-ทัยให้สูญสิ้น แต่พระเยซูกลับเดินสวนทางกับพระพุทธเจ้า คือ เป็นช่างไม้ต๊อกต๋อยอยู่บ้านป่าเมืองดอนไกลลิบ ตะเกียกตะกายเข้ามาตั้งตัวเป็นกษัตริย์ จนเกิดทุกข์เกิดยากอย่างแสนสาหัสแก่ตัวเอง

ไม่มีอะไรเข้าร่องเข้ารอยกันจนนิดเดียว คนตะวันออกที่พระพุทธ-เจ้าเตรียมไว้ก็หัวหมุนแย่เท่านั้นเอง พูดอะไรเอาแต่จะได้ ลงท้ายก็จนมุมแบบนี้แหละ

๒. กิจกรรมกุดพระธรรม ... คำว่า กุด ในที่นี้ หมายถึง ทำให้หดเหี้ยนเสื่อมหาย ที่ว่ากิจกรรมกุดพระธรรม นี้ จึงหมายเอา การกระทำอันส่อเจตนาว่าจะทำให้พระธรรมของพระพุทธศาสนา ต้องหดเหี้ยนเสื่อมหายไป ส่วนว่า จะมีผลอย่างนั้นได้จริงหรือไม่ ท่านผู้แก่วิชาเจ้าคารมทั้งหลายก็ไม่ต้องเสียเวลามาโต้เถียงว่า พระธรรมของพระพุทธศาสนาเป็นสัจธรรม ไม่มีใครหรืออะไรจะมาทำให้หดหายเหี้ยนเตียนไปได้ แม้โลกธาตุจะแตกสลาย พระธรรมก็ยังคงเป็นพระธรรมอยู่ ทำนองที่เคยพูดยอกย้อนกันว่า ศาสนาไม่เสื่อม คนต่างหากเสื่อม อย่างนี้ดอก ขอให้ท่านผู้แก่วิชาเจ้าคารมเก็บปากเก็บคำรักษาเนื้อรักษาตัวไว้ให้ดีก็แล้วกัน เราจะพูดเรื่องนี้ ในที่นี้ กันอย่างคนธรรมดา ๆ ไม่ได้ตั้งใจจะขึ้นไปนั่งพับเพียบสนทนากับท่านบนหอคอยงาช้างแต่อย่างใด

ก่อนอื่นขอให้มาวางพื้นของความเข้าใจไว้ก่อนว่า การทำให้หดเหี้ยนเสื่อมหายนั้น อาจจะกระทำได้ทั้งสองทาง คือ ทางลบก็ได้ ทางบวกก็ได้

ทางลบก็คือ ห้ำหั่นบั่นทอนให้สึกหรอหมดสิ้นไป ดังที่รู้ ๆ กันอยู่แล้ว เช่น กุดหัว ก็ตัดหัวให้กระเด็นออกไปจากตัว ส่วนทางบวกนั้นคือ เพิ่มเติม หรือ ปลอมปน ให้คุณภาพดั้งเดิมแปรเปลี่ยนสูญสลายไป เหมือนอย่างน้ำหวานที่หวานเจี๊ยบนั่นแหละ เอาน้ำเปล่าเติมลงไป รสหวานก็จางไปจนกลายเป็นน้ำจืด ยิ่งเอายาพิษใส่ลงไปด้วยแล้ว น้ำหวานนั้น แทนที่จะดื่มเข้าไปแล้วชุ่มชื่นเกิดกำลังวังชา ก็กลายเป็นสื่อมรณะพาไปสู่ภาวะ เท่งทึง ไปเลย

การกุดพระธรรมในเมืองไทยนี้ เขาทำกันมาแล้วทั้งสองทาง ในสมัยก่อนที่เขายังซื่อบื้อกันอยู่ เขาทำกันในทางลบซึ่ง ๆ หน้า คือ เทศนาและแต่งหนังสือโจมตีคำสอนของพระพุทธศาสนาว่า เป็นคำสอนผิด ๆ แบบคำสอนมิจฉาทิฐิกันเลยทีเดียว ดังปรากฏหลักฐานในหนังสือเรื่องปุจฉาวิสัชนาดังกล่าวมาแล้ว แต่ปรากฏว่า การกุดพระธรรมแบบนั้น ไม่ได้ผล เพราะแรงปะทะซึ่ง ๆ หน้าแบบนั้น เขามีไม่พอ เนื่องจากคำสอนในศาสนาของเขาเอง ชวนให้คนไทยขบขันมากกว่าที่จะยอมรับเอามาเป็นเรือนใจแทนคำสอนของพระพุทธศาสนาได้ และบางครั้งก็โดนผู้รอบรู้ชาวไทย เช่นท่านเจ้าพระยาทิพากรวงศ์มหาโกษาธิบดี (ขำ บุนนาค) ท่านเอารากเหง้าของคริสต์มาตีแผ่เสียจนสาวกบริวารหมดเสียงไป

ครั้นมาบัดนี้ เขาแหลมเขาคมกันมากแล้วด้วยกลเม็ดเด็ดพรายทางวิชาการสมัยใหม่ เขาจึงใช้วิธีกุดพระธรรมในทางบวก คือ เอาคำสอนในศาสนาของตนมาแอบอิงปลอมปนพระธรรมคำสอนของศาสนาพุทธ ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้ ไม่ใช่ความอุตริวิตถารของเอกชนสติเฟื่องบางคนของเขาเท่านั้น หากแต่เป็นการปฏิบัติภารกิจตามนโยบายแม่บทที่วาติกันบงการไว้คือนโยบายคลุกคลีตีโมงร่วมงานร่วมการกับชาวพุทธ โดยชี้แนวปฏิบัติไว้อย่างชัดเจนดังที่เคยกล่าวมาแล้วว่า

แต่การร่วมงานที่ได้ประโยชน์มากที่สุด ก็คืองานที่ผู้เชี่ยวชาญของเราจะไปจัดไปทำเอากับคัมภีร์และตำรับตำราทางพระพุทธศาสนา เพื่อจะได้ดูดกลืนเอาหลัก (ธรรม) ที่ดี ๆ เข้ามาไว้ในวัฒนธรรมคริสต์ของท้องถิ่น

มีกิจกรรมทางวิชาการอยู่มากมาย ที่สาวกบริวารของเขาในเมืองไทยนี้ได้ทำกันขึ้นมา ซึ่งเห็นได้โดยไม่จำต้องใช้สติปัญญาพินิจพิจารณาอะไรมากนักว่า เป็นกิจกรรมที่ เป็นปี่เป็นขลุ่ยเป็นอันดีกับคำชี้แนะในนโยบายแม่บทของวาติกันที่กล่าวนี้ และ ข้อที่น่าจะต้องสำนึกอย่างยิ่งก็คือกิจกรรมปลอมปนคำสอนที่เขาทำกันอยู่นี้ เขาทำกันอยู่ทั้งในด้านกว้างและด้านลึก ด้านกว้าง คือ เอาคำสอนของพระพุทธศาสนาไปปนเปกับคำสอนของคริสต์และเผยแพร่แก่ผู้คนทั่วไป โดยใช้วารสารเป็นสื่อ และพยายามอย่างยิ่งที่จะใช้วิทยุและโทรทัศน์เป็นสื่อให้ได้ ส่วนด้านลึกนั้น คือ แซกซึมเข้าไปในวงการศึกษาทุกระดับ โดยสร้างเป็นตำราเป็นแนวสอนขึ้นจนกระทั่งทำขึ้นเป็นเอกสารวิจัยอย่างเป็นหลักฐานภายใต้การรับรองของสถาบันอุดมศึกษาของชาติ ทั้งนี้ ก็เพื่อให้เกิดการสับสนปนเปขึ้นในพื้นความรู้และจิตใจของเยาวชน ซึ่งจะเติบโตและรับผิดชอบบ้านเมืองต่อไปในวันข้างหน้า ซึ่งผลที่มองเห็นได้แน่ ๆ ก็คือ ทำให้หลักคำสอนอันบริสุทธิ์ของพระพุทธศาสนาเกิดความเลอะเลือน

เพื่อให้เห็นกันชัด ๆ ขอให้มาดูผลงานการกุดพระธรรมที่เขาทำกันไว้เลยดีกวา ดูที่เขาทำกันทางด้านกว้าง คือ เผยแพร่สู่มหาชนทั่วไปกันก่อน

ในนิตยสารชื่อ สัปดาห์สาร ปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๘๗๓-๘๘๓ ระหว่าง ๗ ก.ย. - ๑๖ พ.ย. ๒๕๒๓ นักวิชาการคาทอลิกคนสำคัญคนหนึ่ง ได้นำเอาหลักธรรมเรื่องไตรลักษณ์ อันเป็นปรัชญาสุดยอดของพระพุทธศาสนา

ซึ่งทำให้พระพุทธศาสนามีลักษณะเฉพาะตัว แยกทางจากศาสนาอื่นโดยสิ้นเชิง ไปปลอมปนกับคำสอนและลัทธิความเชื่อถือของตนชนิดที่เรียกได้ว่า อร่อยเหาะ ทีเดียว ซึ่งการปลอมปนในเรื่องนี้ ได้มีผู้สรุปไว้เป็นข้อ ๆ ๑๒ ข้อด้วยกัน เราจะหยิบมาวางแต่ละข้อและวิจารณ์กันแต่ละข้อเป็นลำดับไป ดังต่อไปนี้

(๑) ไตรลักษณา อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา คริสตศาสนาก็สอนเช่นเดียวกัน เพราะเป็นความจริงสากล

นี่คือกลยุทธตีขลุมโมเมที่เห็นได้ชัดเจนที่สุด คือ อีกอักก็อ้างเอาความจริงสากลมาเปิดทางให้ตนได้เข้าไปถือเอาผลงานของคนอื่นเขามาเป็นของตน ถ้าเป็นการกระทำของชาวบ้านทั่ว ๆ ไปในลักษณะที่ไปฉกฉวยเอาของคนอื่นเขามาเป็นของตนแล้วอ้างว่า ของสิ่งนั้น เป็นของสาธารณะ เพราะพระเจ้าสร้างมาให้เป็นประโยชน์แก่มนุษย์ทุกคนอย่างนี้แล้ว ขอวิญญูชนลองพิจารณาดูเถอะว่า เป็นการกระทำที่ ผิด หรือ ถูก ดี หรือ ชั่ว อย่างไร การอ้างของชาวบ้านที่จะไปฉกฉวยของ ๆ ผู้อื่นเขาอย่างนั้น เป็นการอ้างแบบคนหน้าด้าน ใช่หรือไม่ เชื่อว่าคงจะเห็นกันอยู่

จึงใคร่จะย้อนถามไว้ในที่นี้ว่า ถ้าความรู้ในเรื่องที่เป็นจริงทั้งหลาย เป็นความจริงสากลที่คริสต์เองก็สอนไว้ทั้งหมดแล้ว ความรู้เรื่องสุริยจักรวาล ที่นักปราชญ์ทางวิทยาศาสตร์เขาเคยสอนกัน คริสต์ก็คงจะสอนด้วยเหมือนกันละกระมัง เพราะมันอยู่ในฐานะความจริงสากลเหมือนกัน และเหตุไฉนเล่า จึงหาว่าเขาสอนขัดแย้งกับพระคัมภีร์ของตัว จนใช้อำนาจบาทใหญ่ลากคอพวกนักวิทยาศาสตร์ไปเผาทั้งเป็นกันมาเสียนักต่อนักเล่า ?

การที่ประวัติศาสตร์ของคริสต์โดยเฉพาะพวกคาทอลิกมีความจริงอยู่อย่างนี้ ก็เป็นการยอมรับแล้วว่า มีความจริงสากลอีกมากมายนัก ที่คริสต์เองไม่ได้สอน หรือพูดให้ชัด ๆ ว่า ไม่มีปัญญาจะสอน จึงมองเห็นว่า ความจริงสากลเหล่านั้น ขัดต่อหลักคำสอนของตน แล้วใช้อำนาจการเมืองที่มีอยู่ในขณะนั้น ทำร้ายรังแกนักปราชญ์คนสำคัญ ๆ ของโลกเสียมากมายเช่นนั้น ทั้งนี้ ก็เพราะคำสอนของคริสต์ ที่พวกคริสต์ก้มหน้าก้มตายอมรับและยึดถือกันอยู่นั้นมันไม่ใช่ความจริงสากล มันเป็นเพียงความงมงายสากลที่ทรงอิทธิพลอยู่ด้วยอำนาจการโฆษณาชวนเชื่อและอานุภาพทางการเมืองเท่านั้นเอง

การที่เขาอ้างว่า ศาสนาของเขาก็สอน หลักไตรลักษณ์ เช่นนี้ ชี้ชัดถึงการพลิกพริ้วผกผันของยุทธศาสตร์แผนเก่า กับยุทธศาสตร์แผนใหม่ของเขา คือ ยุทธศาสตร์มัชชั่น ที่ใช้วิธีโจมตีทำลายล้างซึ่ง ๆ หน้า เปลี่ยนมาใช้ยุทธศาสตร์แบบไดอาลอก คือ ทำลายด้วยการผสมกลมกลืน และดูดกลืนเข้าไปเป็นของตน

คือในสมัยก่อนเขาเคยโจมตีเยาะเย้ยมาเสียนักต่อนักในหลักไตรลักษณ์ของพระพุทธศาสนานี้ จนกระทั่งให้ลักษณะเฉพาะของพระพุทธศาสนาไว้ว่า เป็นลัทธิทุกขนิยม ส่วนของเขานั้นเป็นลัทธิสุขนิยม โดยตั้งหลักแบบเล็งผลเลิศทางจิตวิทยาว่า คนเรานั้นรักสุขเกลียดทุกข์ เมื่อโจมตีว่าพระพุทธศาสนาเป็นลัทธิทุกขนิยมแล้ว คนทั้งหลายจะได้แหนงหน่ายเกลียดชัง แล้ววิ่งเข้าไปสู่ศาสนาของตนซึ่งขุดบ่อล่อปลาไว้ว่า เป็นลัทธิสุขนิยม เขาเคยโจมตีในแง่นี้มาแล้วในสมัยก่อนไม่นานนักมานี้นี่เอง จนกระทั่งนักวิชาการชาวพุทธชักจะเดือดร้อน จึงแก้กลอย่างแยบคายว่า พระพุทธศาสนา เป็นสัจจนิยม ไม่ใช่ทุกขนิยมอย่างเขาว่า ซึ่งก็อยู่ในลักษณะที่เห็นได้ว่า แก้ได้ตก เขาจึงมาในรูปของยุทธศาสตร์ใหม่ คือ

กระแซะเข้ามาผสมกลมกลืน โดยบอกว่า หลักไตรลักษณ์นี้ศาสนาของเขาก็สอนอยู่เหมือนกัน

ถ้าคนธรรมดาแบบชาวบ้านเรานี้ ใช้วิธีพูดแบบนี้ เราเรียกกันได้ว่า พวกร้อยลิ้นกะลาวน แต่นี่ท่านเป็นนักศาสนา นักวิชาการ เราคงจะเรียกท่านอย่างนั้นไม่เหมาะแน่ จะเรียกท่านอย่างไร ก็คิดกันเอาเองเถิด

ในเรื่องนี้ ผู้เขียนแน่ใจว่าสามารถพูดแทนชาวพุทธทั่วโลกได้ว่า ใครจะเอาหลักธรรมคำสั่งสอนของศาสนาพุทธไปสอนเพื่อประโยชน์และความผาสุกของสังคมมนุษย์ทั้งผองนั้น ชาวพุทธไม่ขัดข้อง ไม่หวงแหน แต่มีเงื่อนไขว่า จะต้องสอนด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและจริงใจ ในแบบอย่างที่สุภาพชนสากลเขาทำกัน คือ จะต้องสอนภายในขอบเขตอันถูกต้องแห่งคำสอนนั้น และ ให้ความเคารพโดยบอกว่า เป็นคำสั่งสอนของศาสนาพุทธที่ตนเห็นว่าเป็นประโยชน์แก่ศาสนิกของตนเอง ไม่ใช่สอนแบบเอาไปต้มยำทำแกงจนเลอะเทอะไปหมด เพื่อจะได้อ้างว่า เป็นคำสั่งสอนของตนเอง หรือ คำสั่งสอนของตนเองดีกว่า เหนือว่า เช่นที่กำลังทำ ๆ กันอยู่นี้ เพราะระดับสุภาพชนทั่วไปเขาก็ถือว่าเป็นมารยาทสำคัญยิ่งนักในเรื่องนี้ จนถึงกับมีกฎหมายลิขสิทธิ์ออกมาให้ความคุ้มครอง คือ ข้อความที่คนอื่นเขาคิดไว้เขียนไว้ เมื่อจะนำเอาของเขาไปใช้ประโยชน์ จะต้องให้เกียรติและเคารพต่อเจ้าของเขาโดยมีเชิงอรรถบอกไว้ว่า เป็นข้อความของใคร คัดลอกเอาของเขามาจากที่ไหน.. เมื่อคิดถึงข้อนี้แล้ว ก็อดสงสัยไม่ได้ว่า ในศาสนาของท่านนักวิชาการจะไม่มีคำสั่งคำสอนเกี่ยวกับมารยาทเช่นนี้ละกระมั่ง จึงมาต้มยำทำแกงกับคำสั่งสอนของพระพุทธศาสนาโดยไม่มีร่องรอยแห่งความนึกกระดากใจปรากฏอยู่เลย

พึงสังเกตด้วยว่า การที่เขาเล่นเรื่องหลักไตรลักษณ์นี้ คือ การเด็ดเอายอดของพระพุทธศาสนาไปสับไปโขลกกัน เพราะ หลักไตร

ลักษณ์ ใคร ๆ ก็รู้ว่า เป็นยอดปรัชญาของพระพุทธศาสนา ทำให้พระพุทธศาสนาเป็นสัจจนิยม ซึ่งกำลังลอยเด่นอยู่ในอาณาจักร์แห่งปรัชญาของโลก และดวงวิญญาณที่เคารพต่อความจริงของผู้รู้ทั่วโลก

> *(๒) สภาพเปลือย คือ สภาพอนัตตา ความสำนึกว่าตนเปลือยกายอยู่ และ ความตาย ก็คือ อนัตตา คือ ไม่มีตัวตนที่จะยึดมั่นถือมั่น ความอยากกินผลไม้ต้องห้าม เพื่อจะได้ตาสว่างและเป็นเหมือนพระเจ้า เป็นอวิชชาที่ทำให้เกิดตัณหา คือ ความอยาก*

ข้อความในข้อนี้ อ่านดูก็รู้ว่าสืบเนื่องมาจากข้อ ๑ คือ ในข้อ ๑ เขาอ้างว่า ศาสนาของเขาสอนเรื่องไตรลักษณ์เหมือนกัน แล้วเขาก็ชี้ชัดไว้ในข้อ ๒ นี้ว่า ไตรลักษณ์ที่เขาสอนกันนั้นเป็นอย่างไร โดยเน้นที่อนัตตลักษณะเป็นสำคัญ ซึ่งปรากฏในข้อนี้ว่า เขาชี้สภาพ อนัตตา ไว้ ๓ จุดด้วยกัน คือ สภาพเปลือย.. ความสำนึกว่าตนเปลือยกายอยู่ และ ความตาย

ถ้าการชี้ อนัตตา แบบนี้ปรากฏอยู่ในหนังสือการ์ตูน ก็คงจะไม่มีใครว่ากระไรมากนัก นอกจากหัวเราะกันเล่นและตำหนิเอานิดหน่อยว่า เจ้าหมอคนที่ว่าเช่นนี้ ทะลึ่ง ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูงเท่านั้น แต่นี่ เป็นวาทะของนักปราชญ์นักวิชาการ จึงเป็นเรื่องจริง ๆ ที่มีน้ำหนักซึ่งจำต้องพูดกัน

ถ้าคริสตศาสนานิกายโรมันคาทอลิกทั้งหมดยอมรับว่า วาทะของนักปราชญ์คาทอลิกไทยผู้นี้ถูกต้องแล้วก็กล่าวได้ว่า สภาพที่เป็นอนัตตาในคำสอนของคาทอลิกนั้น เต็มไปด้วยความอุจาดอนาจารและเลอะเทอะเป็นอย่างยิ่ง แต่เป็นคำสอนที่ปฏิบัติง่ายที่สุด คือ เห็นอนัตตาแบบคาทอลิกนั้นเห็นง่ายอย่างยิ่ง คืออยากเห็นเมื่อใด ก็แก้ผ้าออกดู อนัตตาก็จะปรากฏแก่ตา

เมื่อนั้น เพราะสภาพเปลือยนี้ คือ สภาพของคนแก้ผ้า หรือ กลัวจะโดนข้อหาอนาจาร หรือข้อหาว่า เสียจริต ก็ยังสามารถจะเห็นได้อีกนั่นแหละ คือ พยายามนั่งเพ่งกสิณให้เห็นว่า ตัวเองแก้ผ้าล่อนจ้อนอยู่เท่านั้น ก็เห็นอนัตตาได้แล้ว

ฟังท่านว่าแล้ว ก็อดไม่ได้ที่จะนึกว่า การที่ท่านได้แนวคำสอนนี้มาสอนนั้น คงจะเป็นการดลใจของพระเจ้าในอารมณ์สับปะดนเข้าเสียละกระมัง จึงมองเห็นอนัตตาวนเวียนอยู่กลางลำตัวของตัวเองนี่เอง

อันที่จริงถ้าจะสอนกันให้แนบเนียนเข้าหลักเข้าเกณฑ์ของเดิมด้วยอารมณ์เช่นนี้แล้ว น่าจะสอนว่าสภาพเปลือยนั้น คือ สภาพ อัตตา เพราะการต่อพืชต่อพันธุ์จากอาดัม กับ อีฟ มาเป็นตัวตนยุ่บยั่บอยู่ในโลกนี้นั้น มันก็มาจากสิ่งสำคัญสองสิ่งที่มองเห็นในสภาพเปลือยของอาดัมกับอีฟนั่นแหละ ถ้าจะให้เกิดสภาพอนัตตาแล้ว ก็ต้องทำลายสิ่งเหล่านี้เสีย ซึ่งค้นลึกเข้าไปก็จะได้พบ ตัณหา อุปาทาน ไปจนกระทั่งอวิชชาเป็นเบื้องต้น เข้าแนวปฏิจจสมุปบาทแจ๋วไปเลย

ส่วนที่ท่านไป หยิบเอาความตายมาเป็นอนัตตานั้น ท่านจะเผลอไป หรืออกุศลจิตมันพาให้คิดเขวไปจนลืมความรู้ที่ท่านก็รู้อยู่เสีย ก็ไม่ทราบได้ ไปคว้าเอาลัทธิตรงกันข้ามมาเป็นลัทธิของท่านเสียแล้ว คือ การมองอนัตตาเพียงแค่ความตายนี้ มันเป็นลัทธิของพวกที่ถือว่าตายแล้วสูญ ชีวิตจบสิ้นเพียงแค่ป่าช้า ซึ่งสมัยใหม่เรียกว่า ลัทธิวัตถุนิยม ส่วนพระพุทธศาสนาเรียกลัทธินี้ว่า อุจเฉททิฐิ ซึ่งเป็นมิจฉาทิฐิที่ร้ายแรงชนิดหนึ่ง คือเป็นมิจฉาทิฐิประเภท สัคคาวรณ์ และ มัคคาวรณ์ คือ ห้ามทั้งสวรรค์ ห้ามทั้งมรรคผลนิพพาน ส่วนลัทธิของท่านนั้น ความตายไม่ใช่ความสิ้นสุด ความตายคือ การไปพักคอยวันที่พระเจ้าจะมารับไปอยู่สรวงสวรรค์กับพระเจ้า ลัทธิของท่านจึงไม่ยอมเผาศพนั่นไง

พูดไปพูดมา ทำไมจึงเลอะเลือนเลื่อนเปื้อนไปจนลืมตัวเองไปได้ถึงเพียงนี้ คงจะเป็นเพราะตั้งหน้าตั้งตาจะดูดกลืนหลักธรรมสำคัญของพระพุทธศาสนา เพื่อให้วาติกันโปรดปรานจนลืมตัว ละกระมัง ?

(๓) คริสตศาสนาก็สอนอนัตตาในอีกเรื่องหนึ่ง คือ ตนในบาปกำเนิด ซึ่งเป็นความเห็นแก่ตัว

บาปกำเนิดนั้น รู้กันอยู่ว่า หมายถึงบาปที่มนุษย์คนแรกที่พระเจ้าสร้างขึ้นมานามว่า อาดัม ไปขัดคำสั่งพระเจ้า กินผลไม้ต้องห้ามเข้า จึงเป็นบาปติดตัวมนุษย์สืบพืชพันธุ์มาจนกระทั่งบัดนี้ เขาว่า บาปกำเนิดนี้เป็นอนัตตา ซึ่งแปลว่า **"ไม่มีตัวตนที่จะยึดมั่นถือมั่น"** ฟังดูแล้วเวียนหัวชะมัดญาติเลย

เพราะถ้าไม่มีตัวตนที่จะยึดมั่นถือมั่นแล้ว ทำไมพระเจ้าจึงมาจองเวรจองกรรม เอาโทษเอากรณ์แก่มนุษย์หนักหนาและยืดเยื้อยาวนานถึงปานนี้เล่า ?

ถ้าจะว่ากันอย่างชนิดมองเห็น ๆ กันแล้ว บาปกำเนิด นั้นเป็นอัตตา คือเป็นตัวเป็นตนที่ทำให้คนยึดมั่นถือมั่น คือ ยึดมั่นถือมั่นว่า ตัวนั้นมีบาปกำเนิดจองจำทำโทษมาตั้งแต่ไหนก็ไม่รู้ จนทำให้ต้องไปทำพิธีล้างบาปกันอยู่เรื่อย ๆ จนกระทั่งต้องซื้อบัตรล้างบาปกันจนแทบไม่ไหว เป็นเหตุให้ มาร์ติน ลูเธอร์ ลุกขึ้นมาประท้วงและเกิดนิกายใหม่ขึ้น ทำให้เกิดรอยบาดรอยหมางทำสงครามรบราฆ่าฟันกันใหญ่โต จนบัดนี้ก็ยังไม่จบ ยังมีควันสงครามคุกรุ่นอยู่ในโลก เช่นในไอร์แลนด์ในขณะนี้

ทั้งนี้ก็เพราะไปยึดมั่นถือมั่นในบาปกำเนิดกันเข้า ถ้า บาปกำเนิดเป็นอนัตตา คือ ไม่มีตัวตนที่จะยึดมั่นถือมั่นแล้ว ก็คงไม่ต้องมีการล้างบาปกัน ซึ่งถ้าเป็นอย่างนี้แล้ว คาทอลิกจะอยู่อย่างไรได้ก็ยังไม่รู้เลย ?

เพราะที่อยู่ได้ทุกวันนี้ ก็เพราะมีคนยังยึดบาปกำเนิดเป็นตัวเป็นตนที่ต้องเกรงต้องกลัวกันอยู่ ต้องไปหาท่านบาทหลวงให้ช่วยล้างบาปให้ แล้วก็ถวายจตุปัจจัยไทยธรรมตามสมควรแก่กรณี อย่างที่รู้ ๆ กันอยู่ จะถวายโดยตรงหรือโดยอ้อม ก็สุดแต่จะเห็นสมควรเป็นราย ๆ ไป

ท่านขืนสอนเรื่องอนัตตามาก ๆ เข้า ระวังจะเข้าตัวนะครับ คือ กลายเป็นทำลายตัวเองไป

ยิ่งพิจารณาที่ข้อความสุดท้าย ยิ่งเกิดความสับสนที่ชวนให้งงหนักขึ้น คือ ที่ท่านไขความว่า **"ตนในบาปกำเนิด ซึ่งเป็นความเห็นแก่ตัว"** นั่นแหละ

พูดแบบนี้ ใคร ๆ ที่ได้ฟังก็ย่อมเข้าใจว่า ตนในบาปกำเนิดของท่านนั้น หมายถึงความเห็นแก่ตัว ได้แก่สภาวะที่อาดัมไม่เชื่อคำสั่งของพระเจ้าแล้วไปกินผลไม้ต้องห้ามเข้านั้น เป็นความเห็นแก่ตัว ซึ่งความเห็นแก่ตัวนี้ เป็นตนในบาปกำเนิด และ ตนในบาปกำเนิดนี้ คือ อนัตตา แปลความรวบยอดได้ว่า ความเห็นแก่ตัวนั้น เป็นอนัตตา ซึ่งความเข้าใจเช่นนี้ สอดคล้องกับคำอธิบายในข้อ ๖ ซึ่งจะกล่าวต่อไป

การอธิบายว่า ความเห็นแก่ตัว เป็นอนัตตาเช่นนี้ คนที่มีความรู้หลักพระพุทธศาสนาอยู่บ้างจะพากันร้องว่า เป็นงั้นไป เพราะตามความหมายที่ถูกต้องจริง ๆ ของ อนัตตา นั้น เป็นสภาวะที่ลบล้างความเห็นแก่ตัวโดยตรง พูดอย่างเป็นตัวเป็นตนก็คือ ท่านผู้เข้าถึงหลักอนัตตาอย่างแท้จริงแล้ว ความเห็นแก่ตัวจะไม่มีเหลือรอหน้าอยู่ได้เลย เพราะ ความเห็นแก่ตัวนั้นมันเกาะอยู่กับ อัตตา คือความยึดมั่นถือมั่นว่า มีตัวมีตน มีเรา มีเขา มีของเรา มีของเขา ส่วนท่านที่เข้าถึง อนัตตา ท่านสิ้นความยึดมั่นถือมั่นอันนั้นแล้ว ความเห็นแก่ตัวก็ไร้ที่เกาะ จึงหมดสิ้นไป

ความจริงแล้ว ท่านนักปราชญ์คริสต์ที่ศึกษาเรื่อง อนัตตา ของพระพุทธศาสนาแล้ว ท่านก็คงรู้เป็นอย่างดีว่า อะไรมันเป็นอะไร แต่ท่านสอนตามที่ท่านรู้ไม่ได้ เพราะจะไปทำลายหลัก อัตตานิยม ของท่านเสียทันที ท่านจึงพยายามผลัก ความเห็นแก่ตัว มาให้แก่หลักอนัตตา แต่ของที่มันเป็นคนละส่วนกันโดยธรรมชาติอย่างนี้ ความพยายามที่จะผลักไสของท่าน แทนที่จะเป็นสำเร็จผล กลับกลายเป็นเรื่องตลกเหมือนนิยายหลอกเด็กไป

ออกจะน่าสงสารท่านอยู่เหมือนกัน ถ้าท่านมีใจบริสุทธิ์ ต้องการจะผลักความเห็นแก่ตัวให้พ้นตัวท่าน ไม่ใช่เพราะมีเหลี่ยมเล่ห์ในการอธิบายเพื่อที่จะดูดกลืนคำสอนของพระพุทธศาสนา ตามคำสั่งของวาติกันแล้ว แม้ท่านจะยึดหลักอัตตานิยม อันเป็นที่เกาะของความเห็นแก่ตัว ใช้ความฉลาดอีกสักนิดเดียวก็อธิบายอย่างน่าเชื่อได้ว่า ลัทธิอัตตานิยมของท่านนั้น สามารถที่จะเป็นอิสระจากความเห็นแก่ตัวได้ แนวทางที่จะพูดก็คือ สร้างระบบอัตตาสองชั้นขึ้นมา อัตตาชั้นนอกนั้น เป็นอัตตาที่เรียกว่า ตนในบาปกำเนิด นั่นแหละ เป็นอัตตาที่ถูกเกาะยึดและควบคุมด้วยความเห็นแก่ตัว เมื่อสามารถเข้าใกล้พระเจ้าจนได้รับ รังสโยภาส ของพระองค์ชำระบาปกำเนิดให้หมดสิ้นไปแล้ว ตนในบาปกำเนิดนั้นก็จะสูญสิ้นไป คงเหลือแต่ เพียง อัตตาปลอดบาป ที่บริสุทธิ์ เที่ยงแท้ และ เป็นสุข อยู่ชั่วนิรันดร ซึ่งเรียกได้ว่า อัตตาชั้นใน

สอนแบบนี้ คนที่ได้ฟังก็ดูดปากเจี๊ยบด้วยความกระหายที่จะมีอัตตาปลอดบาป ซึ่งเป็นอัตตาชั้นในไปเท่านั้นเอง

คราวหน้าคราวหลัง จะสอนเรื่องพวกนี้แล้ว มาปรึกษาหารือกันก่อนก็ได้ คิด ค่าปรึกษาไม่แพงเท่าไหร่ดอก สี่ซ้าห้าล้านเท่านั้นเอง ได้เงินค่าปรึกษามาแล้ว ก็จะไม่เอามากินมาใช้ส่วนตัวแต่อย่างใด จะเอามาเป็น

ทุนฟาดฟันกับพวกมหาโจรปล้นคำสอนของพระพุทธศาสนา ให้มันถนัด ๆ มือยิ่งขึ้นอีกสักหน่อย

(4) พระธรรมองค์นิจจัง สุข อัตตา มาเกิดเป็นมนุษย์ ซึ่ง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เพื่อมนุษย์จะได้รับสภาพ นิจจัง สุข อัตตา จากพระธรรม พระธรรมเป็นบุตรองค์เดียวของพระเจ้า มนุษย์ที่รับสภาพ นิจจัง สุข อัตตา ก็เป็นบุตรบุญธรรมของพระเจ้าด้วย

นับได้ว่าเป็นคำสอนที่สอนได้อย่างคล่องปากสนุกมาก ขนาดพูดให้พระธรรมมาเกิดเป็นมนุษย์ก็ยังได้ คงจะไม่ได้คิดว่าจะโดนคนช่างคิดขัดคอเอาว่า ถ้าพระธรรมมาเกิดเป็นมนุษย์จริงแล้ว ทำไมมนุษย์ที่เกิดจากพระธรรมจึงต้องรับบาปรับกรรมขนาดถูกจับแขวนคอจนต้องร้องเรียกพระเจ้าช่วยอย่างนั้นด้วยเล่า เป็นพระธรรมแล้วน่าจะเป็นสิ่งประเสริฐบริสุทธิ์อยู่เหนือจากเวรกรรมอย่างนั้น

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ก็มองเห็นได้ในคำสอนแบบตลบนกบนเวหาว่า เจตนาคือ การพยายามที่จะยกลัทธิอัตตานิยมของตนขึ้นเหนือหลักอนัตตาของพระพุทธศาสนา โดยพูดให้เห็นไปว่า หลักอนัตตาของพระพุทธศาสนานั้นเป็นแต่เพียงเครื่องมืออย่างหนึ่งของพระเจ้าที่จะใช้ขนคนไปอยู่ในขอบเขตแห่งลัทธิอัตตานิยมของพระเจ้าเท่านั้นเอง

(๕) เมื่อมนุษย์ได้รับสภาพใหม่เป็น นิจจัง สุข อัตตา เขาจะรู้ว่า ฉันเกิดใหม่แล้ว ฉันนิจจังแล้ว ฉันสุขแล้ว ฉันมีอัตตา อัตตาใหม่ที่ได้รับนี้ พ้นจากบาป

อันนี้คือบทโลมล่อให้เกิดความนิยมในลัทธิของตน ในลักษณะที่บอกว่า เมื่อละจากลัทธิอนัตตาของพระพุทธศาสนาไปถือลัทธิอัตตานิยมของเขาแล้ว จะเป็นเหมือนได้เกิดใหม่ที่ดีกว่าวิเศษกว่า ทำนองนั้น ซึ่งเห็นได้ว่าเป็นบทเสริมการยกลัทธิของตัวเองข่มลัทธิของผู้อื่น ตามข้อ ๔

(๖) บางคนปฏิบัติธรรมถึงขั้นพระอรหันต์ คือ นักบุญ หมายความว่า อัตตาเข้มแข็งมาก ส่วนอนัตตาอ่อนมาก จนไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่ตน ถูกควบคุมไว้เป็นอย่างดี

อันนี้คือข้อชี้ชัดให้เห็นถึงกลยุทธกล่าวตู่โมเมตามแผนยุทธศาสตร์ไดอาลอกเป็นอย่างดีทีเดียว คือทำไม่รู้ไม่ชี้ เอาพระอรหันต์กับนักบุญไปผสมกลมกลืนว่าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเสียแล้ว ไม่ทราบว่า ท่านเหล่านี้จะรู้จักกับคำว่า **"นึกกระดากใจ"** บ้างหรือเปล่าก็ไม่ทราบ ?

ความจริงแล้ว เป็นเรื่องคนละเรื่องคนละรอยกัน ชนิดที่ไม่มีทางจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้เลย แม้จะเพียงละม้ายคล้ายคลึงกันก็ไม่มี คือ พระอรหันต์นั้นท่านเป็นของท่านเอง โดยละสัญโยชน์ ๑๐ อย่างได้ อันหมายถึงหมดสิ้นกิเลศาสวะทั้งปวงนั่นเอง และ สิ้นความยึดมั่นถือมั่นในตัวตนโดยสิ้นเชิง เพราะท่านถอนอุปาทานได้เรียบร้อยแล้ว แต่นักบุญของคริสต์นั้น เป็นนักบุญหรือเซนต์ได้ก็ต่อเมื่อได้มีการยกย่องแต่งตั้งแล้ว ซึ่งมีพิธีการในการแต่งตั้งอย่างเป็นแบบแผนชัดเจนแน่นอน และนักบุญนั้นยังยึดมั่นถือมั่นในตัวตนตามเรื่องของลัทธิอัตตานิยม มิได้ถอนอุปาทานได้หมดสิ้นแต่อย่างใด

ความแตกต่างกันเป็นคนละเรื่องเช่นนี้ ความจริงแล้วอยู่ในฐานะเป็นหลักวิชาอย่างหนึ่งของโลก ควรจะปล่อยไว้ให้เป็นอิสระเสรีของโลกที่จะพิจารณาเอาเองว่า อะไรถูกอะไรผิด อะไรควรยอมรับ อะไรไม่ควรยอมรับมากกว่า ไม่น่าจะเอาไปปนเปกันเสียจนเกิดความเลอะเลือน เพราะมุ่งแต่จะกอบโกยประโยชน์เข้าตัว ด้วยความเห็นแก่ตัวอย่างนี้เลย

ที่เขาว่า อัตตาเข้มแข็งมาก อนัตตาอ่อนมาก นั้น เป็นข้อยืนยันว่า อนัตตานั้นเขาหมายถึง บาปกำเนิด คือ ความเห็นแก่ตัว คือ พวกเซนต์ หรือ นักบุญของเขานั้น มีอัตตา คือ ความเชื่อมั่นยึดมั่นในพระเป็นเจ้าอย่างเข้มข้นแข็งแรง ทำให้อนัตตาคือความเห็นแก่ตัวที่จะละเมิดคำสั่ง

ของพระเจ้า แบบอาดัม ลดน้อยลง เพราะถูกความเชื่อมั่นในพระเจ้า เกรงกลัวอานุภาพของพระเจ้าสะกัดกั้นควบคุมไว้อย่างแน่นหนา

ถ้าพระอรหันต์กับนักบุญเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จนว่าได้ว่า พระอรหันต์ คือ นักบุญ อย่างนั้นแล้ว ป่านนี้ พระโมคคัลาน์ พระสารี-บุตร พระมหากัสสป พระอานนท์ ก็คงจะไปหมอบราบคาบแก้วอยู่ข้างแท่นของพระเจ้า แบบเดียวกับพวกเซนต์อะไรต่อเซนต์อะไรที่เขาแต่งตั้งกันอยู่เรื่อย ๆ นั่นเอง

ซึ่งพิธีการแต่งตั้งนักบุญของเขานั้น ชวนให้ภาคภูมิใจยิ่งนักในฐานะที่เป็นมนุษย์ว่า สามารถแม้กระทั่งแต่งตั้งผู้วิเศษระดับ เซนต์ หรือ เซียน กันได้เลยทีเดียว

เซนต์แต่งตั้งมนุษย์ธรรมดาไม่ได้ แต่มนุษย์ธรรมดาแต่งตั้งเซนต์ได้ เพราะฉะนั้น มนุษย์ธรรมดาจึงใหญ่กว่าเซนต์ แล้วจะตะเกียกตะกายเป็นเซนต์ไปทำไม ? เป็นมนุษย์ธรรมดา ๆ ไม่ดีกว่าหรือ ?

(๗) เมื่อคริสตชนถึงแก่ความตาย อนัตตาก็สูญสิ้นไป
เหลือแต่อัตตาในโลกุตตระ ซึ่งเป็นนิจจังและสุขอย่างสมบูรณ์

เป็นคำสอนที่กลับหน้ากลับหลังกันพิกลอยู่ คือ ตามความจริงแล้ว อนัตตา คือ ความไม่มีตัวมีตน ก็เมื่อไม่มีตัวมีตนแล้ว จะเอาอะไรไปสูญสิ้นเล่า? อัตตา ต่างหากที่น่าจะเห็นว่าสูญสิ้นตามทิฐิ หรือ ทัศนะของพวกอุจเฉททิฐิ หรือ พวกวัตถุนิยม คือ สังขารร่างกายที่มองเห็นด้วยตาว่าเป็นตัวเป็นตนมันสูญสลายไป แต่เขาก็ว่าไว้โดยเน้นที่ คริสตชนก็แล้วแต่เขา เขาบอกว่า อนัตตลักษณะนั้นเป็นสัจธรรม สัจธรรมนั้นไม่สิ้นสูญดอก

(๘) พระธรรม (พระเยซูคริสต์) สอนมนุษย์ให้มีปัญญา
และมีประสบการณ์ถึงพระธรรมในโลกุตตระแต่ในแบบโลกีย์

ที่มนุษย์เข้าใจได้ทางพระเยซูคริสต์ ความรู้และประสบการณ์นี้มีอยู่ชัดเจน และสมบูรณ์ในศาสนาคริสต์มากกว่าศาสนาอื่น เพราะเป็นศาสนาของพระธรรมเองอย่างสมบูรณ์

แล้วทำไมจึงเที่ยวตะกรุมตะกรามไปดูดไปกลืนเอาหลักคำสอนของศาสนาอื่น ๆ เขา จนวางกันไว้เป็นหลักยุทธศาสตร์อย่างนี้เล่า?

แบบนี้แหละที่เขาเรียกว่า จนกรอบจนไม่มีผ้าจะพันกายแล้วยังอวดมั่งอวดมีกันอยู่อีก

เพียงคำว่า โลกุตตระ และ โลกียะ ที่ว่าฉอด ๆ อยู่นี่ ก็ไม่เคยมีอยู่ในไบเบิลบทใดมิใช่หรือ? จะมีก็แต่ในไบเบิลฉบับดูดกลืน ที่เที่ยวเก็บขนมมาผสมกับน้ำยาเอาเองเท่านั้นแหละ

(๙) จิตนี้แหละถูกอนัตตาครอบงำอยู่ในอวิชชาและกิเลศตัณหา จิตนี้แหละมีจุดหมายปลายทางที่จะบรรลุถึง นิจจัง สุข อัตตา ในโลกุตตระ ในฐานะบุตรพระเจ้า

สนุกกันใหญ่ พูดไปพูดมา อนัตตา กลายเป็นเสมือนมารร้ายหรือซาตาน ที่ครอบงำคนให้ตกอยู่ในอวิชชาและกิเลศตัณหาไปเสียแล้ว แสดงให้เห็นถึงจิตสำนึกมุ่งทำลายอย่างชัดเจนที่สุด เพราะเป็นการชี้ชวนให้เห็นขาวเป็นดำไปเลย

ความจริงนั้น อนัตตา นั้นมีผลเป็นการทำลายอุปทานคือความยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นตัวตนเราเขา และทำให้กิเลศตัณหาหมดไป จนถึงสลายอวิชชาในที่สุด แต่คริสต์สอนอนัตตาในลักษณะตรงกันข้าม จึงน่าจะเรียกได้ว่าตำราอนัตตาฉบับจอมปลอม

(๑๐) คริสตศาสนาจึงส่งเสริมทุกสิ่งที่ดีงามในโลก โดยไม่กลัวว่าจะเป็นต้นเหตุให้อนัตตารุนแรงขึ้น เพราะพระเยซูเจ้าชนะโลกแล้ว

ข้อนี้ชวนงงอยู่เป็นอันมาก คือ ฟังได้ว่า อนัตตานั้นมาจากสิ่งที่ดีงาม แล้วทำไมจะต้องไปกลัวว่าสิ่งที่มาจากความดีงามนั้นจะรุนแรงขึ้นเล่า?

จะเป็นได้ไหมหากจะคิดว่า ความข้อนี้มันหลุดออกมาจากความหวั่นวิตกว่า สัจธรรมคืออนัตตาลักษณะนี้จะทำให้ชาวโลกเกิดหูสว่างตาสว่างจนพากันมองเห็นความจริงในเรื่องนี้ แล้วหันหลังให้ศาสนาคริสต์กันเสียหมด จึงลงท้ายในเชิงปลอบใจตัวเองว่า เพราะพระเยซูเจ้าชนะโลกแล้ว

(๑๑) โลกุตตระมิได้เริ่มจากโลกียะ แต่โลกุตตระเข้ามาแทรกอยู่ในโลกียะ โดยพระธรรมมาเกิดเป็นมนุษย์ นำโลกุตตระเข้าไปในโลกียะ

เป็นสำนวนปรัชญาที่ลึกซึ้งยิ่งนัก จนฟังดูแล้วปวดขมองเป็นที่สุด แต่จับเค้าได้อย่างหนึ่งว่า เป็นการนำเอาศัพท์สำคัญของพระพุทธศาสนา คือ โลกุตตรธรรมอันหมายถึง มรรค ผล นิพพาน และ โลกีย-ธรรม คือ ธรรมสำหรับชาวบ้านทั่วไป ไปคลุกเคล้ากันให้วุ่นไปหมดจนไม่รู้อะไรเป็นอะไร คือ เอาโลกุตตรธรรม ไปแทรกในโลกียธรรม ผลก็คือความสับสนเลอะเทอะจนไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไรสำหรับผู้ศึกษา

ทำแบบนี้เพื่ออะไรกันเล่า?

คิดดูแล้วทำให้มองเห็นภาพของเด็กขี้ฤษยา เห็นเพื่อนเขามีตุ๊กตาสวย ๆ แล้วทนไม่ไหว ไปยื้อแย่งเอาของเขามาฉีกทิ้งเสีย อย่างนั้นแหละ

(๑๒) พระเจ้าเท่านั้น มีความสุขในโลกุตตระแบบพระ คือ นิจจัง สุข อัตตา แต่พระเจ้าก็ทรงเมตตา นำมนุษย์ให้พ้นจากโลกีย์เข้าสู่โลกุตตระ

พระเจ้าวิเศษถึงปานนี้แล้ว เมื่อไรจะทรงยื่นพระหัตถ์ลงมาช่วยให้พวกคาทอลิกกับโปรเตสแตนท์ในไอร์แลนด์เลิกรบกันอย่างบ้าคลั่งเสียทีเล่า? หรือว่า พระเจ้ายังทรงหลับไหลอยู่ในห้วงแห่งโลกุตตระอันสุดแสนจะสำราญของพระองค์ ยังมิได้ตื่นขึ้นมาทอดทัศนาความบ้าคลั่งของมนุษย์ที่นั่น

หากเป็นเช่นนี้แล้ว มนุษย์จะหวังอะไรจากพระเจ้าได้มากมายนักเล่า กว่าพระเจ้าจะทรงเบิกเปลือกตาเห็นที่ว่า โลกมนุษย์จะพินาศเสียก่อนด้วย เอช.บอมย์ เอ.บอมย์ นั่นแล้ว หรือว่านั่นคือโลกุตตระของพระเจ้าก็ไม่รู้ซี

ทั้งหมดนี้ คือข้อชี้ชัดถึงความพากเพียรพยายามของสาวกบริวารในเมืองไทย ที่จะสนองนโยบายแม่บทตามแผนยุทธศาสตร์ไดอาลอก คือ ดูดกลืนเอาหลัก (ธรรม) ที่ดี ๆ เข้ามาไว้ในวัฒนธรรมคริสตของท้องถิ่น นั่นเอง ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าคิดว่า การที่ใช้สาวกบริวารให้เที่ยวไปดูดไปกลืนเอาสาระของศาสนาอื่นไปเป็นของตนเช่นนี้ ย่อมแสดงให้เห็นว่าตัวเองนั้นไม่มีแก่นมีสารอะไร ฉะนั้น จึงไม่หวั่นวิตกว่า สิ่งที่ไปดูดกลืนจากคนอื่นเขามานั้น จะมาสร้างความสับสนเลอะเลือนให้แก่แก่นสารดั้งเดิมของตน ในทำนองที่ว่า อะไร ของใคร ก็ได้ ถ้าเอามาพอกพูนไว้ที่ข้า แล้วทำให้ข้าแข็งแรงใหญ่โตมีอำนาจครองโลกได้ เป็นใช้ได้ ซึ่งช่วยให้เห็นชัดยิ่งขึ้นว่า **คริสต์คาทอลิกนั้น ไม่ใช่ศาสนาอย่างแท้จริง เป็นแต่เพียงลัทธิการเมืองชนิดหนึ่งซึ่งใช้คำสอนของศาสนาเป็นเครื่องมือเท่านั้นเอง**

เพราะจุดหมายมั่นจริง ๆ แห่งการเคลื่อนไหวทั้งปวงของคาทอลิกนั้น คือ การสะสมพลังเพื่อการครองโลก ในฐานะ คิง ออฟ คิง อย่างที่เคยครองมาแล้วระยะหนึ่งในบรรพสมัยนั่นเอง

Resorting to violence: *Priest teaching guerrilla recruits in the Philippines*

NEWSWEEK/APRIL 14, 1986

ก้าวล้ำไปสู่ความแรงร้าย ... นักบวช (คาทอลิก) กำลังสอนสมาชิกใหม่ ของขบวนการก่อการร้าย ในฟิลิปปินส์

นิตยสาร นิวสวีค ๑๔ เม.ย. ๑๙๘๖

(แสดงว่า ศาสนาของเขาจะเป็นคอมมิวนิสต์ก็เป็นได้สบายมาก)

มองภาพที่ปรากฏในฟิลิปปินส์ขณะนี้ ยิ่งเห็นเป็นรูปเป็นร่างยิ่งขึ้น เพราะ หัวหน้าใหญ่ของคาทอลิกในฟิลิปปินส์ ที่ชื่อ คาร์ดินัล ไฮเมซิน นั้น กำลังลงไปคลุกโคลนการเมืองอยู่ทั้งเนื้อทั้งตัวแล้ว

ระวังบทบาทท่าทีในเมืองไทยไว้ให้ดีก็แล้วกัน หากเขาสะสมพลังไว้ได้พอแล้ว คงจะได้เห็นฝีมือเขาดอกจะบอกให้

ต่อไปลองมาดูกันถึง กิจกรรมกุดพระธรรมที่เขาทำกันอยู่ในด้านลึกบ้าง

ในด้านนี้ปรากฏว่า เขาทำกันอย่างทะมัดทะแมงและลึกซึ้งมั่นคงมากทีเดียว คือ ปลอมปนหลักคำสอนของพระพุทธศาสนาแล้วสอดแทรกเข้าไปล้างสมองมอมเมาในวงการศึกษาของชาติ ทั้งระดับล่างและระดับบน คือสอดแทรกเข้าไปในแนวทางการศึกษาของชาติตลอดสายนั่นแหละ

ในระดับบนคือ ระดับอุดมศึกษานั้นเขามีคนของเขาที่เป็นนักวิชาการไปเกาะกุมคุมกุญแจสำคัญ คือ เป็นอาจารย์ระดับหัวหน้าอยู่ในภาควิชาปรัชญา ในมหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ อย่างน้อย 2 แห่ง ท่านเหล่านี้มิได้สอนหนังสือกินเงินเดือนตามประสาข้าราชการของบ้านเมืองเท่านั้น แต่มีความขยันขันแข็งยิ่งนัก ในการที่จะดำเนินการทางวิชาการให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ดูดกลืนดังกล่าว ปรากฏหลักฐานพยานชัดเจนอยู่ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งด้วยการกระทำทางวิชาการอันสำคัญ คือ เอาพระไตรปิฎกของพระพุทธศาสนาไปวิจัย ซึ่งอ่านดูแล้ว เกือบจะทุกบททุกตอน คือ การผสมผเสปนเปแล้วดูดกลืนเอาพระธรรมคำสอนของศาสนาพุทธ ไปเป็นคริสต์ หรือ รับใช้คำสอนของคริสต์ อย่างเห็นกันโต้ง ๆ เลยทีเดียว จะขอยกมาให้ดูสักเรื่องสองเรื่อง พอเป็นอุทาหรณ์

เรื่องหนึ่งนั้น เป็นเรื่องของการแอบอ้างเอาพระพุทธเจ้าไปยอมรับพระเจ้าของตน โดยเขียนเรื่องนี้ไว้ในเอกสารการวิจัยเรื่องพระไตร-ปิฎกสำหรับชาวคริสต์ ตอน สีหนาทวรรค มูลปัณณาสก์ มัชฌิมนิกาย หน้า 56 ว่า

> สำหรับบางคนอาจจะมีปัญหาว่า พระพุทธเจ้าทรงปฏิเสธการนับถือพระเจ้า จะว่าพระองค์สอนความจริงจากพระเจ้าได้อย่างไร ผู้วิจัยขอตอบเพียงสั้น ๆ ว่า พระเจ้าที่พระพุทธเจ้าทรงปฏิเสธและทรงกำชับสาวกให้ระมัดระวังนั้น ก็คงไม่ใช่พระเจ้าที่ชาวคริสต์ต้องการจะนับถือ หรืออาจจะเป็นพระเจ้าที่ชาวคริสต์นับถืออย่างไม่ชอบด้วยเหตุผลก็ได้ ดังที่ เดยาร์ด เดอชาร์แด็ง ได้กล่าวไว้ว่า ผู้ที่ถือตัวว่าเป็นอเทวะนั้นเอง อาจจะนับถือพระเจ้าอย่างถูกต้องกว่าชาวคริสต์บางคนเสียอีก เขาจึงไม่ยอมเรียกสิ่งที่เขานับถือว่าเป็นพระเจ้า เพราะกลัวจะเกิดความเข้าใจผิด เขาจึงต้องเลี่ยงไปใช้คำอื่นที่เหมาะสมกว่า...

ข้อเขียนแบบนี้ ไม่ทราบว่าจะถือว่าเป็นผลงานวิจัยที่ควรแก่การยอมรับนับถือหรือไม่ก็ไม่ทราบได้ เพราะสังเกตได้ว่า ผู้เขียนเองก็ไม่กล้าที่จะให้การยืนยันชี้ชัด โดยเลี่ยงไปใช้คำว่า “คงจะ” “อาจจะ” เพื่อเอาตัวรอด

ที่นับว่าน่าสังเกตยิ่งนักก็คือ เมื่อพูดในสำนวนที่อาจจะฟังได้ในมุมกลับว่า ยังมีพระเจ้าที่พระพุทธเจ้าไม่ทรงปฏิเสธอย่างนั้นแล้ว ก็น่าจะหาหลักฐานยืนยันจากคำสอนของพระพุทธเจ้าเองว่า ทรงกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ในที่ไหนอย่างไร เพราะได้แสดงตนเองว่าทะลุปรุโปร่งในพระไตรปิฎกถึงกับเอามาทำวิจัยได้อย่างนั้นอยู่แล้ว แต่กลับไม่ทำอย่างนั้น ไพร่ไปเอาถ้อยคำของคณาจารย์ฝ่ายตนมาสนับสนุนยืนยัน

นักปราชญ์ยุคนี้ เขาเล่นกันแบบนี้แล้วหรือ และ สถาบันอุดมศึกษาของชาติ ก็มีวิจารณญาณกันอยู่เพียงเท่านี้เท่านั้นหรือ?

ผู้เขียนมีเสรีภาพที่จะตั้งข้อสงสัยอย่างนี้ได้เหมือนกัน ในยุคสมัยที่บรรยากาศแห่งเสรีภาพทางวิชาการเปิดอ้าซ่ากันอยู่อย่างนี้

ข้อความที่เขาอ้างว่าเป็นงานวิจัยนี้ ถือได้ว่า เป็นการกุดพระธรรมได้ เพราะเป็นผลกระทบต่อพระธรรมคำสอนที่สำคัญของพระพุทธเจ้า ที่ทรงสอนไว้อย่างชัดเจนในพระธรรมเทศนากัณฑ์แรกสุดของพระองค์ ที่เรียกว่า ธรรมจักกัปปวัตนสูตร์ คือ เริ่มต้นพระธรรมเทศนากัณฑ์ที่ทรงสอนพระสาวกทั้ง ๕ ไม่ให้ข้องแวะกับสุดโต่งทั้งสองด้าน ซึ่งด้านหนึ่งเรียกว่า กามสุขัลลิกานุโยค อีกด้านหนึ่งเรียก อัตตกิลมถานุโยค

สุดโต่งด้านกามสุขัลลิกานุโยค คือสุดโต่งมิจฉาทิฐิประเภทอุจเฉททิฐิ เพราะคนที่ถือลัทธิมิจฉาทิฐิสายนี้ไม่เชื่อนรกสวรรค์ มองเห็นจุดจบเพียงแค่ป่าช้า ดังนั้น มีแรงมีเวลาเท่าไร จึงทุ่มเทไปที่กามสุขอย่างไม่คิดหน้าคิดหลัง ซึ่งแน่นอน พวกสุดโต่งด้านนี้ ไม่สนใจเรื่องพระเจ้า แม้แต่คิดสงสัยว่าจะมีหรือไม่ ก็คงจะไม่เคยคิด เพราะสุดท้ายของทุกสิ่งทุกอย่างมันอยู่เพียงแค่ป่าช้าเท่านั้นเอง

ส่วนสุดโต่งอัตตกิลมถานุโยคนั้น เป็นสุดโต่งทางฝ่าย สัสตทิฐิ คือ พวกลัทธิอัตตานิยมนั่นแหละ โดยถือว่าทุกสิ่งทุกอย่าง อยู่ใต้บรมเดชานุภาพของพระเจ้า จึงทรมานกายเพื่อประจบพระเจ้า ทำให้พระเจ้าเห็นใจจะได้บรรดาลให้บรรลุถึงสุขนิรันดรอยู่กับพระเจ้า เป็นทิฐิที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็นมิจฉาทิฐิประเภทหนึ่งจึงเท่ากับว่า พระพุทธเจ้าทรงปฏิเสธพระเจ้าที่ทรงอานุภาพ สร้างโลกและบรรดาลทุกสิ่งทุกอย่างนี้ในฐานะเป็นสุดโต่งที่สาวกของพระองค์ไม่ควรข้องแวะ

แล้วพระยโฮวาของคริสต์เป็นพระเจ้านอกเหนือไปจากนี้หรืออย่างไรเล่า?

การพูดเอาง่าย ๆ อย่างที่พูดไว้นี้ จึงเท่ากับว่า พระธรรมเทศนากัณฑ์แรกของพระพุทธเจ้านั้น ไม่ใช่พระธรรมเทศนาที่พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้เอง หรือตรัสไว้ก็มีความไม่ถูกแท้แน่นอน

จึงขอยืนยันไว้ในที่นี้ โดยอ้างพระธรรมเทศนากัณฑ์แรกนั้นเป็นหลักฐานว่า พระเจ้าที่พระพุทธองค์ทรงกำชับให้พระสาวกระมัดระวังไม่ใช่ข้องแวะด้วยนั้น คือ พระเจ้าแบบพระยโฮวาของคริสต์นี่แหละ ไม่ใช่พระเจ้าประเภทภูตผีปีศาจที่ไหนดอก

อีกเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องเด็ดยอดพระธรรมของพระพุทธศาสนามาโขลกมาสับอีกเช่นกัน ปรากฏอยู่ในเอกสารการวิจัยเล่มเดียวกัน หน้า ๘๓ โดยนำเอาพระนิพพานมาวิจัยเสียหมดรูปไปเลย

พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ในวันจาตุรงคสันนิบาต ตอนบ่ายของวันเพ็ญเดือน ๓ กลางป่าเวฬุวันถึงเป้าหมายสุดยอดของพระพุทธศาสนาว่า **นิพฺพานํ ปรมํ วทนฺติ พุทฺธา ...พระพุทธเจ้าทั้งหลายตรัสว่า นิพพาน คือ ปรมะ เป้าหมายสุดยอด** เพื่อชี้ให้พระสาวกตระหนักอย่างชัดเจนแน่นอนว่า การปฏิบัติบำเพ็ญในแนวทางของพระพุทธศาสนานั้น จุดสุดยอดอยู่ที่ไหนแน่ เพื่อจะได้ไม่ไขว้เขวเดินผิดเป้า ไปคว้าผิดคว้าถูก จนกลายเป็นคว้าน้ำเหลว

นิพพานนั้น คือ การสิ้นกิเลศ สิ้นทุกข์ และสิ้นสุดการเวียนว่ายตายเกิด ดังที่พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ในพระธรรมเทศนากัณฑ์แรกนั้นแหละว่า **อยมนฺติมา ชาติ นตฺถิทานิ ปนพฺภโว ...ชาตินี้เป็นที่สุด ภพใหม่ไม่มีอีกต่อไป**

แต่นักวิชาการผู้เยี่ยมยอดของคาทอลิกเอาไปบิดให้เป็น ชีวิตนิรันดร์ของพระเจ้า ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็นมิจฉาทิฐิเสียเรียบร้อยแล้ว ในเอกสารอันทรงเกียรติของเขา โดยกล่าวไว้ดังนี้

> *๔, ความจำเป็นในการละกิเลศ พระพุทธเจ้าสอนว่า ผู้ไม่สิ้นกิเลศก็ไม่สิ้นการเวียนว่ายในวัฏสงสาร ไม่บรรลุถึงเป้าหมายสูงสุดแห่งชีวิต คือ นิพพาน ตามสำนวนของเปาลุสเวียนว่ายในวัฏสงสารคือความตาย การบรรลุนิพพานคือชีวิต อันหมายถึงชีวิตพระเจ้า....*

เอากับเขาซี พูดถึงคำสอนของพระพุทธเจ้า แต่ไปเอาคำของคนที่ถือลัทธิมิจฉาทิฐิในทัศนะของพระพุทธเจ้ามายืนยันรับรอง

ไม่ทราบเหมือนกันว่า ตำราการทำวิจัยแบบนี้ นักปราชญ์แถวไหน ถิ่นใดเขาสั่งเขาสอนกันไว้ รู้แน่ ๆ แต่ว่า มันสอดคล้องประสานกันอย่างสนิทแนบเนียนยิ่งนักกับนโยบายแม่บทที่เขาวางไว้คือ

> แต่การร่วมงานที่ได้ประโยชน์มากที่สุด คือ งานที่ผู้เชี่ยวชาญของเราจะไปจัดไปทำเอากับคัมภีร์และตำรับตำราทางพระพุทธศาสนา เพื่อดูดกลืนเอาหลัก (ธรรม) ที่ดี ๆ เข้ามาไว้ในวัฒนธรรมคริสต์ของท้องถิ่น

ถ้าใครคิดจะปฏิเสธในข้อนี้แล้ว ก็ขอถามสักคำเถอะว่า มันเรื่องอะไรเล่าจึงได้มาวิจัยให้พระนิพพานกลายเป็นหลักสนับสนุนลัทธิอัตตานิยม ซึ่งเป็นมิจฉาทิฐิแบบหนึ่งเรียกว่า สัสตทิฐิไปเช่นนี้? ทั้งนี้ ไม่มีข้ออ้างใด ๆ ที่จะมากล่าวแก้ว่า เป็นการมองหลักศาสนาพุทธด้วยสายตาของคริสต์ เพราะมิใช่การมองเฉย ๆ แต่เป็นการวิจัยอย่างเอาจริงเอาจัง โดยคนที่เป็นครูบาอาจารย์คน หาใช่คนโง่เง่าเต่าตุ่นอันควรแก่การให้อภัยไม่

สำหรับการแทรกซึมเข้าสู่วงการศึกษาของชาติในระดับล่างนั้น ปรากฏอยู่ในเอกสารหลักฐานเล่มหนึ่งซึ่งมีทางราชการระดับกรมรับรอง ฟังเพียงชื่อของเอกสารนี้เท่านั้น ก็ชวนให้วิตกกังวลยิ่งนัก คือ มีชื่อว่า **การส่งเสริมคุณลักษณะของคนไทย ตามหลักศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก**

ถ้าเขาระบุไว้สักนิดว่า คุณลักษณะของคนไทยที่เป็นคริสตชนแล้ว ก็ไม่มีอะไรที่จะต้องวิกตกกังวลจนถึงกับต้องเอามาพูดกัน เพราะเรายอมรับว่า คนไทยที่เป็นคริสตชนนั้นมีอยู่ และเขาจะส่งเสริมคุณลักษณะกันอย่างไรก็เป็นเรื่องของเขา แต่นี้เขาใช้คำรวม ๆ ว่า คุณลักษณะของคนไทย มันจึงมีความหมายตามตัวอักษรว่า เขากำลังส่งเสริมให้คนไทยทั่วไปมีคุณลักษณะแบบคริสต์นั่นเอง

แทรกเข้ามา ซุ่มซ่อนเข้ามา ถึงเพียงนี้แล้ว เห็นไหมล่ะ?

ไทยพุทธคงจะหัวเราะกันอยู่ด้วยความแน่ใจว่า ตัวเองนั้นวิเศษซึ่งไม่อาจจะถูกกลืนให้มีคุณลักษณะเป็นคริสต์ไปได้ดอก ส่วนไทยอิสลามนั้น แน่นอนที่สุด ถ้าทะเล่อทะล่าเข้าไปส่งเสริมคุณลักษณะเขาอย่างนี้แล้ว เป็นเจอดีอย่างไม่มีปัญหาทีเดียว

ก็เห็นจะต้องถามอีกแหละว่า พ่อแก้วแม่แก้วของกูเอ๋ย มันเรื่องอะไรกันมิทราบ จึงคิดจะมาส่งเสริมคุณลักษณะของคนไทย ตามหลักศาสนาคริสต์โรมันคาทอลิกกันเช่นนี้

อย่าลืมนะว่า คุณลักษณะทางจริยธรรมของคนไทยนั้น องค์พระบิดาแห่งการศึกษาไทยแผนใหม่ คือ สมเด็จพระปิยมหาราชทรงตั้งหลักไว้อย่างแน่วแน่ ที่จะใช้หลักธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธศาสนา อันเป็นศาสนาประจำชาติ และเป็นคำสั่งสอนที่ชอบด้วยเหตุผลเป็นที่สุด เป็น

หลัก จึงได้ทรงอาราธนาให้สมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระยาวชิรญาณวโรรสเรียบเรียงนวโกวาทขึ้น

ใครก็ตาม ที่เป็นต้นเหตุให้เกิดการผันแปรเป็นอย่างอื่น จะด้วยแรงโลภในลาภสักการะ หรือ แรงโมหะคือความโง่เขลารู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ตามที เขาผู้นั้น คือ ผู้ทรยศต่อพระราชประสงค์ของพระบิดา อันเป็นอุดมการแห่งจริยธรรมของชาติอย่างแท้จริง

ดูที่เจตนาซึ่งแสดงไว้ที่ชื่อหน้าปก ก็วิตกกังวลอยู่แล้วอย่างนี้ เมื่อพลิกเข้าไปดูเนื้อหาสาระข้างในยิ่งเกิดความวิตกกังวลยิ่งขึ้น กับทั้งมีความสลดสังเวชเจือปนอยู่ด้วย เพราะหัวข้อธรรมต่าง ๆ ที่จะเอามาส่งเสริมคุณลักษณะของคนไทย ซึ่งประกาศว่าเป็น หลักศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกนั้น ล้วนแต่เป็นหัวข้อธรรมของพระพุทธศาสนาทั้งสิ้น เพียงแต่ผู้เรียงเรียงเอกสารนี้เอาคำสอนของคริสต์มาคลุกเคล้าไว้หน่อยเท่านั้น

ดูแล้วชวนให้คิดว่า นี่คือ โจรกรรมคำสอนที่ทำกันซึ่ง ๆ หน้านั่นเอง

ถ้าใช้เอกสารนี้ส่งเสริมคุณลักษณะของคนไทยจริงแล้ว คุณลักษณะของคนไทยที่จะเกิดขึ้นต่อไป คงไม่ผิดไปจากคุณลักษณะขี้ขโมยอย่างหน้าด้าน ๆ เป็นแน่แท้

เพื่อให้เห็นกันชัด ๆ ยกตัวอย่างมาดูกันสักข้อสองข้อก็ได้

หน้า ๒๔ ข้อที่ ๒๑ เขาว่าไว้อย่างนี้

๒๑ เว้นจากทำชีวิตสัตว์ให้ตกล่วง

การเว้นจากกระทำชีวิตสัตว์ให้ตกล่วง หมายถึงการเว้นจากการทำประทุษร้ายทั้งปวง ไม่ให้ผู้อื่นต้องพินาศ

ทุกคนที่มีเมตตากรุณา ย่อมไม่ทำให้ผู้อื่นต้องได้รับความเดือดร้อน หรือ ได้รับอันตรายถึงแก่ชีวิต

...พระเยซูตรัสกับเขา คนที่อยู่กับพระองค์ตอนที่พระองค์ถูกจับกุม เขาต้องการจะฆ่าเพื่อแก้แค้นแทนพระองค์ จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย ด้วยว่า ผู้ถือดาบจะต้องพินาศด้วยดาบ (มธ. ๒๖ ๕๒)

นี่คือเอาหลักคำสอนเรื่องศีล ๕ ข้อแรกมายัดไส้ด้วยคำสอนของพระเยซูนั่นแหละ ดูต่อไปอีกข้อหนึ่ง คราวนี้ข้ามไปถึงเรื่องในคิหิปฏิบัติ คือ หน้า ๔๑ และ ๔๒ เขาหยิบเอาหลักคิหิปฏิบัติที่เราเรียกกันในนวโกวาท เรื่อง ตระกูลอันมั่งคั่งตั้งอยู่ไม่ได้นานด้วยเหตุ ๔ สถาน ซึ่งมีหลักปฏิบัติอยู่ ๔ ข้อไปอธิบายโดยยกเอาคำสอนของพระเยซูมาเป็นหลัก แต่เขาจะมีเจตนาอย่างไรไม่ทราบ ตัดเอาไปแค่ ๓ ข้อ ไม่เอาหมดทั้ง ๔ ข้อ ซึ่งดูในคำอธิบายแล้วก็เห็นได้ว่า เขาเอาข้อ ๑ กับ ข้อ ๒ ในหลักธรรมไปรวมกันเสียตามอำเภอใจ เขาว่าไว้อย่างนี้

๑๗, ตระกูลตั้งอยู่ไม่ได้ เพราะไม่แสวงหาวัตถุที่หายแล้ว

หมายถึง บุคคลนั้นต้องเป็นคนที่รู้จักคุณค่า และรู้จักรักษา พร้อมทั้งค้นหา ถ้าสิ่งของของตนนั้นหายไป เพราะถ้าไม่รู้จักติดตามถามหาแล้ว ก็จะค่อย ๆ สูญสิ้นสิ่งของเหล่านั้นไปทีละเล็กละน้อย จนสิ้นเนื้อประดาตัว ผู้ที่รู้จักแสวงหาก็จะได้พบ

ธรรมชาติของสิ่งของหรือวัตถุในโลก ย่อมมีการเปลี่ยนจากของใหม่เป็นเก่า ถ้าบุคคลใดไม่รู้จักบูรณะสิ่งของนั้น เมื่อชำรุดเสียหาย ก็จะเป็นการทำให้สูญเสียสิ่งนั้นไปอย่างไม่คุ้มค่า ที่สุดก็จะไม่มีอะไรเหลือ

ครั้นพระองค์ดำเนินต่อไป ก็ทอดพระเนตรเห็นยากอบ เศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา กำลังชุนอวนอยู่ในเรือ (มธ. ๔ ๒๑ ก.)

หญิงคนใดที่มีเหรียญสิบเหรียญ และเหรียญหนึ่งหายไป จะไม่จุดตะเกียงกวาดเรือค้นหาให้ละเอียดจนกว่าจะพบหรือ เมื่อพบแล้วจงเชิญเหล่ามิตรสหาย และเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า จงเปรมปรีดิ์กับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบเหรียญเงินที่หายไปแล้ว (ลก. ๑๕ ๘-๙)

เห็นได้ชัดทีเดียวว่า เขาเอาหลักเรื่องตระกูลอันมั่งคั่งตั้งอยู่ไม่ได้นานในคิหิปฏิบัติไปรวมกัน ๒ ข้อเป็นข้อเดียว ดูเอาเถอะว่า ทำอย่างนี้เขาก็กล้าทำ

วิเศษอย่างไรเชียวจึงกล้าเอาหลักคำสอนของพระพุทธเจ้าไปรวมกันเสียอย่างนั้น แสดงว่าดูหมิ่นพระพุทธเจ้าว่าโง่ ของที่ควรสอนด้วยข้อปฏิบัติข้อเดียว กลับเอาไปสอนเสียสองข้อ

บังอาจแค่ไหนก็ขอให้ดูเอาเถอะ

ความจริงแล้ว การที่พระพุทธองค์แยกสอนเป็น ๒ ข้อนั้น คือข้อยืนยันว่าพระองค์ทรงเป็นสัพพัญญู ทรงเป็นโลกวิทู จริง ๆ เพราะเรื่องสองเรื่องนี้ มันมีลักษณะปฏิบัติเป็นคนละเรื่องกัน คือ การแสวงหาของที่หาย กับการซ่อมแซมสิ่งของที่ชำรุด นั้น เวลาปฏิบัติมันแตกต่างกันเป็นคนละเรื่อง พระพุทธองค์จึงทรงแยกสอนเป็น ๒ ข้อ

แต่นักสอนคาทอลิก เอามารวมเป็นข้อเดียวกัน เลยอธิบายปนเปกันเป็นสองฝักสองฝ่ายสับสนกันไปหมด

ยิ่งยกตัวอย่างคำสอนของพระเยซูในเรื่องจุดตะเกียงหาเหรียญด้วยแล้ว ยิ่งสนุกใหญ่ มนุษย์คนใดขืนปฏิบัติตามเข้า คือ หาเหรียญพบแล้ว ไปเป่าร้องชาวบ้านให้มารับรู้ด้วยอย่างนั้น ถ้าไม่ถูกจับส่งปากคลองสานเพราะเขาเห็นว่าเสียจริต ก็บุญเต็มที และแสดงให้เห็นถึงความเห็นแก่ตัวอย่างร้ายกาจด้วย คือ เห็นอยู่แต่ค่าเหรียญของตัวเท่านั้น ค่าของเวลาของเพื่อนบ้าน ที่จะต้องมารับรู้เรื่องไร้สาระของตัว ไม่คิดถึงเลย

คำสอนบ๊อง ๆ แบบนี้ รับรองได้ว่า ไม่มีในพระพุทธศาสนาอย่างแน่นอน

ฉกฉวยเอาหลักธรรมของพุทธศาสนาไปเป็นหัวข้อ แล้วอธิบายผิด ๆ ถูก ๆ เอาตามใจชอบแบบนี้ หมายความว่ากระไรกันแน่ ? แล้วทำไมหน่วยราชการระดับกรมระดับกระทรวง จึงรู้เห็นเป็นใจให้คำรับรองไปได้เล่า ?

น่าสงสัยนักในเรื่องนี้ แต่ที่ไม่ต้องสงสัยเลยก็คือ ขืนปล่อยกันแบบนี้บ้านนี้เมืองนี้ วิบัติบรรลัยแน่นอน เพราะเป็นการส่อให้เห็นว่า ขื่อแปของบ้านเมืองไม่มีแก่นสารและกำลังผุพัง พวกแมลงร้ายจำพวกปลวกก็เลยได้ช่องพากันโหมกระหน่ำรุมแทะรุมกัดกันอย่างสนุกสนานเอางานเอาการ

หากใครยังจะเคลือบแคลงอยู่อีกว่า ที่ว่ามานี้จะเป็นการให้ร้ายใส่ความใครแล้ว ก็ขอให้หาเอกสารดังกล่าวนี้มาดูเอาเองได้ เป็นเอกสารที่จัดพิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๒ ไปหาแถว ๆ กรมการศาสนาก็คงจะพอหาพบ เขาบอกไว้ว่าเป็น คู่มือจริยศึกษา ตามหลักการวิธีการจัดจริยศึกษาและหัวข้อจริยธรรม สำหรับใช้อบรมสั่งสอนนักเรียนนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑ ของกระทรวงศึกษาธิการ

ไม่ใช่เอกสารสัพเพเหระ และมิได้หมายหตุไว้ด้วยว่า ใช้อบรมสั่งสอนสำหรับนักเรียนนักศึกษาที่ถือคริสต์เท่านั้น ถ้าจะมีการเติมแต้ม

เดินคูใด ๆ ด้วยอำนาจอะไร ๆ ให้มีการสอนตามเอกสารนี้แก่นักเรียนชาวพุทธทั่วไป โดยข้ออ้างง่าย ๆ ว่า เพื่อให้เด็กไทยชาวพุทธได้รอบรู้และเข้าใจในหลักศาสนาของเพื่อนร่วมชาติ ก็ย่อมได้

เมื่อนักเคลือบแคลงท่านใดก็ตาม ที่พอจะมีความรู้ในหลักพระพุทธศาสนาอยู่บ้างไปเปิดเอกสารฉบับนี้ดูแล้ว รับรองได้ว่า ท่านจะได้พบว่า หัวข้อธรรมที่เอามาตั้งไว้เป็นหัวข้อคำสอน เป็นหัวข้อธรรมของพุทธศาสนาเกือบทั้งหมด แม้แต่มรรค ๘ เขาก็เอามาเป็นหัวข้อคำสอน ซึ่งมรรค ๘ นั้น รู้กันอยู่ว่า เป็นข้อหนึ่งในอริยสัจสี่ ซึ่งเป็นธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยพระองค์เองโดยเฉพาะ เขาเอาไปใช้เป็นหัวข้อคำสอนโดยไม่ได้บอกไว้สักนิดเดียวว่า เขาได้หยิบยืมของพระพุทธศาสนามาใช้ บอกไว้แต่ในคำชี้แจงต้นเล่มว่า

> *คณะกรรมการสภาการศึกษาคาทอลิก จึงได้พิจารณาและรวบรวม คำสอน หลักธรรม และคุณธรรมของศาสนาคาทอลิกที่เห็นว่าเหมาะสมและสอดคล้องกับคุณลักษณะของไทยที่ทางราชการกำหนดไว้*

หมายความว่ากระไรเล่า?

ใคร ๆ อ่านคำชี้แจงต้นเล่มนี้แล้ว ย่อมเข้าใจเหมือนกันว่า เปิดเข้าไปดูเนื้อในแล้ว จะได้พบแต่คำสอน หลักธรรม และ คุณธรรมของศาสนาคาทอลิก ทั้งสิ้น

แต่เมื่อปรากฏจริง ๆ ว่า หลักธรรมเกือบทั้งหมดนั้น เป็นหลักธรรมของพระพุทธศาสนา ซึ่งเอาไปโดยมิได้บอกไว้เลยว่าได้หยิบยืมเอาไปเช่นนี้ มันหมายความว่ากระไรเล่า?

ไม่มีความหมายอย่างอื่นที่จะหาได้ มีก็แต่จะเข้าใจว่า **นี่คือพฤติกรรมที่ไม่เพียงแต่จะเป็นโจรกรรมคำสอน แต่เป็นการโป้ปดมดเท็จอย่างน่ารังเกียจอีกด้วย**

คงจะไม่ได้คิดกระมังว่า กิจกรรมที่กระทำนี้เป็นกิจกรรมเพื่อปลูกฝังจริยธรรมของชาติ

การปลูกฝังจริยธรรมด้วยแบบอย่างที่ไร้จริยธรรมโดยสิ้นเชิงอย่างนี้ ผลที่จะเกิดขึ้นมันจะเป็นอะไรไปได้เล่า นอกเสียจาก **จริยธรรมโสมม**

เราต้องการให้เมืองไทย เป็นเมืองแห่งจริยธรรมโสมม หรืออย่างไร?

โสมมกันในทางการเมืองและทางอื่น ๆ ยังไม่พอ ยังจะมาจองล้างจองผลาญสร้างจริยธรรมโสมมกันขึ้นไว้ในบ้านในเมืองอีกหรือ?

ที่ว่ามาอย่างนี้ อย่าทำเป็นเข้าใจผิดตั้งแง่ตีกลับว่า ตระหนี่ธรรมหวงกันความดีเข้าล่ะ เพราะเจตจำนงของพระพุทธศาสนาและชาวพุทธมุ่งหมายที่จะแจกธรรมแจกความดีแก่มวลมนุษย์ ที่พูดมาก็เพื่อติติงการกระทำอันไม่ถูกต้องในรูปของโจรกรรมคำสอน และเอาคำสอนไปปนเปอันเป็นผลเสียทำให้เกิดความเลอะเลือน เท่านั้น

เพราะการสร้างความเลอะเลือนขึ้นแก่หลักธรรมคำสอนนั้น คือ การก่อให้เกิด **ธรรมปฏิรูป** คือ ธรรมะเทียม หรือ ธรรมะปลอมขึ้น ซึ่งเป็นอันตรายร้ายแรงอย่างหนึ่งของพระศาสนาของเรา

เราไม่ต้องการจะให้พระศาสนาของเราต้องตกอยู่ในห้วงอันตรายเช่นนั้น เราจึงต้องพูด และ ถือว่ามีสิทธิ์เต็มที่ที่จะพูด เพราะเป็นการพูดเพื่อป้องกันอันตรายอันจะเกิดแก่สมบัติอันล้ำค่าของเรา สิทธิดังกล่าวนี้ เช่นเดียวกับสิทธิของเจ้าของทรัพย์สมบัติในด้านวัตถุ ย่อมจะ

ทำการใด ๆ เพื่อป้องกันทรัพย์สมบัติของเขาได้เมื่อปรากฏว่า ทรัพย์สมบัติของเขากำลังมีอันตรายด้วยการประทุษร้ายของผู้อื่น

๓. กิจกรรมยำพระสงฆ์ ...กิจกรรมอันน่ารังเกียจในหัวข้อนี้เขาได้ทำกันแล้วอย่างเป็นเรื่องเป็นราวและเอาจริงเอาจัง ในด้านสังคมทั่วไป ก็ได้รู้ได้เห็นกันอยู่แล้วในลักษณะที่พากเพียรจะให้พวกบาทหลวงของเขาได้รับการยอมรับนับถือว่า เป็นพระสงฆ์ในฐานะอันเดียวกันกับพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา เช่นการใช้คำพูดต่าง ๆ เกี่ยวกับบุคคลเหล่านี้ เช่นเดียวกับที่ใช้เฉพาะกับพระสงฆ์ของพุทธ เช่นศาสนสถานที่เคยเรียกกันว่า โบสถ์ ก็ดัดมาเรียกว่า วัด วิสามานยนามสำหรับบุคคลเหล่านี้ก็ใช้ว่า รูป และพยายามเรียกนำเพื่อให้คนทั้งหลายเรียกตาม บุคคลเหล่านี้ว่า พระสงฆ์ ต่อไปอีกสักหน่อยเราคงจะได้ยินว่า กางเกงที่บุคคลเหล่านี้นุ่งเรียกว่า สบง และเสื้อเรียกว่า จีวร แต่หมวกกะลาครอบ และหมวกปากเป็ด ที่เห็นท่านที่ทรงยศฐาน์บรรดาศักดิ์สวมใส่กันอยู่ในงานพิธีนั้น คงจะหาคำของพระสงฆ์พุทธไปใช้เรียกไม่ได้ เพราะของแบบนี้พระสงฆ์พุทธไม่ได้ใช้

นอกจากแสดงความพากเพียรในด้านสังคมทั่วไปนี้แล้ว ยังปรากฏหลักฐานชี้ชัดถึงความพากเพียรที่จะฝังรากเรื่องนี้ในทางวิชาการอีกด้วย โดยเอาพระไตรปิฎกว่าด้วยเรื่องสมณะของพระพุทธศาสนาไปวิจัยเพื่อให้นักบวชคาทอลิกขึ้นนั่งเรียงเคียงคู่กับสมณะของพระพุทธศาสนาทุกระดับ แม้กระทั่งพระอรหันต์ ผลงานอันน่าเพ่งมองชิ้นนี้ปรากฏอยู่ในเอกสารวิจัยที่เคยกล่าวมาแล้วหน้า ๓๒ โดยใช้สำบัดสำนวนตีสติ๊กอย่างสำคัญเสียด้วย เขาว่าไว้ดังนี้

จึงไม่มีอะไรเป็นที่สงสัยอีกแล้วว่า คริสตจักรนิกายคาทอลิกประกาศรับรองอย่างเป็นทางการแล้วว่า สมณะ

มิได้ในพระพุทธศาสนา ไม่ว่าจะเป็นสมณะที่หนึ่ง หรือที่สอง หรือที่สาม หรือที่สี่ สมณะเหล่านี้ตลอดจนพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ที่มีจริง นับเป็นบุคคลพึงคารวะสำหรับชาวคริสต์ และชาวคริสต์พึงรับส่วนบุญบารมีของสมณะดังกล่าวนี้ได้

ส่วนปัญหาที่เป็นบทกลับของปัญหาข้างต้น คือ ชาวพุทธจะถือว่า สมณะมีได้ในคริสตศาสนาหรือไม่ และถ้ามีจะคารวะได้หรือไม่ ข้อนี้คงตอบได้ไม่ยากว่า ถือได้และคารวะได้ เพราะพระพุทธองค์ทรงมีพระทัยกว้างอยู่แล้วในเรื่องนี้

อ่านดูแล้วก็รู้สึกได้ว่า เป็นผลงานการวิจัยที่เด็ดสะระตี่จริง ๆ คือ วิจัยแบบพูดเอง เออเอง ถามเอง ตอบเอง วิจัยได้แบบนี้ จะเอาผลงานกันสักกี่เล่มเกวียน ก็เห็นจะทำให้ได้โดยไม่เหน็ดเหนื่อยอะไรนัก

และชั้นเชิงในการวิจัยก็นับได้ว่าแหลมคมยิ่งนัก คือ ข้อความท่อนแรก เป็นการอ่อยเหยื่อเข้ามาก่อนว่าคริสตจักร์คาทอลิกยอมรับว่ามีสมณะในพระพุทธศาสนา โดยระบุสมณะขั้นพระอริยบุคคลเลยทีเดียว พอถึงท่อนที่สองโมเมลากเอาประโยชน์เข้าตัวไปเลย โดยไม่ต้องรอคำตอบว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะยินยอมหรือไม่

เล่นแบบนี้ ภาษาชาวบ้านเขาเรียกว่า เล่นไม่ซื่อ ตีกินเอาดื้อ ๆ นั่นแหละ

ตามความเป็นจริงนั้น ขอให้ชาวคริสต์ทั้งผองโปรดทราบไว้เถอะว่า สมณะในพระพุทธศาสนานั้น ท่านเป็นสมณะของท่านเองด้วยคุณธรรม ไม่จำต้องมีใครมารับรองด้วยประการใด ๆ ทั้งสิ้น การที่ใครจะ

มาออกปากหรือทำใบประกาศนียบัตรรับรองเสียอีก อาจจะถูกมองไปได้ว่า เป็นการกระทำที่เรียกด้วยภาษาชาวบ้านได้ว่า **แส่ไม่เข้าเรื่อง เพราะฉะนั้น** คาทอลิกจะรับรองหรือไม่รับรองสมณะในพระพุทธศาสนาก็ไม่ทำให้เกิดเป็น การมีหรือไม่มีขึ้นได้แต่ประการใด แม้กระทั่งว่าพวกคาทอลิกจะเคารพหรือไม่เคารพ สมณะในพระพุทธศาสนาทั้งหลายท่านก็มิได้เกิดอาการปวดหัวปวดท้อง เดือดเนื้อร้อนใจอะไรเลยแม้แต่น้อย เพราะเดินกันคนละทางอยู่แล้ว คือสมณะในพระพุทธศาสนาท่านมุ่งเดินไปสู่ความดับสูญ แต่พวกคาทอลิกเดินไปสู่อาณาจักรพระเจ้าซึ่งเป็นนิรันดร

ด้วยเหตุนี้จึงน่าสงสัยนักว่า คาทอลิกดิ้นรนมาแสวงหาการรับรอง การเป็นสมณะของพวกตนจากชาวพุทธ จนต้องเดินแต้มเดินคูพูดเองเออเอง อย่างนั้นทำไม?

ต้องการการยอมรับของชาวพุทธไปใช้ประโยชน์เพื่อตีเสมอ สมณะในพระพุทธศาสนาใช่ไหมล่ะ?

ทั้งนี้ก็เพื่อสนองกลยุทธตามแผนยุทธศาสตร์ที่เจ้านายเขากำหนดไว้นั่นแหละ ดังปรากฏอยู่ในบุลเลตินเล่ม ๑๑ หน้า ๑๑๔-๑๑๕ ดังนี้

> ในประเทศไทยมีวิถีชีวิตแบบพระภิกษุ การบวชเป็นภิกษุ เป็นการทรงภาวะที่ได้รับการเคารพอย่างสูงส่ง แต่เราชาวคาทอลิก ไม่ได้มีส่วนร่วมด้วยในวิถีชีวิตระบบนั้นเลย เราไม่มีระบบที่คล้ายคลึงกันเช่นนั้นที่จะเสนอให้แก่ประชาชนชาวไทย ดังนั้น จะไม่เป็นการดีแก่เราหรือ ในการที่จะดัดแปลงให้เกิดระบบเช่นนี้ของเราขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการทางจิตวิทยาของชาวพุทธ

เราต้องพยายามนำเสนอคริสตศาสนาคาทอลิกในเปลือก
หุ้มของวัฒนธรรมท้องถิ่น

คำสั่ง และ การปฏิบัติการเพื่อให้เกิดผลตามคำสั่ง เข้ากันได้สนิทเปี๊ยบทีเดียว เห็นไหมล่ะ?

คือ ล่อให้ชาวพุทธรับรองฐานะการเป็นสมณะของพวกตน ก็เพื่อให้เกิดมีระบบชีวิตแบบพระภิกษุขึ้นในวงการคาทอลิกในเมืองไทย ตามความประสงค์ในคำสั่งนโยบายนี้นั่นเอง

เยี่ยมจริง ๆ ของเขาเยี่ยมยอดยิ่งนัก มีผู้รับใช้ที่สั่งอะไรได้อย่างสั่งแบบนี้ เมืองไทยจะไปไหนเสีย

แต่ด้วยวิสัยของผู้ที่เคารพต่อความจริง ควรจะได้วิจารณ์การวิจัยในเรื่องนี้ต่อไปอีกสักหน่อย

สมณะมีได้ในพระพุทธศาสนา นั้น ไม่มีปัญหาอะไร เพราะมีอยู่แล้ว เป็นอยู่แล้ว จนกระทั่งก่อให้เกิดความพยายามที่จะลอกเลียนแบบอย่างเอาไปใช้บ้างนี่แหละ แต่ที่เดินแต้มให้ชาวพุทธยอมรับว่า สมณะมีได้ในคริสตศาสนา นั้น มีปัญหา ทั้งในส่วนปรากฏการณ์ และ วิชาการ

ปัญหาในทางปรากฏการณ์นั้น ก็คือ ปรากฏเป็นข่าวอยู่ทั่วโลกแม้ในขณะนี้ว่า พฤติการณ์ของนักพรตชาวคาทอลิกนั้น อยู่นอกวิสัยที่จะเรียกได้ว่าสมณะ ซึ่งใคร ๆ ก็รู้ว่า แปลว่า ผู้สงบ เช่นในฟิลิปปินส์ขณะนี้ก็ปรากฏอยู่ในข่าวเสมอ ๆ ว่า หัวหน้าใหญ่ของคาทอลิกในฟิลิปปินส์ได้แสดงบทบาททางการเมืองอย่างเต็มตัว โดยปลุกระดมคาทอลิกให้ต่อต้านนายมาร์กอส ที่จะเข้าครองตำแหน่งประธานาธิบดีอีกครั้ง โดยผลของการเลือกตั้ง ซึ่งว่ากันว่าสกปรกและฉ้อโกง ซึ่งบทบาทที่หัวหน้าคาทอลิกในฟิลิปปินส์แสดงอย่างใหญ่โตนี้ โฆษกของวาติกันก็ประกาศให้การสนับสนุน เมื่อวันเสาร์ที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๙

นี่คือปรากฏการณ์ที่เห็น ๆ กันอยู่ในปัจจุบันนี้ ซึ่งแสดงว่า วิถีชีวิตของนักศาสนาคาทอลิกนั้น มิใช่วิถีชีวิตแบบ สมณะ ผู้ปลีกตัวอยู่อย่างสงบนอกเขตความสับสนวุ่นวายของโลก หากแต่เป็นวิถีชีวิตแบบเดียวกับชาวบ้านชาวเมืองทั่วไป ยิ่งย้อนกลับไปดูความเป็นจริงในอดีตแล้ว ยิ่งหนักเข้าไปใหญ่ เพราะสันตะปาปาเอง บางท่านก็เป็นแม่ทัพนำไพร่พลออกรบทัพจับศึกกันเลยทีเดียว แม้สงครามครูเสดที่กล่าวมาแล้ว ก็เห็นได้ชัด ๆ ว่าตัวการสำคัญที่ก่อชนวนสงครามทำให้มนุษย์ล้างผลาญกันอย่างยืดเยื้อยาวนานนั้น ก็ใครเสียอีกล่ะ สันตะปาปาเองนั่นแหละ

เพราะฉะนั้น จะยอมรับได้อย่างไรว่า นักศาสนาคาทอลิกนั้นเป็นสมณะ แม้สมณะระดับธรรมดาสามัญทั่วไปนี่แหละ ไม่ต้องเขย่งขึ้นไปถึงสมณะที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ที่สี่ ซึ่งเป็นสมณะระดับพระอริยบุคคลนั้นดอก

การแสดงตัวเกี่ยวข้องกับการเมืองเรื่องวุ่นวายนั้น อย่าว่าแต่นักศาสนาคาทอลิกจะไม่อยู่ในฐานะที่ชาวพุทธจะยอมรับเป็นสมณะได้เลย พระภิกษุนุ่งเหลืองห่มเหลืองที่เป็นสมณะอยู่โดยสภาพปรกติ ในทัศนะสืบทอดกันมานี่แหละ ถ้าทำอะไรนอกรีตนอกรอยออกไปแล้ว ชาวพุทธก็ไม่ยอมรับว่าเป็นสมณะ เหมือนเมื่อครั้งหลังจากกรณี ๑๔ ตุลา. ๑๖ มีพระภิกษุคณะหนึ่งตั้งก๊กขึ้นในนามว่า ยุวสงฆ์ กระทำกิจกรรมทางการเมืองถึงขนาดออกมาเดินขบวนในข้ออ้างว่า ช่วยชาวไร่ชาวนา ผลปรากฏว่า วัดอันเป็นที่ตั้งศูนย์ของพระภิกษุคณะนั้น ถูกชาวบ้านสั่นหัวเอือมระอา จนพระในวัดนั้นที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวพลอยเดือดร้อนไปด้วย เพราะชาวบ้านไม่ศรัทธาที่จะใส่บาตร

แม้ในประวัติศาสตร์ พวกนอกรีตนอกรอยแบบนี้ก็ถูกชาวพุทธรังเกียจ โดยเรียกเสียว่า ผีบุญบ้าง อะไรบ้าง จนกระทั่งเจ้าพระฝาง

ที่ตั้งตัวเป็นใหญ่หลังกรุงศรีอยุธยาแตก ชาวพุทธก็มิได้นับถือในฐานะสมณะแต่อย่างใด

ก็เมื่อนักบวชในพระพุทธศาสนาเอง ที่ประพฤติผิดสมณวิสัย ชาวพุทธก็ไม่ยอมรับว่าเป็นสมณะอย่างนี้ นักศาสนาของศาสนาอื่น ซึ่งมีวิถีชีวิตที่เห็นชัด ๆ ว่าตัวเป็นขนอยู่ด้วยบทบาททางการเมือง อันไม่ใช่เรื่องของสมณะเช่นนี้ จะแทรกตัวเข้ามาอยู่ในการยอมรับว่าเป็น สมณะ ของชาวพุทธได้อย่างไร?

นี่ว่ากันเพียงสมณะระดับธรรมดาสามัญเท่านั้น แต่ความจริงแล้ว เมื่อย้อนกลับไปดูข้อวิจัยของท่านนักวิชาการคาทอลิกที่กล่าวแล้ว ก็ชวนให้นึกว่า ไม่เพียงแต่สมณะระดับธรรมดาสามัญเท่านั้นดอก ที่ท่านประสงค์จะให้ชาวพุทธยอมรับว่านักศาสนาของชาวคาทอลิกเป็นได้ แต่ท่านหมายสูงขึ้นไปถึงระดับพระอริยบุคคลด้วย เพราะในข้อความท่อนแรกอันเป็นเสมือนเหยื่อล่อนั้น ท่านกล่าวถึง สมณะที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม และที่สี่ อันหมายถึงพระอริยบุคคลสี่ชั้นของพระพุทธศาสนาว่าชาวคริสต์ยอมรับ ในท่อนที่สองที่ท่านว่าเป็นบทกลับนั้น ก็ย่อมหมายถึงว่าท่านประสงค์จะให้ชาวพุทธยอมรับว่า นักศาสนาของท่าน เป็นพระอริยบุคคลทั้งสี่ชั้นนี้ได้นั่นเอง

ปัญหาจึงมีอยู่ว่า ชาวพุทธจะยอมรับได้ไหมเล่า?

ที่ท่านพูดเองเออเองว่า รับได้ นั้น อย่าไปฟัง เพราะถ้าพูดเองเออเองได้อย่างนี้แล้ว ใครจะเป็นอะไรก็เป็นได้ โลกนี้ก็จะมีแต่เจ้าโลก ซึ่งลงท้ายก็จะไปเป็นภาระแก่คุณหมอทางด้านจิตเวช ทำงานกันอานไป

ปัญหาที่ว่านี้ จำต้องอาศัยหลักเกณฑ์ทางด้านวิชาการมาเป็นเครื่องพิจารณา

การที่จะเป็น สมณะระดับพระอริยบุคคลตามหลักพระพุทธศาสนานั้น ไม่เกี่ยวข้องกับการยอมรับหรือไม่ยอมรับ แต่งตั้งหรือไม่แต่งตั้งของใครทั้งสิ้น เกี่ยวอยู่อย่างเดียวแต่ว่า ได้สลัดกิเลสาสวะให้หลุดล่วงหดหายไปได้แล้วมากน้อยเพียงไร

สลัดกิเลสหลุดไปได้น้อย ก็เป็นพระอริยบุคคลชั้นต้น สลัดได้มากขึ้น ก็เป็นพระอริยบุคคลสูงขึ้น ถ้าสลัดกิเลสหลุดไปได้โดยสิ้นเชิง ก็เป็นพระอริยบุคคลชั้นสูงสุด คือ พระอรหันต์ และท่านที่เป็นพระอริยบุคคลแล้วท่านก็ไม่เที่ยวไปบอก ไม่เที่ยวไปอวดใครว่า ฉันเป็นพระอริยบุคคลแล้วจ้ะ เพราะกิเลสที่จะเป็นเหตุให้อวดอย่างนั้น มันหลุดล่วงไปแล้วแรงดลใจที่จะให้อวดจึงไม่มี

ตามหลักวิชาที่ถูกต้องแท้จริงนั้น การเป็นพระอริยบุคคลหรือไม่ และ เป็นถึงขั้นใด เป็นผลจากการบำเพ็ญสมณธรรมจนได้เครื่องมือประหารกิเลสแล้วหรือไม่ และ ได้แล้วในชั้นใด เครื่องมือประหารกิเลสนี้เรียกว่าอริยมรรค มีอยู่ ๔ ชั้น และมีอานุภาพลดหลั่นกัน คือ

โสตาปัตติมรรค .. มีอานุภาพประหารกิเลสที่เรียกว่า สังโยชน์ ๑๐ ได้ ๓ อย่าง ท่านที่ได้เครื่องมือนี้ เป็นพระอริยบุคคลชั้นต้น คือ พระโสดาบัน

สกทาคามีมรรค .. มีอานุภาพประหารกิเลสมากขึ้นไปอีกหน่อย คือ กำราบสังโยชน์อีก ๒ อย่างให้ซบเซาลงได้ ท่านที่ได้เครื่องมือนี้ เป็นพระอริยบุคคลชั้นที่ ๒ คือ พระสกทาคามี

อนาคามีมรรค .. มีอานุภาพประหารกิเลสอีก ๒ อย่าง ที่พระสกทาคามีทำให้ซบเซานั้นให้สิ้นสูญไป รวมเป็นประหารสังโยชน์ได้ ๕ อย่าง ท่านที่ได้เครื่องมือนี้ เป็นพระอริยบุคคลชั้นที่ ๓ คือ พระอนาคามี

อรหัตตมรรค .. มีอานุภาพประหารสังโยชน์ได้หมดทั้ง ๑๐ อย่าง เสร็จสิ้นเรียบร้อย ท่านที่ได้เครื่องมือนี้ เป็นพระอริยบุคคลสูงสุด คือ พระอรหันต์

สังโยชน์ ๑๐ นั้น คือ ๑, สักกายะทิฏฐิ .. ความเห็นเป็นเหตุถือตัวถือตน ๒, วิจิกิจฉา .. ความลังเลเป็นเหตุไม่แน่ใจในปฏิปทาเครื่องดำเนินของตน ๓, สีลัพพตปรามาส .. ความเชื่อถือศักดิ์สิทธิ์ ด้วยเข้าใจว่ามีได้ด้วยศีลหรือพรตอย่างนั้นอย่างนี้ ๔, กามราคะ .. ความกำหนัดด้วยอำนาจกิเลสกาม ๕, ปฏิฆะ .. ความกระทบกระทั่งแห่งจิต ได้แก่ความหงุดหงิดด้วยอำนาจโทสะ ๖, รูปราคะ .. ความติดใจในรูปธรรม ๗, อรูปราคะ .. ความติดใจในอรูปธรรม ๘, มานะ .. ความสำคัญตัวว่าเป็นนั่นเป็นนี่ ๙, อุทธัจจะ .. ความคิดพล่าน ๑๐, อวิชชา .. ความเขลาอันเป็นเหตุไม่รู้จริง

ทั้ง ๑๐ อย่างนี้ เป็นกิเลสชนิดละเอียด แบบคราบฝังในตามภาษาของนักขายผงซักฟอกนั่นแหละ คุณธรรมขั้นต้น ๆ คือ ศีล และ สมาธิ ไม่อาจจะชำระให้สูญสิ้นไปได้ ต้องใช้อานุภาพของคุณธรรมขั้นสูงคือ อริยมรรค ซึ่งเป็นตัวปัญญาชั้นยอดจึงจะชำระให้หมดสิ้นเด็ดขาดลงไปได้ หากจะเปรียบก็คงเปรียบได้กับภาชนะโลหะ ใช้ยาขัดธรรมดา ๆ ก็

ทำให้ขึ้นเงาได้ มองดูด้วยตาเปล่าแล้ว ก็เหมือนกับว่าสะอาดเอี่ยมอ่อง แล้ว แต่ความจริงยังมีคราบชั้นในเคลือบปิดอยู่อีก ต้องใช้น้ำยาพิเศษชะล้าง จึงหมดสิ้นไป

ที่กล่าวมานี้ คือ หลักวิชาที่ชี้ชัดว่า การเป็นพระอริยบุคคล ซึ่งในพระสูตรที่นักวิชาการคาทอลิกเอามาวิจัยเรียกว่า สมณะที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ที่สี่ นั้น มิได้เป็นด้วยการยอมรับหรือไม่ยอมรับของใครทั้งสิ้น แต่เป็นได้ด้วยการหมดสิ้นไปของกิเลส หรือ เป็นได้ด้วยความสามารถในการประหารกิเลสให้หมดสิ้นไป คือ หากจะมีสิ่งแสดงออกให้คนอื่นรู้ได้แล้ว สิ่งแสดงออกนั้นก็คือ ท่านยังมีกิเลสที่เป็นคราบฝังในนั้นอยู่หรือไม่เพียงไร

คราวนี้หันมาดูว่า นักศาสนาของคาทอลิกชนิดที่แสดงตัวเป็นนักบวชนั้น อยู่ในฐานะที่จะเรียกว่า เป็นสมณะ สี่อันดับนี้หรือไม่? เอาแค่เรียกได้เท่านั้น ไม่ต้องถึงขั้นใช้คารมตีขลุมให้ชาวพุทธยอมรับดอก

ดูกันที่จุดสุดยอดเลยทีเดียว คือ พระศาสดาเยซู ท่านละสังโยชน์ได้สักข้อหนึ่งไหม?

เอาข้อแรกเลยทีเดียว คือ สักกายทิฏฐิ .. ความเห็นเป็นเหตุถือตัวถือตน นั้น ยังมีอยู่ในหทัยของพระเยซูไหม?

มีหรือไม่มี ก็ดูพฤติกรรมประกาศตัวเป็นกษัตริย์ ซึ่งปรากฏชัดเจนอยู่ในไบเบิลนั่นก็แล้วกัน

ถ้าไม่มีสักกายทิฏฐิแล้ว อะไรเล่าที่จะกระตุ้นใจให้คนธรรมดา ๆ ประกาศตัวเป็น กษัตริย์แห่งยูดายออกมาอย่างนั้น? เมื่อยังสลัดกิเลสให้หลุดไปไม่ได้สักนิดเดียวอย่างนั้น จะเป็นพระอริยบุคคลได้อย่างไร?

นี่คือบทวิจารณ์การวิจัย ตามที่ทะบวงมหาวิทยาลัยท่านเปิดช่องไว้ให้ มิใช่พฤติกรรมทางวาจาอันมุ่งจะลบหลู่ดูหมิ่นสิ่งที่ผู้อื่นเคารพบูชาแต่อย่างใด เพราะเป็นการวิจารณ์ตามเนื้อหา ภายใต้บรรยากาศอันเอื้ออำนวยแก่เสรีภาพทางวิชาการโดยแท้

พูดกันง่าย ๆ ก็คือ ถ้าไม่มีการวิจัยในเรื่องนี้ ก็จะไม่มีการวิจารณ์เช่นนี้ ถ้าจะมีความผิดแล้ว ผู้วิจัยที่ก่อเหตุขึ้นนั่นแหละ ที่จะต้องรับผิด ผู้วิจารณ์เป็นแต่เพียงผู้ตอบโต้การกระทำผิดเท่านั้น

เรื่องนี้ถือได้ว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะถ้าเขาขึ้นมานั่งเรียงเคียงคู่กับ สมณะในพระพุทธศาสนาขั้นพระอริยบุคคลแล้ว กโลบายที่จะดูดจะกลืนอะไรก็เห็นความสำเร็จอยู่แค่เอื้อม จึงจำเป็นที่จะต้องว่ากันเสียให้ชัดเจนเด็ดขาดในทางวิชาการกันเลยทีเดียว

คือเรื่องเช่นเดียวกันนี้ ได้มีพระพุทธดำรัสจากพระโอษฐ์ของสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าชี้ชัดไว้แล้ว ในขณะที่พระองค์จะเสด็จดับขันธปรินิพพาน อันเป็นระยะเวลาสด ๆ ร้อน ๆ ก่อนที่จะมีการสังคายนาพระธรรมวินัยครั้งแรกซึ่งเชื่อได้เป็นแน่แท้ว่า จะไม่มีการคลาดเคลื่อนแต่ประการใด

คือ ก่อนที่จะเสด็จดับขันธปรินิพพานเพียงไม่กี่ชั่วโมงนัก มีนักบวชนอกศาสนาสังกัดพวกปริพาชกท่านหนึ่งนามว่าสุภัททะได้เข้าไปเฝ้าแล้วทูลถามปัญหาสำคัญเกี่ยวกับเจ้าลัทธิต่าง ๆ ที่มีคนนับถือกันมากมายว่า ท่านเหล่านั้นได้บรรลุธรรมถึงขั้นเป็นพระอริยบุคคลหรือไม่ คำถามของสุภัททปริพาชกว่าดังนี้

ข้าแต่พระโคดมผู้เจริญ สมณพราหมณ์เหล่าใดเป็นเจ้าหมู่ เป็นเจ้าคณะ เป็นคณาจารย์ มีชื่อเสียง มียศ เป็น

เจ้าลัทธิ ชนเป็นอันมากสมมติว่าเป็นคนดี คือบูรณกัสสป มักขลิโคสาล อชิตเกสกัมพล ปกุธกัจจานะ สัญชัยเวลัฏฐ-บุตร นิครณฐนาฏบุตร สมณพราหมณ์เหล่านั้นทั้งหมดตรัสรู้แล้ว ตามปฏิญญาของตน หรือทั้งหมดไม่ได้ตรัสรู้ หรือว่าบางพวกไม่ได้ตรัสรู้

นับได้ว่าเป็นปัญหาที่ตอบยากที่สุด เพราะตอบรับก็ไม่ได้ ผิดความจริงกลายเป็นพูดเท็จ ตอบปฏิเสธตรง ๆ ก็ไม่ได้ จะกลายเป็นดูหมิ่นผู้อื่น พระพุทธองค์จึงทรงใช้วิธีที่แนบเนียนที่สุดคือ ทรงปลีกประเด็นเกี่ยวกับตัวบุคคลให้พ้นปัญหาไปเสียก่อน แล้วทรงให้คำตอบในส่วนของหลักวิชาโดยเฉพาะ ซึ่งไม่กระทบใครทั้งสิ้น และใช้เป็นหลักตัดสินได้ตลอดไปในฐานะหลักวิชาคู่โลก

สรุปใจความแห่งปัญหาที่สุภัททปริพาชกถามนี้ก็คือ ในลัทธิของคณาจารย์อื่น ๆ ที่ตั้งตัวเป็นศาสดานั้น มีพระอริยบุคคลที่บรรลุอริยมรรคอริยผล ในระดับ สมณะที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ หรือไม่

พระบรมศาสดาตรัสตอบว่า

อย่าเลยสุภัททะ จงยกเรื่องที่ว่า ท่านเหล่านั้นทั้งหมดตรัสรู้ตามปฏิญญาของตนหรือทั้งหมดไม่ได้ตรัสรู้ หรือบางส่วนตรัสรู้ บางส่วนไม่ได้ตรัสรู้ นั้นไว้เสียเถิด

สุภัททะ เราจะแสดงธรรมแก่ท่าน ขอท่านจงตั้งใจฟังให้ดี เราจะกล่าว ณ บัดนี้

ครั้นแล้ว พระผู้มีพระภาคก็ได้ตรัสประทานหลักวิชาเป็นเครื่องชี้ชัดตัดสินในปัญหาเรื่องนี้ไว้สำหรับโลก ดังนี้

ดูก่อนสุภัททะ ในธรรมวินัยใด (หมายถึงในหลักคำสอนใด) อริยมรรคมีองค์แปดหาไม่ได้ ในธรรมวินัยนั้นหาไม่ได้แม้แต่สมณะ แม้สมณะที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ ก็หาไม่ได้ในธรรมวินัยนั้น

ดูก่อนสุภัททะ ในธรรมวินัยใด อริยมรรคมีองค์แปดหาได้ ในธรรมวินัยนั้นสมณะหาได้ แม้สมณะที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ ก็หาได้

ดูก่อนสุภัททะ ในธรรมวินัยนี้ อริยมรรคมีองค์แปดหาได้ สุภัททะ สมณะจึงหาได้ในธรรมวินัยนี้ สมณะที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ ก็หาได้ในธรรมวินัยนี้

ที่พูดกันไปมาด้วยเรื่องสมณะในลัทธิอื่นนั้น ก็ว่ากันไปเปล่า ๆ

ดูก่อนสุภัททะ อนึ่งภิกษุทั้งหลายเหล่านี้ พึงอยู่โดยสัมมาปฏิบัติแล้ว โลกก็ยังจะไม่ว่างจากพระอรหันต์

นี่คือพระพุทธดำรัส ซึ่งเป็นหลักวิชาที่ใช้เป็นเกณฑ์ตัดสินได้ตลอดไปว่า สมณะจะมีได้ในลัทธิใด ศาสนาใดหรือไม่ นอกจากหลักวิชาสำหรับวินิจฉัยนี้แล้ว ยังทรงสำทับด้วยบทพระบาลีในรูปของคำฉันท์อีกด้วยว่า

เอกูนตึสวยสา สุภทฺท
ยํ ปพฺพชึ กึกุสลานุเอสี
วสฺสานิ ปญฺญาสสมาธิกานิ
ยโต อหํ ปพฺพชิโต สุภทฺท
ญายสฺส ธมฺมสฺส ปเทสวตฺติ
อิโต พหิทฺธา สมโณปิ นตฺถิ ฯ

ดูก่อนสุภัททะ เราออกบวชเมื่ออายุได้ ๒๙ ปี
เฝ้าแสวงหาว่า อะไรหนอคือ กุศล
ดูก่อนสุภัททะ นับแต่บวชมาเป็นเวลาถึง ๕๑ ปี
ไม่ปรากฏว่ามีสมณะที่ดำเนินในแนวทางแห่งธรรมเป็น
เครื่องนำออกนอกเหนือไปจากธรรมวินัยนี้

เป็นพระพุทธดำรัสที่ยืนยันอย่างชัดเจนว่า นอกจากในหลักคำสอนของพระพุทธศาสนาแล้ว ไม่มีอริยบุคคลในนามว่า สมณะ ทุกระดับ คือ ไม่ว่าจะเป็นพระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามี พระอรหันต์ หาไม่ได้ในหลักคำสอนของศาสนาอื่น ลัทธิอื่น

ถ้ายังจะพยายามเซ้าซี้กระบิดกระบวนต่อไปอีกว่า ที่พระพุทธองค์ไม่ทรงยอมรับพวกนอกศาสนาพุทธว่าเป็นสมณะก็แต่เฉพาะพวกเดียรถีย์ที่อิจฉาริษยาพระองค์ ในยุคสมัยของพระองค์เท่านั้นแล้ว ก็จงเอาหลักวินิจฉัยที่พระพุทธองค์ได้ทรงมอบไว้ไปพิจารณาเงาศีร์ษะของตัวเองดูว่าเข้ากับหลักที่จะพึงยอมรับได้ว่าในลัทธิศาสนาของท่านมีสมณะหรือไม่ได้แก่หลักอริยมรรคมีองค์แปดนั่นแหละ

ในลัทธิศาสนาของท่านมีอริยมรรคไหม?

เอาแค่สัมมาทิฏฐิ อันเป็นอริยมรรคองค์แรกนี่แหละ มีหรือเปล่า?

ลัทธิศาสนาของท่าน เป็นลัทธิอัตตานิยม ยึดถือพระเจ้าเป็นนิรันดร ซึ่งพระพุทธองค์ทรงชี้ไว้ว่า เป็นลัทธิมิจฉาทิฏฐิประเภทหนึ่งซึ่งเรียกว่า สัสตทิฏฐิ เมื่อลัทธิทั้งหมดของท่านเป็นมิจฉาทิฏฐิเสียอย่างนี้แล้ว สัมมาทิฏฐิในองค์อริยมรรคก็เป็นอันไม่มี

เมื่อไม่มีอริยมรรคแล้ว จะมีสมณะที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ อย่างที่เนื้อเต้นริก ๆ อยากมีนั้นจะมีได้อย่างไร?

ความจริงแล้ว ถ้ามีเจตนาบริสุทธิ์อยากจะมีอยากจะเป็นสมณะจริง ๆ ไม่ใช่วิจัยหาสมณะเพื่อสนองนโยบายการเมืองของวาติกันแล้วก็ไม่ยากอะไรเลย สลัดคราบคาทอลิก อันเป็นเสมือนท่อนผ้าปอน ๆ ที่พันกายทิ้งไปเสียและยอมทนอยู่เดียรถีย์ปริวาสเสีย ๔ เดือน เพื่อพิสูจน์ความจริงใจ ก็สามารถจะเข้าสู่เครื่องครองของสมณะในพระพุทธศาสนาได้แล้วนับจากนั้นก็บำเพ็ญเพียรในแนวทางของพระพุทธศาสนาอย่างแน่วแน่จริง ภาวะของพระอริยบุคคล ก็เป็นสิทธิที่จะพึงมีพึงได้ของท่าน โดยไม่ต้องไปกล่าวตู่ใช้เล่ห์ใช้กลอะไร อย่างไร

การที่มากล่าวตู่เพื่อจะฉกฉวยเอาภาวะของสมณะในพระพุทธศาสนาไปห่มร่าง ที่ยังสกปรกอยู่อย่างนี้เป็นการกระทำที่น่าเกรงกลัว คือ นรกกำลังยิ้มรับอยู่แล้ว รู้หรือเปล่า?

เท่าที่ร่ายยาวมาทั้งหมดในตอนนี้ อยู่ในขอบเขตของหัวข้อที่ว่า สงครามศาสนาจะมาเมืองไทยหรือไม่? โดยได้ตั้งประเด็นเพื่อพิจารณาหาคำตอบไว้ ทั้งที่เป็นประเด็นใหญ่และประเด็นย่อยหลายประเด็น ซึ่งประเด็นใหญ่ประเด็นหลังนี้ เป็นการเอาหลักฐานต่าง ๆ มาชี้ให้ดูพฤติกรรมที่เขาทำกันอยู่ ซึ่งเมื่อพิจารณาเชื่อมโยงกันดูให้ดีแล้ว ก็น่ากังวลนักว่า สงครามศาสนากำลังบ่ายหน้ามาเมืองไทย อย่างเอาจริงเอาจัง

ทั้งนี้โดยเพ่งพินิจมาโดยตลอด ตั้งแต่

.. การประชุมระดับครอบจักรวาลของคาทอลิก เมื่อ ๒๐ ปีก่อนมาแล้ว ที่เรียกว่าวาติกัน ทู

.. การวางแผนยุทธศาสตร์ใหม่ ที่เรียกว่า แผนได–อาลอก โดยจัดตั้งหน่วยงานสำคัญขึ้นรับผิดชอบ

โดยเฉพาะ อันเป็นผลมาจากข้อตกลงในที่ประ–ชุมสำคัญนั้น

.. การวางแนวหนุนอย่างมั่นคงระดับภูมิภาคเอเชีย โดยประมุขสูงสุดของศาสนจักรคาทอลิกถือมติของที่ประชุมครอบจักรวาลมาประชุมจัดตั้งขึ้นด้วยตนเอง

.. และ ทีเด็ดต่าง ๆ ที่สาวกบริวารของเขาในเมืองไทย กำลังดำเนินกลยุทธในบทรุกกันอยู่อย่างขมักเขม้น ตามแผนยุทธศาสตร์ที่เมืองแม่เขากำหนดให้

ท่าทีทั้งหมดนี้ เกิดขึ้นและเป็นไปด้วยวัตถุประสงค์อะไร? เพราะมันไม่ใช่ทีท่าที่มีความจำเป็นเลยแม้แต่น้อยสำหรับการอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข

มันเป็นทีท่าของการรุกรานรังควาญกันโดยแท้

สำหรับคนไทยชาวพุทธ ที่ต้องการจะรักษาพระพุทธศาสนาไว้เป็นศาสนาประจำชาติต่อไป และรังเกียจที่จะเข้าไปอยู่ใต้อุ้งเท้าของวาติกัน ที่ใช้ศาสนาเป็นกองหน้าของการเมืองแล้ว ย่อมจะมีความสำนึกเช่นนี้ด้วยกันทั้งสิ้น

แม้ว่ามันจะเป็นความสำนึกที่เสี่ยงต่อการเผชิญหน้ากับผู้รุกรานอันจะเป็นชนวนให้เกิดสงครามขึ้นมาจริง ๆ ก็ถือได้ว่า เป็นความสำนึกที่ถูกต้องและควรแก่การที่คนจะพึงสำนึก เช่นเดียวกับทหารกล้ามีความสำนึก เมื่อเห็นข้าศึกบุกเข้ามารุกราน ฉะนั้น แม้ว่าจะต้องเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย ก็ถือได้ว่า มันเป็นความจำเป็น

แต่สำหรับคนไทยที่ต้องการจะเปลี่ยนศาสนากันเสียที และยินดีที่จะเข้าไปลิ้มรสของความเป็นทาสใต้อุ้งเท้าของวาติกันแล้ว ก็ไม่ต้องสำนึกอะไรให้เสียเวลา เสียความรู้สึก หลับหูหลับตานิทรากันต่อไป และสงครามศาสนาก็เป็นอันยุติ ไม่เกิดขึ้น เหมือนสงครามระหว่างประเทศจะไม่เกิดขึ้น เมื่อประเทศหนึ่งยกทัพบุกเข้ามาแล้ว ประเทศที่ถูกบุกก็ยกธงขาวทันที ไม่สู้รบตบมือด้วย

ทั้งนี้ก็เพราะมันมีข้อเท็จจริงเห็น ๆ กันอยู่แล้วว่า ฝ่ายที่นำสงครามศาสนาเข้ามาเมืองไทยนั้น เขายกธงรบขึ้นแล้ว ด้วยการรุกล้ำเข้ามาบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาจนถึงเนื้อใน คือ วินัยพระไตรปิฎก กันแล้ว ซึ่งธงรบนี้เขาจะไม่ยอมลดลงอย่างแน่แท้ มีแต่จะชักให้สูงขึ้น และแพร่ระบาดออกไปยิ่งขึ้น

เป้าหมายสุดยอดที่เขามุ่งจะเอาธงรบไปปักเป็นธงชัย คือ อำนาจรัฐ .. โปรดรับทราบไว้

ขณะนี้เป็นที่แน่ชัดแล้วว่า เขารุกคืบหน้าลึกเข้ามาทุกที ทั้งในด้านสังคม และ ด้านวิชาการ

เขาออกหน้าออกตายิ่งนักในด้านสังคมสงเคราะห์ และเข้ายึดเข้าเกาะแหล่งวิชาการสำคัญ ๆ ไว้ได้จนถึงขนาดสร้างตำราจริยธรรมโสมมขึ้นได้ ดังกล่าวมาแล้ว ผลสำคัญที่เขาหวังคืออะไร?

ตอบได้เลยว่า เพื่อสร้างพลังมวลชนที่สนับสนุนค้ำจุนเขาขึ้นให้เป็นปึกแผ่นมั่นคง

สร้างขึ้นไว้เพื่ออะไร?

พลังมวลชนนั้น ใคร ๆ ก็รู้ว่า เอาไว้ต้มไว้แกงกินไม่ได้ สิ่งที่พลังมวลชนสามารถอำนวยให้ได้ คือ อำนาจทางการเมือง

และพลังมวลชนนั้น ยังแสวงหาได้ด้วยกลยุทธเร่งด่วนอีกด้วย คือใช้ ฟาเธอร์เงิน หากทุ่มเงินสักสี่ซ้าห้าพันล้าน ซื้อคะแนนเสียง อำนาจทางการเมืองในรัฐสภา อันเป็นที่มาแห่งอำนาจรัฐ จะไปไหนเสีย

เมื่อเขาได้อำนาจรัฐแล้ว อะไรจะเกิดขึ้น รู้ไหม?

ถ้ายังไม่รู้ก็ลองไปถามชาวพุทธเกาหลีดู จะได้คำตอบอันเป็นข้อเท็จจริงจากความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างแสนสาหัสของเขาอย่างชัดเจนเป็นตัวเป็นตน เช่นที่พระซามุสุนิม พระภิกษุชาวเกาหลีรูปหนึ่ง ได้เขียนจดหมายขอร้องวิงวอนสันตะปาปาให้ช่วยว่ากล่าวพวกคาทอลิกในเกาหลีอย่าให้กระทำทารุณต่อชาวพุทธนักเลย อย่าพังวัด อย่าทำลายพระพุทธรูปกันนักนั่นแหละ

แน่นอนทีเดียว หากถึงเวลานั้นแล้ว คนไทยคงไม่มีใครเขียนจดหมายไปโอดครวญวิงวอนเช่นนั้น เพราะมิใช่วิสัยของคนไทย แต่เลือดบางระจันคงเดือดพล่าน และเลือดมนุษย์สด ๆ คงจะต้องสาดทั่วธรณีเพราะข้อพิพาทอันเนื่องจากการรังแกกันระหว่างศาสนา จนเหลืออดเหลือทน

ที่อุตส่าห์ทนเหน็ดเหนื่อยเขียนมาอย่างยืดยาวนี้ เพราะไม่ต้องการเห็นสภาพเช่นนี้ในเมืองไทย อยากจะเห็นการร่วมมือกัน .. ตัดไฟเสียแต่หัวลม .. ในขณะที่ไฟยังมีเปลวเพียงแวม ๆ เท่านั้น ยังอยู่ในวิสัยที่จะยืนหยัดขึ้นกำจัดได้

แล้วเราจะทำอย่างไรกัน ?

เรื่องสงครามศาสนานี้ ได้ว่ามาเกือบจะหมดสิ้นกระแสความที่เห็นว่าควรจะได้นำมาบอกเล่าเก้าสิบกันแล้ว ตามประสาคนไทยที่ไม่ปรารถนาจะเห็นความวิบัติบรรลัยของบ้านเมือง อันเนื่องมาจากศาสนาเป็นสาเหตุ ซึ่งทั้งหมดเท่าที่ได้ว่ามาแล้วนี้ ปรกติชนทั่วไปคงจะพอตระหนักได้แล้วว่า สงครามศาสนา นั้น เป็นของจริง ไม่ใช่สักแต่เป็นคำที่พูดกันเล่น ๆ ซึ่งยืนยันอยู่ด้วยความเป็นจริงทั้งในประวัติศาสตร์ และ ปรากฏการณ์ซึ่งกำลังมีอยู่เป็นอยู่ในทุกวันนี้ เพราะศาสนาประเภทที่มีวิสัยสามารถก่อสงครามขึ้นได้เสมอ มีอยู่ในโลกนี้ เนื่องจากเป็นศาสนาที่มีเนื้อแท้เป็นอันเดียวกันกับการเมือง ซึ่งทำให้ความหมายของการแผ่ศาสนา เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับการแผ่อาณาจักร์ของตน และคงจะตระหนักได้แล้วว่า สงครามศาสนานั้น มีพิษสง

ร้ายกาจยิ่งนัก เมื่อเกิดขึ้นมาแล้ว ยากที่จะทำให้ยุติจบสิ้นลงอย่างแท้จริงได้ ดังเช่นที่เห็น ๆ อยู่ในเลบานอนและในไอร์แลนด์เหนือในขณะนี้ นอกจากนี้ ก็คงจะตระหนักแล้วด้วยว่า เมืองไทยเรานี้ กำลังมีเชื้อแห่งสงครามศาสนาแพร่เข้ามาตั้งปรักฝักตัวขึ้น จนน่าห่วงว่า สักวันหนึ่งข้างหน้าอาจจะกลายเป็นขุมนรกแห่งกลียุคบนแผ่นดินที่สงบสุขร่มเย็นมาช้านานผืนนี้ก็ได้ ทั้งนี้ก็เพราะ กองหน้าแห่งนักค้าสงครามศาสนา กำลังดำเนินกลยุทธรุกรบแบบสันติกันอยู่แล้ว อย่างทะมัดทะแมงแข็งขัน

ยังคงเหลือปัญหาอยู่อีกประเด็นเดียวว่า ....

แล้วเราจะทำอย่างไรกัน?

จะขอแสดงความคิดเห็นส่วนตัวในปัญหานี้สักเล็กน้อย เพื่อให้สิ้นกระแสความ ซึ่งคงจะไม่มากมายนัก เพราะเท่าที่ว่ามาแล้ว ก็มากเกินพออยู่แล้ว

บรรพบุรุษท่านทำกันอย่างไร ?

ชนชาติไทยเรานั้น มิใช่ชนชาติที่ชอบเร่ร่อนจรจัด แต่เป็นชาติที่มีเทือกเถาเผ่าพันธุ์และมีรสนิยมในการตั้งถิ่นฐานมั่นคงมาช้านาน และเทือกเถาของไทยที่เรียกกันเป็นศัพท์แสงว่า บรรพบุรุษ นั้น ล้วนแต่ทรงคุณธรรมอย่างแท้จริง เช่น มีสติปัญญา มีความเข้มแข็งแกร่งกล้า และ ความซื่อสัตย์สุจริตพร้อมทั้งเสียสละ เมื่อท่านมีหน้าที่ ที่จะต้องปกป้องคุ้มครองบ้านเมืองแล้ว ท่านก็ทำหน้าที่ของท่านด้วยความรับผิดชอบอย่างเต็มที่ พยานที่ยกขึ้นมายืนยันได้เสมอก็คือ ท่านสามารถพิทักษ์รักษาแผ่นดินไทยผืนนี้ ให้เป็นไทยมาได้โดยตลอด จนลูกไทยหลานไทยคุยได้เต็มปากว่า ไม่เคยเป็นข้าติดแผ่นดินของไท้ต่างด้าวท้าวต่างแดนที่ไหน จนเกิดปมด้อยเกาะกินใจ เหมือนเพื่อนบ้านใกล้เคียงทั้งหลาย

โดยเฉพาะในเรื่องศาสนา อันเป็นเรื่องลึกซึ้งละเอียดอ่อน นั้น ท่านก็รู้อยู่เป็นอย่างดีว่า แต่ละศาสนานั้นมีรากฐานและเนื้อแท้เป็นอย่างไร แม้ว่าโลกในยุคบรรพกาลโน้น การติดต่อคมนาคมจะยากลำบาก ข่าวคราวทั้งหลาย เกิดที่ไหน ก็รู้กันอยู่แต่ในที่ใกล้ ๆ นั้น ไม่แพร่สะพัดรู้กันทั่วโลกอย่างรวดเร็วเช่นทุกวันนี้ ท่านก็รู้และเข้าใจได้เป็นอย่างดีว่าศาสนาไหน ได้แสดงบทบาทไว้อย่างไร ที่ไหน และ เพื่ออะไร ทำให้ท่านสามารถปฏิบัติการเกี่ยวกับศาสนานั้น ๆ ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม ไม่เป็นเหตุให้เกิดการเพลี่ยงพล้ำเสียเปรียบใคร อันกลายเป็นปัญหาเลวร้ายแก่ลูกหลานสืบมา

ปัญหาว่า .. **แล้วเราจะทำอย่างไรกัน?** .. นี้ จึงกล่าวได้ว่ามีคำตอบอยู่แล้วในแบบฉบับที่บรรพบุรุษของเราได้ทำกันไว้

ท่านสำกันมาอย่างไร ก็ขอให้มาทบทวนดูกันให้ชัด ๆ อีกสักครั้งหนึ่ง พร้อมกับถามใจตัวเองดูไปพลาง ๆ ด้วยว่า เรามีความสำนึกที่จะปฏิบัติต่อปัญหาเรื่องนี้ เทียบเคียงได้กับที่บรรพบุรุษท่านมีและท่านปฏิบัติกันมาบ้างหรือไม่ เพียงไร

คนไทยเรายอมรับนับถือพระพุทธศาสนามานานแสนนาน ที่ปรากฏหลักฐานอย่างแน่ชัดก็คือ ตั้งแต่สมัยน่านเจ้าโน้น เป็นเวลาพันกว่าปีมาแล้ว โดยไม่มีศาสนาอื่นใดกระแซะเข้ามาด้วยทีท่าที่หมายจะยึดจิตใจของคนไทยไปครอบครองแทน แม้ว่าจะมีลัทธิพราหมณ์เข้ามาปนเปอยู่บ้าง ก็เป็นเสมอส่วนเกิน หรือ ส่วนประกอบแก้เหงาเท่านั้น ไม่ปรากฏว่า ลัทธิพราหมณ์จะตั้งท่าเข้าแย่งยึดจิตใจของคนไทยแต่อย่างใด เป็นมาอย่างนี้จนกระทั่งถึงรัชสมัยของสมเด็จพระนารายณ์มหาราช แห่งกรุงศรี-อยุธยา ปรากฏหลักฐานอยู่ในประวัติศาสตร์อย่างชัดเจนว่า ศาสนาคริสต์นิกายโรมัน คาทอลิก ได้ตั้งท่าเข้ามาอย่างทะมัดทะแมงแข็งขันที่จะยึดเมืองไทยเป็นเมืองคาทอลิก โดยหมายมั่นจะเปลี่ยนยอดชัยของบ้านเมือง คือ องค์สมเด็จพระนารายณ์มหาราชให้เข้ารีตเป็นคาทอลิก อันจะเป็นผลให้คนไทยเป็นคาทอลิกไปทั้งเมือง ด้วยอำนาจรัฐที่พระมหากษัตริย์ทรงครอบครองอยู่อย่างเด็ดขาดตามแบบอย่างของแผ่นดิน

ท่าทีอันนี้ ไม่ใช่ท่าทีลับ ๆ ล่อ ๆ หรือท่าทีระดับเอกชน แต่เป็นท่าทีทางราชการเต็มรูปทีเดียว คือ ศูนย์กลางคาทอลิกในยุโรป ได้อาศัยอิทธิพลของพระเจ้ากรุงฝรั่งเศส คือ พระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๔ ส่งคณะราชทูตพิเศษพร้อมด้วยเจ้าหน้าที่สำหรับเปลี่ยนศาสนาอย่างครบครันมายังกรุงศรีอยุธยา ด้วยวัตถุประสงค์แน่วแน่เพียงอย่างเดียว คือ เจรจาเกลี้ยกล่อมให้สมเด็จพระนารายณ์มหาราชเข้ารีตเป็นคริสต์คาทอลิก

ให้จงได้ ในประวัติศาสตร์บอกไว้ชัดว่า ราชทูตคณะนี้ พากเพียรรบเร้าให้สมเด็จพระนารายณ์มหาราชทรงเปลี่ยนศาสนาอยู่ถึงสามครั้งสามครา ด้วยแง่มุมในการเจรจาเป็นเชิงบีบบังคับชนิดที่หาทางหลบเลี่ยงได้ยากเต็มที โดยอ้างเอาว่า เป็นพระราชดำรัสของพระเจ้าหลุยส์ ทรงขอให้สมเด็จพระนารายณ์ทรงเปลี่ยนไปถือศาสนาเดียวกันกับพระองค์ เพื่อที่สัมพันธไมตรีจะได้สนิทแน่นแฟ้นเป็นอันเดียวกันอย่างแท้จริง ซึ่งเล่ห์เหลี่ยมในการเจรจานี้แสดงชัดทีเดียวว่า ใช้อำนาจทางการเมืองมาหนุนกิจการศาสนา เพราะกิจการศาสนานั้น คือ กองกำลังส่วนหน้าของการเมือง

แต่ผลที่ปรากฏสำหรับความเพียรพยายามนั้น คือ ท่านราชทูตพิเศษ ซึ่งมีนามติดอยู่ในหน้าประวัติศาสตร์ว่า เชอวาเลีย เดอโชมอง กับคณะซึ่งมีบาทหลวงกำกับมาด้วย ต้องคว้าน้ำเหลวลงเรือกลับบ้านไป จะไปถูกดุถูกด่าหรือเป็นตายร้ายดีอย่างไร ประวัติศาสตร์ไม่ได้ให้รายละเอียดไว้ แต่คงจะระทดระทมมิใช่น้อยทีเดียว เพราะบาทหลวงที่มาในคณะในตำแหน่งผู้ช่วยท่านราชทูต ถึงกับบันทึกความผิดหวังครั้งนี้ไว้ว่า

> *ข้าพเจ้าได้ทราบแน่แก่ใจอยู่แล้วว่า การที่พูดกันว่าพระเจ้ากรุงสยามจะทรงเข้ารีตนั้น เป็นคำพูดที่เกินกว่าเหตุมาก ข้าพเจ้าได้รู้สึกอยู่ว่า พระเจ้ากรุงสยามทรงยอมที่จะปกครองและบำรุงพวกเข้ารีต แต่หาใช่พระองค์เองจะเข้ารีตด้วยไม่ การที่พระองค์ทรงปฏิบัติเช่นนี้ ก็โดยพระราชดำริจะชักนำให้ชาวต่างประเทศและสินค้าได้เข้าไปในพระราชอาณาเขต เพื่อเป็นทางป้องกันมิให้พวกฮอลันดามารังแกข่มเหงพระองค์ได้ เพราะบรรดาเจ้าแผ่นดินฝ่ายอินเดียทุกองค์มีความกลัวพวกฮอลันดามาก*[๘๑]

ท่านบาทหลวงเจ้าของบันทึกนี้ชื่อว่า **บาทหลวงเดอชัวซี** ฟังดูแล้วก็เห็นได้ว่า การที่เขาพากันยกขบวนมาในเส้นทางการทูตครั้งนี้เป็นการคิดผิดอย่างแรง คือคิดว่าไทยนั้นหมูอยู่ในอวย แต่พอมาเจอเข้าจริง กลับกลายเป็นกระดูกหมูดุ้นใหญ่ซึ่งยากที่จะขยอกลงคอได้ มิหนำซ้ำยังต้องรับความเจ็บปวดเป็นของแถมติดทรวงอกกลับไปบ้านด้วย คือ วาทะของการทูตที่ตนเองเห็นว่าแหลมคมลึกซึ้งยิ่งนักนั้น โด้นย้อนรอยอย่างถนัดถนี่ด้วยพระราชดำรัสของสมเด็จพระนารายณ์มหาราช อันแสดงให้เห็นถึงพระปรีชาที่เหนือกว่ามากมายนัก

คือ ท่านราชทูตพยายามอ้างพระราชประสงค์ของพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๔ รบเร้าให้สมเด็จพระนารายณ์มหาราชเข้ารีตเป็นคริสต์คาทอลิก โดยยกเอาศาสนามาเป็นตัวเชื่อมประสานสัมพันธไมตรีว่า

> *"วิธีที่จะให้พระราชไมตรีอันนี้ได้แน่นหนาสนิทสนมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันตลอดถึงผู้ที่จะครองราชสมบัติต่อพระองค์ไป และไม่มีเวลาขาดไมตรีกันได้จนกว่าโลกจะดับสูญไปนั้น ก็มีทางอยู่ทางเดียว ซึ่งพระเจ้ากรุงฝรั่งเศสนายของข้าพเจ้าได้ทรงพระราชดำริไว้ กล่าวคือ พระองค์จะต้องถือศาสนาร่วมกับพระเจ้ากรุงฝรั่งเศส พระราชไมตรีนั้นจึงจะดับสูญไปไม่ได้..."*[๙๒]

ข้อความนี้ปรากฏอยู่ในหนังสือประชุมพงศาวดารภาคที่ ๔๐ (ต่อ) - ๔๑ แสดงให้เห็นว่าท่านราชทูตเล่นบทศาสนาอย่างเต็มที่ แต่**แล้ว ท่านและคณะก็ต้องเจ็บปวดรวดร้าวในทรวงด้วยบทศาสนาของท่านนั้นเอง คือสมเด็จพระนา**รายณ์มหาราชทรงยกเอาบทบาททาง**ศาสนาคริสต์มาแก้**กลการทูตอันนั้น โดยตรัสว่า

พระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๔ จะให้เราเข้ารีตดังนั้นหรือ เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่มาก เพราะในราชวงศ์ของเราก็ได้นับถือพระพุทธศาสนามาช้านานแล้ว จะให้เราเปลี่ยนศาสนาอย่างนี้เป็นการยากอยู่ และพระเจ้าผู้สร้างฟ้าสร้างดินจะต้องการให้คนทั่วโลกได้นับถือศาสนาอันเดียวกันแล้ว พระ-เจ้ามิจัดการให้เป็นเช่นนั้นเสียแล้วหรือ....[๘๓]

เมื่อโดนเข้าไม้นี้ ท่านราชทูตทั้งหลายก็เท่ากับโดนพระเจ้าของตัวเองนั่นแหละ ปิดปากไม่ให้ต่อล้อต่อเถียงเซ้าซี้อีกต่อไป ซึ่งผลก็คือ ต้องพกเอาความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสกลับไป เหมือนโดนหอกของตัวเองย้อนกลับมาปักอกตัวเองนั่นแหละ

การที่สมเด็จพระนารายณ์มหาราชทรงปฏิเสธเช่นนี้ ถือได้ว่า ทรงกระทำไปด้วยความเด็ดเดี่ยวกล้าหาญยิ่งนัก เพราะเท่ากับเป็นการปฏิเสธสัมพันธไมตรีกับประเทศมหาอำนาจที่ไทยเราหมายจะพึ่งพาอาศัยป้องกันตัวโดยตรง กล่าวคือ ตอนนั้นนักเลงโตที่มาเที่ยวอาละวาดรังแกบ้านน้อยเมืองใหญ่อยู่แถบนี้ คือ ประเทศฮอลันดา สมเด็จพระนารายณ์มหาราชทรงวางวิเทโศบาย คบสิงห์ไว้กันเสือ คือ คบฝรั่งเศสซึ่งเรืองอำนาจอยู่ในยุโรปยุคนั้น เอาไว้กันฮอลันดา ไม่ให้มารังแกเล่นง่าย ๆ แต่เมื่อพระองค์ต้องตกอยู่ในเงื่อนไขที่จะต้องแลกเปลี่ยนความสำเร็จแห่งวิเทโศ-บายนั้น ด้วยศาสนาแล้ว พระองค์ก็ทรงตระหนักได้เป็นอย่างดีว่า หากพระองค์ยินยอมแล้ว ก็เท่ากับพระองค์ทรงแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ด้วยการผูกปัญหาที่ยืดยาวไม่รู้จบไว้ให้แก่ลูกหลานในวันหน้านั่นเอง

เหตุการณ์จึงปรากฏในลักษณะว่า พระองค์ยินดีที่จะเผชิญหน้ากับฮอลันดา ดีกว่าที่จะยอมให้เมืองไทยกลายเป็นเมืองขึ้นทางศาสนาของฝรั่งตลอดไป

นี่คือแบบฉบับสำคัญอันหนึ่ง ที่บรรพบุรุษท่านได้ประทับรอย**ไว้ให้เห็นเป็นแนวทาง**

หลังจากรัชสมัยแห่งสมเด็จพระนารายณ์มหาราชมา จนสิ้นกรุงศรีอยุธยา ผ่านธนบุรี จนถึงระยะต้นรัตนโกสินทร์ พวกคริสต์คาทอลิกก็ยังคงพยายามอย่างไม่ลดละที่จะปลูกฝังตั้งตัวขึ้นในประเทศไทยให้จงได้ แต่ด้วยความไม่สมประกอบแห่งหลักศาสนาของเขาเอง ช่องทางที่จะเข้ายึดครองจิตใจของคนไทย จึงดูเสมือนหนึ่งประตูที่ปิดตาย คงทำได้บ้างก็แต่คนพลัดถิ่นที่เข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภารของพระมหากษัตริย์ไทยเท่านั้น เช่น แหล่งใหญ่ของคาทอลิกในกรุงเทพฯ นี้ ก็มีอยู่แต่ในถิ่นคนญวน เช่นที่บ้านญวนสามเสน แถว ๆ สี่พระยา สีลม และ ใกล้ ๆ วัดกัลยาณมิตรฝั่งธน เป็นต้น ศาสนาคริสต์คาทอลิกในเมืองไทย จึงรู้จักกันในฐานะเป็นศาสนาของคนพลัดถิ่น ยิ่งในวงการปกครองของบ้านเมืองด้วยแล้ว ออกจะห่างไกลมากทีเดียว ยิ่งกว่านั้น พระมหากษัตริย์ทั้งในสมัยกรุงธนบุรีและรัตนโกสินทร์ทุกพระองค์ ก็ทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจในด้านการพระศาสนาให้เป็นที่พระจักษ์ชัดแจ้งว่า ทรงมอบพระหฤทัยไว้แก่คำสอนของพระพุทธศาสนาเท่านั้น ช่องทางที่คริสต์คาทอลิกจะเข้ายึดเข้าครองแผ่นดินไทย จึงแทบจะมองไม่เห็นเอาทีเดียวว่ามีอยู่ ณ ที่ใด *แต่อย่างไรก็ตาม ในวิสัยแห่งสาวกของพระเจ้า ย่อมไม่มีคำว่า ย่นย่อ หรือท้อถอย ทั้ง ๆ ที่ไม่เห็นช่องทาง เขาก็พยายามที่จะทำให้มันเกิดมีให้จงได้*

ในรัชสมัยสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มีความจำเป็นในด้านการศึกษาอย่างหนึ่งปรากฏชัดเจนขึ้นนั่นคือ ความจำเป็นที่จะต้องรู้ทันฝรั่งเพื่อรักษาตัวให้รอดปลอดภัยจากเล่ห์เหลี่ยมของนักล่าเมืองขึ้นจากตะวันตก ซึ่งเรื่องนี้ เห็นได้ชัดจาก พระราชดำรัสสั่งของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อใกล้จะสวรรค์คต ซึ่งถือกันว่า เป็นพระราชพินัยกรรมอันประเสริฐที่สุด คือมีพระราชกระแสในลักษณะสั่งเสียไว้ว่า

"การศึกสงครามข้างญวนข้างพม่าเห็นจะไม่มีแล้ว จะมีอยู่ก็แต่ข้างฝรั่ง ให้ระวังให้ดี อย่าให้เสียทีแก่เขาได้ การงานสิ่งใดของเขาที่คิด ควรจะเรียนเอาไว้ก็ให้เอาอย่างเขา แต่อย่าให้นับถือเลื่อมใสไปทีเดียว"[๘๔]

และพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งเสด็จขึ้นครองราชย์ปกครองแผ่นดินสืบมา ก็ทรงเห็นความจำเป็นเช่นเดียวกันนี้ ดังที่ปรากฏว่า พระองค์ทรงฝักใฝ่ศึกษาภาษาอังกฤษด้วยพระองค์เอง ตั้งแต่ยังทรงดำรงในสมณเพศถึงขนาดใช้การได้ดี และ ทรงปลูกฝังพระราชโอรสให้ทรงมีความรู้ในด้านนี้เป็นอย่างดีโดยทั่วกัน

ความจำเป็นอันนี้ เป็นช่องทางอันหนึ่งที่ทำให้พวกคริสต์คาทอลิกมีโอกาสใกล้ชิดราชสำนัก แม้แต่องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในฐานะผู้คุ้นเคยเป็นส่วนพระองค์ เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงสนทนาวิสาสะให้เกิดความรอบรู้เกี่ยวกับภาษาและความเป็นไปของชาวตะวันตกให้ลึกซึ้งและกว้างขวางยิ่งขึ้น เมื่อมีช่องทางเกิดขึ้นแม้เพียงเล็กน้อยเช่นนั้น ท่านผู้มีความพากเพียรอย่างจริงจัง ตามวิสัยของสาวกพระเจ้าเหล่านั้น ก็มิได้ปล่อยให้มันเป็นหมันไปเลยแม้แต่น้อย หากแต่พยายามใช้ให้เกิดประโยชน์ตามแนวทางของตนอย่างเต็มที่ จึงปรากฏว่า พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวต้องมีพระบรมราชโองการประกาศเป็นคำขาดออกมา ซึ่งส่อให้เห็นว่า ทรงถูกรบเร้าเซ้าซี้ให้ยอมรับนับถือศาสนาคริสต์จนทรงรำคาญพระหฤทัยเต็มทน ดังมีพระราชกระแสรับสั่งเป็นคำวิจารณ์พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของคริสตศาสนา คือ คัมภีร์ไบเบิล และ การแอบอ้างอำนาจการเมืองต่างประเทศของคาทอลิกในยุคนั้นไว้ อย่างถึงพริก ถึงขิง ดังจะขอตัดบางตอนมาดูกัน ดังนี้

ท่านว่าหนังสือไบเบอลเป็นของส่องสว่างใหญ่ ทำให้รุ่งเรืองปัญญาความรู้นั้น ก็เมื่อมีผู้ใคร่จะรู้แผนที่โลก ว่าดินฟ้าอากาศจะตั้งอยู่อย่างไร เมื่อเชื่อคำท่านว่าหนังสือไบเบอลดีกว่าหนังสือทั้งปวงหมด ก็จะไปเปิดหนังสือไบเบอลขึ้นดู ในเยเนซิศบริเฉทต้นที่เรียกว่า บทต้น แม้ว่าจะอ่านถึงเรื่องพระเจ้าสร้างโลกในหกวัน แล้วก็จะได้ความว่า สร้างมืดสร้างสว่าง ประมาณไว้ข้างหนึ่งให้เป็นวันแลมืด เป็นกลางวันกลางคืน ไม่เป็นด้วยแผ่นดินหมุน เป็นพระเจ้าสร้าง แล้วก็สร้างแผ่นดิน ต้นไม้ ใบหญ้าก่อน ต่อวันหลังมาเกือบจะเลิกอยู่แล้ว จึงสร้างพระอาทิตย์พระจันทร์แลดาว เป็นเครื่องประดับโลกต่อทีหลัง เมื่อว่าอย่างนี้ทำไมจะรู้ได้ว่า พระอาทิตย์เป็นของสร้างทีหลังเป็นตุ่มใหญ่ แผ่นดินที่สร้างอยู่หลายวัน เป็นเมล็ดถั่วเขียว พระจันทร์ที่สร้างพร้อมกับตุ่มใหญ่ที่หลังนั้นเป็นเมล็ดงา แลตุ่มหลายหมื่นหลายแสนหลายโกฏิหลายล้าน ที่สร้างในวันเดียวกับตุ่มใหญ่นั้น เป็นดาวในท้องฟ้า

เมื่อมีคนอยากจะใคร่รู้ว่า รุ้งกินน้ำเป็นด้วยอะไร ก็จะไปอ่านพบในเรื่องน้ำวินาศ พระเจ้าตรัสแก้โนอาด้วยเรื่องพระแสงธนู บ่นยืดยาวไปเป็นหน้าสมุดสองหน้าสมุด เมื่ออ่านที่นี้ทำไมจะรู้จริง ว่ากินน้ำเป็นด้วยอะไร ว่านี้แต่พอเป็นอุทาหรณ์ให้เห็นความในไบเบอลทอดต้น

แลลางคนเขาก็ว่าอยู่ว่า เมื่อพระเจ้าโปรดโนอาแลครอบครัวของโนอาให้ทำเรือกำปั่นหนีน้ำวินาศ ถ้าครั้งนั้นจะโปรดให้ทำจักรกลไฟแลหางเสือถือท้าย แลวิชาวัดลองชิตูดลัดติตูดได้ก็จะดี โนอาจะได้ใช้จักรไปเที่ยวดูข้างโน้นข้างนี้

แลเรือตกอยู่ที่ไหนจะได้รู้น้ำลดหรือยังจะได้รู้ จะไม่ต้องปล่อยกาปล่อยนกพิราบ อย่างว่าในหนังสือไบเบอลนั้นเลย...[๘๕]

นี่คือพระราชวิจารณ์ที่ว่าได้ว่า มีความเผ็ดร้อนรุนแรงมิใช่น้อย เมื่อคำนึงถึงเรื่องความสะเทือนใจกันระหว่างศาสนา เช่นที่คนทุกวันนี้เขาหวาดหวั่นคลั่นคล้ามกันยิ่งนัก เพราะเป็นการขุดรากขุดเหง้าแห่งศรัทธาขึ้นมาชำแหละกันเลยทีเดียว จึงชวนให้เห็นว่า หากไม่ทรงเหลืออดเหลือทนจริง ๆ แล้ว คงจะไม่ทรงออกพระโอษฐ์วิจารณ์เช่นนี้ ซึ่งความเหลืออดเหลือทนนี้ พอจะมองเห็นได้ในตอนท้ายของพระราชวิจารณ์เรื่องนี้ คือ

ก็เมื่อเป็นดังเช่นนี้ ท่านยังทรงสรรเสริญว่าพระพุทธศาสนาดีกว่าศาสนาทั้งปวง แลทรงพระอุตสาหะประพฤติตามพุทธศาสนาอยู่ ก็เห็นชัดว่า เป็นเพราะพึ่งพาอาศัยพระพุทธศาสนาอยู่ จึงเป็นดังนั้น ก็ด้วยการเป็นตัวอย่างเช่นนี้ รับสั่งของกวีนวิกตอเรีย ที่ท่านเอามาว่าซ้ำซากเซ้าซี้ไม่รู้แล้วนั้น ก็ด้วยคิดจะให้คนฟังเชื่อว่าเป็นคำเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน ก็ธรรมดาเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน เมืองไหน ๆ ก็คล้าย ๆ กัน เข้าใจแล้ว[๘๖]

ข้อความพระราชดำรัสตอนท้ายนี้ ทรงชี้ให้เห็นว่า พระองค์ทรงมีความรอบรู้เรื่องสุริยจักรวาลตามหลักวิทยาศาสตร์ จนทรงสามารถคำนวณสุริยุปราคา จันทรุปราคาได้อย่างถูกต้องแม่นยำ แต่กระนั้นก็ยังทรงยอมรับนับถือพระพุทธศาสนาอย่างมั่นคง การที่พวกคาทอลิกเอาคำของพระนางเจ้าวิกตอเรียของอังกฤษมาเซ้าซี้ให้พระองค์ยอมรับนับถือศาสนาคริตส์นั้น ทรงรำคาญพระหฤทัยเต็มที จึงต้องทรงวิจารณ์เสียให้

เห็นดำเห็นแดงกันแบบนี้ เพื่อพวกนั้นจะได้สำนึกตัวเสียทีว่า พระองค์ทรงไว้ซึ่งพระปรีชาญาณยิ่งกว่ามากมายนัก แม้แต่เรื่องของพวกนั้น พระองค์ก็ทรงรอบรู้ดีเสียกว่าอีกด้วย

ไม่ว่าใครทั้งนั้น เมื่อเจอเข้าไม้นี้ ก็มีอยู่อย่างเดียว คือ เดินก้มหน้า เพราะถ้าไม่ก้มหน้าแล้ว หน้านั้นก็คงจะมีความทนทานเป็นพิเศษจริง ๆ

และช่วยให้มองเห็นได้ในด้านจิตสำนึกอันลึกซึ้งมั่นคงของบรรพบุรุษของเราว่า เมื่อเป็นเรื่องที่กระทบถึงพระพุทธศาสนา ความจำเป็นที่จะต้องดำรงรักษาไว้ คือ ความจำเป็นสุดยอด เหนือความหวาดหวั่นคลั่นคล้ามใด ๆ ทั้งสิ้น ไม่มีอำนาจการเมือง หรือ อำนาจอื่นใดจะมาทำให้ท่านต้องถดถอยยินยอมได้

ในยุคนั้นยังปรากฏอีกด้วยว่า พวกคาทอลิกในเมืองไทยมีความกำเริบและกระทำการอย่างเหิมเกริมในระดับสาธารณชนอีกด้วย คือ ใช้แผนมิชชั่นโจมตีบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาอย่างรุนแรง ทั้งด้วยวาจาและข้อเขียนเป็นเอกสาร ที่นับว่าฉกาจฉกรรจ์ที่สุดคือ เอกสารเล่มหนึ่งที่พวกคาทอลิกในเมืองไทยเรียบเรียงขึ้นในรัชสมัยสมเด็จพระนั่งกล้าเจ้าอยู่หัว ชื่อว่า หนังสือปุจฉาวิสัชนา ทั้งเนื้อหาสาระและถ้อยคำสำนวนแสดงการก้าวร้าวรุกรานพระพุทธศาสนาอย่างรุนแรง แต่จะแรงแค่ไหน ก็ไม่ประสงค์จะประทับรอบอัปมงคล โดยคัดเอาถ้อยคำของเขามาไว้ในที่นี้ ดูกันแต่เพียงความรู้สึกที่เป็นปฏิกิริยาจากผู้ที่ได้อ่านหนังสือนี้ซึ่งเป็นบุคคลที่เชื่อถือได้ ก็แล้วกัน

พันเอก ปิ่น มุทุกันต์ อดีตอนุศาสนาจารย์ทหารบก และ อธิบดีกรมการศาสนา ได้แสดงความรู้สึกไว้ในหนังสือเรื่องตอบบาทหลวงของท่าน เพราะได้อ่านหนังสือปุจฉาวิสัชนาฉบับพิมพ์เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๘ (พ.ศ. ๒๕๐๑) เป็นข้อความตอนหนึ่ง ดังนี้

สำหรับเนื้อหาของหนังสือ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าแรงมาก ตามประวัติพุทธศาสนาปรากฏว่า ตั้งแต่พระบรมศาสดาของเราเสด็จปรินิพพานจากเราไปแล้ว ยังไม่เคยมีคนนอกศาสนา ผู้ใดกระทำการก้าวร้าวต่อศาสนาของเรารุนแรงเท่าครั้งนี้ หนังสือปุจฉาวิสัชนา ๑๙๕๘ ได้สร้างความวิตกทุกข์ร้อนขึ้นในดวงใจของชาวพุทธในประเทศไทย ๒๐ กว่าล้านคน และสร้างมลทินขึ้นแก่พระศาสนาอันเป็นมิ่งขวัญของพุทธศาสนิกทั่วโลกอีกหลายร้อยล้านคน เมื่อสรุปแล้วพระพุทธศาสนาของเรา และชาวพุทธหลายร้อยล้านกำลังมีภัยคุกคาม....[๘๗]

ถ้าไม่แรงจนเหลือกลั้นแล้ว บุคคลที่คลุกคลีอยู่กับคุณธรรมขนาดนั้น คงไม่ออกปากร้องเช่นนี้

และความรู้สึกอันนี้และเช่นเดียวกันนี้ ก็เชื่อได้ว่า มีอยู่ในจิตใจของชาวพุทธในยุครัชกาลที่ ๓-๔ ซึ่งพวกคาทอลิกพิมพ์หนังสือปุจฉาวิสัชนาขึ้นมาเป็นตอนเริ่มแรกนั้นเหมือนกัน จึงปรากฏในประวัติว่า เสนาบดีในยุคนั้นสั่งเก็บและคาดโทษสำหรับการเผยแผ่หนังสือเล่มนี้ไว้อย่างรุนแรง และพร้อมกันนั้นบุคคลระดับเสนาบดีที่ติดต่อกับชาวต่างประเทศเป็นประจำ ท่านก็ลุกขึ้นมาตอบโต้ทางวิชาการอย่างเต็มเหนี่ยวด้วย ท่านไม่ยอมจะยกเรื่องนี้ไว้ให้เป็นหน้าที่ของ **บรรยากาศอันเอื้ออำนวยต่อเสรีภาพทางวิชาการ** เหมือนในยุคนี้

ท่านเสนาบดีผู้เป็นบรรพบุรุษบนหิ้งบูชาของชาวพุทธไทยผู้นี้ คือ ท่านเจ้าพระยาทิพากรวงษ์มหาโกษาธิบดี (ขำ บุนนาค) ความจริงแล้ว

ตำแหน่งหน้าที่ของท่าน ดูจะไม่เกี่ยวกับกิจการพระศาสนาอะไรนัก เพราะท่านมีตำแหน่งกรมท่า คือ เสนาบดีกระทรวงต่างประเทศ แต่เนื่องจากท่านต้องติดต่อกับพวกฝรั่งเป็นประจำ ซึ่งก็คงจะมีฝรั่งนักศาสนามาสร้างความสะเทือนใจในเรื่องศาสนาให้แก่ท่าน ตามเค้าของหนังสือปุจฉาวิสัชนา จนท่านเห็นว่าจะปล่อยไว้ไม่ได้ ท่านจึงต้องออกโรงตอบโต้ ซึ่งแนวทางในการตอบโต้ของท่านนั้น ก็เป็นเช่นเดียวกับที่พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔ ได้ทรงกระทำไว้ดังกล่าวมาแล้ว คือ ขุดรากขุดเหง้าขึ้นมาวิจารณ์ให้เห็นดำเห็นแดงกันไปเลยว่า ตื้นลึก หนาบางอะไร ที่คริสต์ศาสนามีอยู่นั้น คนไทยรู้หมดสิ้นแล้ว ถึงรากถึงแก่นกันเลยทีเดียว จะขอยกบทวิจารณ์ของท่านเกี่ยวกับกำพืดของศาสนาคริสต์สักตอนหนึ่งมาดูกันพอเป็นตัวอย่าง ท่านกล่าวถึงกำเนิดพระเยซู จอมศาสดาแห่งศาสนาคริสต์ไว้ว่า

> *ตั้งแต่บัดนี้ถอยหลังขึ้นไปได้พันแปดร้อยหกสิบห้าปี จะบังเกิดพระเยซูที่เมืองเบ็ดเลเฮ็ม ท่านนั้นเกิดได้แปดวัน บิดามารดาก็ได้ให้รับศีลสุนัดตามเยี่ยงอย่างอิสลาม ครั้นเจริญใหญ่ขึ้น อายุได้สามสิบปี เที่ยวไปพบนักบุญโยฮัน อยู่ริมฝั่งน้ำโยระเดน จับจังหรีดตั๊กกะแตนแช่น้ำผึ้ง ฉันต่างเข้า นุ่งผ้าหนังอูฐ เที่ยวประกาศให้รับศีลเสียใหม่ เรียกว่า ศีล-บัพดิสเม คือ เอาน้ำชำระเสียให้หมดความบาป ซึ่งติดมาแต่อาดำ เพราะกินผลไม้ผิดรับสั่ง พระเยซูจึงเข้าไปยังสำนักนี้ นักบุญโยฮันฯ จึงให้พระเยซูรับศีลล้างบาปในสำนักนี้ตัว แล้วพระเยซูก็เที่ยวสั่งสอนศาสนา ทำคนง่อยให้หาย ตั้งศาสนาใหม่ ให้รับศีลล้างบาป คนทั้งปวงก็นับถือว่าเป็นพระคฤศโต โดยแท้....*๘๘

ข้อความที่ยกมาเพียงเล็กน้อยนี้ อยู่ในหนังสือที่ชื่อว่า **หนังสือแสดงกิจจานุกิจ** ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. ๒๔๑๐ จะเห็นว่าเป็นการเจาะลึกเข้าไปล้วงเอาประวัติชั้นรากเหง้าของศาสนาคริสต์มาแสดงไว้ ด้วยถ้อยคำสำนวนปรกติธรรมดา ไม่มีลักษณะก้าวร้าวรุนแรงอันใดแม้แต่น้อย อันกล่าวได้ว่า เป็นการแสดงหลักวิชาอย่างสุจริตใจจริง ๆ แต่ด้วยเนื้อหาของความจริงที่ท่านนำมากล่าวนั้นเอง ได้แสดงตื้นลึกหนาบางของศาสนานั้นไว้เป็นที่ชัดเจน ซึ่งผู้อ่านเข้าใจได้เองว่า อะไรเป็นอะไร และพร้อมกันนี้ในหนังสือเล่มเดียวกันนี้ ก็ได้กล่าวถึงเงื่อนแง่ต่าง ๆ ของพระพุทธศาสนาไว้ ในลักษณะของการศึกษาแบบเปรียบเทียบด้วย

ผลปรากฏว่าหนังสือเล่มนี้ได้รับความสนใจจากผู้รักความรู้อย่างกว้างขวาง ไม่เฉพาะแต่คนไทยชาวพุทธเท่านั้น แม้ชาวยุโรปที่ถือคริสต์เองก็ให้ความสนใจมาก จนกระทั่งท่านผู้หนึ่งนามว่า นายเฮนรี่ อัลบาส-เตอร์ ซึ่งต่อมาได้เป็นต้นตระกูล เศวตศิลา ได้นำไปถ่ายทอดเป็นภาษาอังกฤษ และมีผู้นำไปตีพิมพ์จำหน่ายในยุโรป เล่นเอาพวกมิชชั่นนารีคาทอลิก อกไหม้เกรียมไปตาม ๆ กัน ดังปรากฏตามที่ อาจารย์ สุกิจ นิมมานเหมินท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๓ ได้เขียนไว้ในคำนำในคราวที่จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อชำร่วยในงานกฐินสามัคคีทอด ณ วัดเกตุการาม จังหวัดเชียงใหม่ ความตอนหนึ่งว่า

> *ดังนั้นเมื่อนายอัลบาสเตอร์ ได้นำเรื่องของท่านเจ้าพระยาทิพากรวงษ์ไปกล่าวอ้างในหนังสือพุทธศาสนาเล่มนั้น จึงทำให้เกิดมีความคิดพิศวงในวงการทางยุโรป เพราะหนังสือเล่มนี้แพร่หลายมากในบรรดาผู้ที่ใฝ่ใจทางพระพุทธศาสนากันอยู่ไม่น้อย พวกที่ไม่เชื่อว่าคนไทยหรือชาวเอเชีย จะเฉลียวฉลาดและมีการศึกษาดีพอ ที่จะกล้า*

แสดงความเห็นของตนออกมาจนกระทั่งทำเอาพวกมิชชั่นนารีต้องพ่ายแพ้ต่อเหตุผลของท่าน ก็เลยเหมาเอาว่า บุคคลซึ่งนายอัลบาสเตอร์อ้างว่าเป็น "ชาวพุทธที่ทันสมัย" นั้นมิใช่คนไทยหรือเป็นคนเอเชียประการไรดอก เป็นแต่เพียงบุคคลสมมติของตัวนายอัลบาสเตอร์ต่างหาก

บรรพบุรุษท่านประทับรอยแห่งความฉลาดปราชญ์เปรื่องและกล้าหาญเด็ดเดี่ยวของท่านไว้บนหน้าประวัติศาสตร์อย่างนี้ พระพุทธศาสนาจึงสถิตย์สถาพรด้วยดีตลอดมาจนถึงเราท่านทุกวันนี้ ทั้ง ๆ ที่ถูกแทะ ถูกทิ้ง ถูกจองล้างจองผลาญมามิได้ละเว้น

ปัญหาจึงมีอยู่ว่า เราทั้งหลายในทุกวันนี้ มีสติปัญญาและความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวพอที่จะสืบทอดมรดกสำคัญนี้ให้ยั่งยืนด้วยดีไปถึงลูกถึงหลานกันหรือไม่ ?

ขอให้เรามาดูคำตอบสำหรับปัญหานี้กันต่อไป ด้วยข้อเท็จจริงที่ยืนยันได้ด้วยเอกสารหลักฐาน

ทางการท่านว่าอย่างไร?

เราได้เห็นกันมาแล้วว่า บรรพบุรุษท่านมีความสำนึกรับผิดชอบต่อความมั่นคงของพระพุทธศาสนาสูงมาก ถึงขนาดท่านยอมสละวิเทโศบายทางการเมืองได้นั่นเทียว แต่ในทุกวันนี้เล่า ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในบ้านเมือง มีความสำนึกกันอยู่มากน้อยเพียงไร? ซึ่งความสำนึกอันนี้แหละ คือ คำตอบสำหรับปัญหาที่กล่าวมานั้น

ลองมาดูกัน จากหลักฐานที่เป็นเอกสารชัดเจน

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ได้มีชาวพุทธกลุ่มหนึ่ง ซึ่งได้รับการบอกเล่าด้วยหลักฐานที่เชื่อได้แน่ ๆ จากท่านที่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับแผนการและการ

กระทำอันไม่ชอบมาพากลของพวกคริสต์คาทอลิก ได้พากันตื่นตัวและแสดงท่าทีคัดค้านการประทำนั้น เป็นผลทำให้ทางราชการท่านไม่สามารถจะอมพะนำทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นอยู่ได้ต่อไป จึงเกิดความเคลื่อนไหวขึ้นในส่วนราชการที่รับผิดชอบในเรื่องประเภทนี้บางแห่ง

แห่งหนึ่งคือกรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ ปรากฏเป็นหลักฐานชัดแจ้งโดย ท่านอธิบดีในขณะนั้นได้ไปชี้แจงในที่ประชุมชาวพุทธทั่วประเทศ ที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๒๕ ถึงการดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งสรุปได้ว่า ทางกรมการศาสนา โดยความเห็นชอบของกระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดมาตรการเพื่อการแก้ไขปัญหาเรื่องนี้ไว้ ๔ ประการด้วยกัน คือ

๑. ทำความเข้าใจกับประมุขหรือหัวหน้าองค์การศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกในประเทศไทย ในด้านที่จะดำเนินการศึกษา วิจัย และเผยแพร่ศาสนา อย่าให้กระทบกระเทือนต่อพระพุทธศาสนาและพุทธศาสนิกชน ตลอดจนประสานงานองค์การศาสนาต่าง ๆ ในประเทศ ที่กรมการศาสนาเคยมีการตั้งกรรมการผู้แทนองค์การศาสนาต่าง ๆ ในประเทศ ประชุมกันเป็นประจำ ให้มีความเข้าใจดีต่อกันและป้องกันการกระทบกระทั่งกันระหว่างศาสนา ในการเผยแพร่ของแต่ละศาสนา

๒. ขอความร่วมมือไปยังส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลกิจกรรมต่าง ๆ ขององค์การศาสนาต่าง ๆ เช่น ทบวงมหาวิทยาลัย ในการควบคุมดูแลวิทยาลัยเอกชน เจ้าหน้าที่การพิมพ์ ในการควบคุมดูแลสิ่งพิมพ์ ฯลฯ เพื่อดูแลและแก้ไขไม่ให้มีการละเมิดล่วงเกินกันทางด้านการ

ศึกษา และ เผยแพร่ขององค์การศาสนา หรือ สถานศึกษาขององค์การศาสนานั้น ๆ

๓. ทำความเข้าใจกับองค์การ สมาคม ทางพระพุทธศาสนาและพุทธศาสนิกชน ที่เคลื่อนไหวดำเนินการต่อต้านเรื่องนี้อยู่ในเวลานี้ ให้คิดเรื่องความมั่นคงของชาติเป็นสำคัญ อย่าได้ด่วนดำเนินการใด ๆ ที่จะทำให้เกิดความแตกร้าวระหว่างคนในชาติ ในภาวการณ์เช่นปัจจุบัน

๔. ในฐานะพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ มีประชาชนนับถืออยู่ร้อยละ ๙๕ ของประชากรทั้งประเทศ ทางราชการควรดูแลอุปถัมภ์หรือรับรองในด้านสิทธิ ฐานะ วิทยฐานะ ในการศึกษาของคณะสงฆ์และอื่น ๆ ให้เสมอหน้าทัดเทียมกับศาสนาอื่น ๆ

ท่านชาวพุทธที่เคารพ...นี่คือมาตรการของทางราชการในสมัยนี้ ที่เขากำหนดกันขึ้นไว้ เพื่อแก้ไขปัญหาอันเต็มไปด้วยแผนการและเล่ห์กลแหลมคมลึกซึ้งในเรื่องนี้ ขอได้โปรดพิจารณากันดูสักนิดเถอะว่า มันไปเพียงไม้จิ้มฟันที่ชูร่าออกไปงัดไม้ซุงขนาดสามคนโอบไม่รอบใช่หรือไม่?

มาตรการที่ ๑ ท่านใช้มาตรการทำความเข้าใจ ซึ่งนับได้ว่า เป็นมาตรการที่มีความเป็นอารยชนทุกกระเบียดนิ้วทีเดียว คือ พูดกัน ทำความเข้าใจกันในแบบอย่างของผู้เจริญแล้ว ทั้งด้วยความรู้และชีวิตจิตใจ แต่ว่าทางฝ่ายโน้นเขาสามารถเข้าใจด้วยได้ไหม หรือแม้ว่า เขาเหล่านั้นซึ่งอยู่ในเมืองไทยจะมีความเข้าใจอยู่ แต่เขาสามารถจะหยุดยั้งการกระทำอันไม่ชอบไม่ควรทั้งหลายกันได้เองไหม?

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงรากและแก่นของปัญหา ซึ่งฝังลึกและแข็งขึง ด้วยยุทธศาสตร์และความมุ่งมั่นซึ่งเมืองแม่ของเขากำหนดไว้ กับ มาตรการแก้ปัญหาซึ่งเกือบจะมองไม่เห็นแก่นแกนที่แข็งแกร่งอะไรเลยแม้แต่น้อยนี้แล้ว ก็ชวนให้คิดว่า มันเป็นเพียงมาตรการ ขายผ้าเอาหน้ารอดมากกว่า

คือเป็นมาตรการที่กำหนดขึ้นอย่างขอไปที โดยมิได้ศึกษาให้ถ่องแท้ว่า ปัญหาที่กำลังเกิดอยู่นี้ มีรากเหง้าเป้าหมาย และแรงหนุน อันลึกซึ้งแน่วแน่ และมั่นคงแข็งแกร่งเพียงไร เพราะความจริงแล้ว การบาดหมางที่พวกคาทอลิกก่อขึ้นต่อชาวพุทธครั้งนี้ มิใช่ความอุตริวิตถารของคนบางคนในเมืองไทยนี้ อันอยู่ในวิสัยที่จะเข้าไปพบปะพูดจาและทำความเข้าใจกันได้ แต่เป็นเรื่องของการปฏิบัติตามแผนยุทธศาสตร์ที่วาติกันเขาลงทุนลงแรงอย่างใหญ่โตกำหนดขึ้น หัวเด็ดตีนขาดอย่างไร วาติกันก็ไม่มีทางที่จะเข้าใจด้วยได้ เพราะเขาปักเป้าแน่วแน่ไว้แล้วว่า ความเข้าใจอันถูกต้องของเขานั้นมีอย่างเดียวคือ...สูเจ้าจงไปทำให้ประชาชาติทั้งผองเป็นสาวกพระเยซูให้จงได้...เพราะเขากำหนดเป็นคำขาดกันไว้แล้วว่า นี่เป็นอุดมการณ์ที่เขาประดิษฐานกันไว้บนหิ้งบูชาอันศักดิ์สิทธิ์แห่งการประชุมวาติกัน ทูดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

เมื่อตัวปัญหามันมีน้ำหนักมหาศาลอย่างนี้ การกำหนดมาตรการเพียงทำความเข้าใจกับสาวกบริวารในเมืองไทยนี้เท่านั้น จึงไม่ต่างอะไรกับ ควงไม้จิ้มฟัน ไปงัดไม้ซุง นั่นเอง

ยิ่งกว่านั้น บุคคลที่มีชีวิตจิตใจซึ่งหล่อหลอมมาด้วยลัทธิศาสนานี้ได้เคยแสดงพฤติการณ์ให้ปรากฏในประวัติศาสตร์แล้วว่า เกือบจะไม่มีทางเลยที่ใครจะไปคัดค้านการดำเนินการของเขาได้ ยกตัวอย่างที่เห็นกันชัด ๆ ในเมืองไทยนี้ เช่น กรณีก้าวร้าวรุกรานพระพุทธศาสนาในครั้ง

รัชกาลที่ ๓ โดยเขาแต่งหนังสือปุจฉาวิสัชนาขึ้น ดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ทางราชการท่านใช้มาตรการแก้ปัญหาอย่างรุนแรงพอ ๆ กันด้วยซ้ำไป คือ สั่งห้ามการเผยแพร่หนังสือฉบับนั้น และเรียกบาทหลวงต้นเรื่องมาคาดโทษ แต่ก็ปรากฏว่า เขาหาได้เชื่อฟังและปฏิบัติตามอย่างจริงจังไม่ เขาระงับการเผยแพร่หนังสือภายนอก แต่ในวงการของเขา ยังคงใช้หนังสือเล่มนั้นอบรมสั่งสอนกันอยู่โดยตลอด และเมื่อนานวันเข้าซึ่งเขาคาดว่า คนทั้งหลายลืมเรื่องเก่าหมดแล้ว เขาก็เอาหนังสือที่ก่อความกระทบกระเทือนใจกันอย่างแรงนั้นออกมาพิมพ์เผยแพร่อีก เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๑ นี่เอง จนกระทั่งทางการในยุคนั้นต้องสั่งเก็บอีกครั้งหนึ่ง

นี่คือพื้นเพอันแท้จริงแห่งชีวิตจิตใจของคนจำพวกนี้ ดังนั้น มาตรการทำความเข้าใจที่กรมศาสนากำหนดขึ้นนี้ มันจะมีผลได้อย่างไร เชื่อว่า ท่านชาวพุทธผู้มีสติปัญญาคงจะมองเห็นได้เองอยู่แล้ว

ส่วนที่ท่านอ้างว่า ท่านมีคณะกรรมการประสานงานในเรื่องนี้ ซึ่งได้พบปะประชุมกันอยู่เป็นประจำนั้น ท่านคงไม่ทราบละกระมังว่า อันนี้คือกลยุทธอันหนึ่งในแผนยุทธศาสตร์ ไดอาลอก ของเขา คือ การเข้าคลุกคลีตีโมงร่วมงานร่วมการ เพื่อการกอบโกยผลประโยชน์เข้าตัวเขา ตามที่วาติกันเขาได้สั่งการกันไว้ องค์การจัดตั้งที่กรมการศาสนากล่าวถึงนี้ มันจึงมีฐานะเท่ากับ องค์การม่านบังตา เพื่อให้ชาวพุทธตายใจ แล้วเขาก็จะได้รุกคืบหน้าเข้าสู่เป้าหมายได้โดยสะดวก ปราศจากสิ่งกีดขวางนั่นเอง

มาตรการที่ ๒ ท่านบอกว่า เป็นการขอความร่วมมือไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ โดยยกเอาทบวงมหาวิทยาลัย ในฐานะผู้ควบคุมทางวิชาการ และเจ้าพนักงานการพิมพ์ ในฐานะผู้ควบคุมดูแลสิ่งพิมพ์ เป็นตัวอย่าง ซึ่งมาตรการข้อนี้ กล่าวได้ว่า ท่านพบความล้มเหลว

โดยสิ้นเชิง คือ เมื่อขอความร่วมมือไปทางทบวงมหาวิทยาลัย ก็ปรากฏในเอกสารหลักฐานของทบวงมหาวิทยาลัยในทำนองว่า ท่านดุเอา ดังจะได้กล่าวถึงรายละเอียดต่อไป ส่วนทางด้านเจ้าพนักงานการพิมพ์นั้น ออกจะเป็นเรื่องที่น่าขบขันเอามาก ๆ ทีเดียว สำหรับท่านเจ้าพนักงานการพิมพ์ทั้งหลาย คือ เอกสารสำคัญอันเป็นมูลกรณีนั้น ส่วนมากแล้วทางราชการระดับกระทรวงและสถาบันอุดมศึกษาให้การรับรองแล้ว เมื่อเจ้าพนักงานการพิมพ์ท่านหยิบมาตรวจดู ท่านก็คงจะได้แต่หัวเราะแล้วปรารภกับตัวเองว่า...*เมื่อทางการรับรองอย่างนี้แล้ว ตูจะไปจัดการอย่างไรได้เล่า?* ว่าแล้วท่านก็โยนเข้าลิ้นชักไป เรื่องก็เท่านั้น ยกตัวอย่างดูกันก็ได้

เอกสารเรื่อง **การส่งเสริมคุณลักษณะของคนไทย ตามหลักศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก** ซึ่งได้วิจารณ์กันมาแล้วว่า เอาหลักธรรมของพระพุทธศาสนาไปยัดไส้เกือบทั้งหมดนั้น ก็มีประกาศของกระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้สอนในโรงเรียนได้อยู่ท้ายเล่ม โดยประกาศลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๒๒ ส่วนเอกสารวิจัยเรื่องพระไตรปิฎกสำหรับชาวคริสต์ สถาบันอุดมศึกษาคือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยก็ให้การรับรองถึงขนาดยอมให้เอาตราพระเกี้ยวมาตีพิมพ์เป็นหน้าปกได้ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เจ้าพนักงานการพิมพ์จะทำประการใดได้เล่า? จะมีก็แต่ว่า กลายเป็นเรื่องตลกให้เจ้าพนักงานการพิมพ์หัวเราะเล่นเท่านั้นเอง

จึงเห็นได้ชัดว่า มาตรการเหล่านี้ เป็นมาตรการขายผ้าเอาหน้ารอดเท่านั้นเอง คือ พอมีคนเอะอะขึ้นมา ก็ลูบหน้าลูบหลังบอกว่า อย่าเอะอะไปเลย เรื่องนี้อาตมาจัดการเรียบร้อยไปแล้ว...ก็เท่านั้นแหละ

มาตรการที่ ๓ เป็นมาตรการหันมาทำความเข้าใจกับชาวพุทธ ซึ่งอยู่ในฐานะผู้เสียหายเพราะถูกรังแกในกรณีที่เกิดขึ้นนี้ มาตรการนี้สำเร็จตามความประสงค์ของทางราชการอย่างแน่นอน คือ เมื่อทางการ

ท่านมาทำความเข้าใจกันด้วยแล้ว ชาวพุทธทั้งหลาย ก็จำต้องเข้าใจกับท่าน วาดภาพดูก็คล้าย ๆ กับว่า ชาวพุทธทั้งหลายถูกทำร้ายด้วยมือด้วยเท้าของอีกฝ่ายหนึ่ง จนสะบัดสะบอมไปทั้งตัว ก็พากันร้องบอกกล่าวขอความคุ้มครอง ทางการท่านก็บอกว่า อย่าร้องไปเลย ท่านจัดการทำความเข้าใจกับเขาให้เลิกรังแกแล้ว ชาวพุทธก็ต้องพากันเงียบเสียง เพราะท่านอ้างเอา ภาวการณ์เช่นปัจจุบัน มาขู่ไว้เสียด้วย

ที่ชาวพุทธต้องยอมเงียบเสียงเหมือนเด็กว่าง่ายเช่นนี้ ก็เนื่องด้วยสาเหตุสำคัญประการหนึ่ง คือ ชาวพุทธไทย กำลังตกอยู่ในฐานะของเด็กกำพร้าอนาถา ไร้พ่อ ไร้แม่ ไร้หลักยึด เหมือนกับที่วาติกันเขาวิเคราะห์ไว้แล้วอย่างถูกต้องนั่นแหละ คือ ไม่มีองค์การใดที่จะเป็นหลักยึดของชาวพุทธได้อย่างมั่นคงแข็งแรง อยู่กันไปแบบต่างคนต่างอยู่ ตัวใครตัวมัน เมื่อโดนคนอื่นรังแก ก็ไม่รู้จะเหลียวแลไปหาผู้อุปถัมภ์ค้ำจุนได้ในที่สุด เมื่อทนเจ็บปวดไม่ไหว ก็ได้แต่ส่งเสียงร้องไห้ แต่เมื่อเสียงร้องไห้ไปหนวกหูทางการท่านเข้า ท่านขู่ให้เงียบ ก็ต้องยอมเงียบเพราะไม่อยากจะเจ็บตัวมากไปกว่านั้น

เพราะฉะนั้น เราจึงขอชมเชยว่า มาตรการขู่ชาวพุทธของท่านตามข้อ ๓ นี้ ได้ผลพันเปอร์เซน ดังข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่แล้ว คือ หลังจากที่ท่านไปขู่ไว้ที่วัดอัมพวัน เมืองสิงห์ เมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๒๕ นั้นแล้ว ไม่ค่อยมีชาวพุทธกล้าแอะอะไรกันนัก เพราะเกรงกันว่า ขืนแอะกันแล้ว ก็เกรงจะโดนข้อหาสร้างความแตกร้าวในชาติ อันจะทำให้ภาวการณ์เช่นในปัจจุบัน ที่ไม่ค่อยดีอยู่แล้ว ต้องทรุดหนักลงไปอีก ซึ่งข้อหานี้ อาจจะมีประตูคุกเป็นที่ไปในเบื้องหน้าก็ได้

ส่วนทางฝ่ายที่เป็นต้นตอก่อเรื่อง เขาจะเดินบทเดินบาทเสมือนก่อไฟขึ้นไว้เผาบ้านเผาเมืองกันอย่างไร ท่านคงจะไม่สนใจ เพราะไฟกอง

นั้นมันยังไม่ลามมาเลียกลางสันหลังของท่าน

มาตรการที่ ๔ เป็นมาตรการแสดงน้ำใจต่อพระพุทธศาสนาที่เด่นชัดดีเหลือเกิน คือ ท่านบอกไว้เองว่า พระพุทธศาสนานั้นเป็นศาสนาประจำชาติไทย และมีประชาชนนับถืออยู่ถึง **๙๕** เปอร์เซน เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านจึงให้ความอุปถัมภ์บำรุง ให้เสมอหน้าทัดเทียมกับศาสนาอื่น ๆ

ก็ต้องขอกราบขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูง ที่อุตส่าห์คิดที่จะอุปถัมภ์ค้ำจุนศาสนาประจำชาติและศาสนาของคนส่วนใหญ่ให้ ทัดเทียมกับศาสนาที่ไม่ใช่ศาสนาประจำชาติ และเป็นศาสนาของชนส่วนน้อยเช่นนั้น อันนับได้ว่า ท่านมีน้ำใจเป็นธรรมอย่างประเสริฐเลิศล้น หาที่เปรียบไม่ได้จริง ๆ ในสากลจักรวาล

ถ้ากระนั้น พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ทรงมีพระราชดำรัสไว้อย่างชัดเจนว่า ทรงยกพระพุทธศาสนาขึ้นเหนือกว่าศาสนาอื่น ๆ พร้อมกับทรงปรามไม่ให้ศาสนาอื่น ๆ เรียกร้องสิทธิเท่าเทียมกันด้วยนั้น คงจะมีความเป็นธรรมไม่เพียงพอละกระมัง?

พระราชดำรัสของพระองค์นี้ ปรากฏอยู่ในหนังสือพระพุทธมหามณีรัตนปฏิมากร ความว่า

> *พระนครนี้ เป็นถิ่นที่ของคนผู้นับถือพระพุทธศาสนามาแต่เดิม มิใช่แผ่นดินของศาสนาอื่น คนที่นับถือศาสนาอื่นมาแต่ที่อื่นก็ดี อยู่ในเมืองไทยนี้ก็ดี จะโทมนัสน้อยใจ ริษยาแก่พระพุทธศาสนาเพราะบูชาอันนี้ไม่ได้ ด้วยมิใช่เมืองของศาสนาของตัวเอง ถ้าโทมนัส ก็ชื่อว่าโลภล่วงเกินไป...*

มองกลับไปกลับมาในเชิงเปรียบเทียบดูแล้ว ไม่อาจจะพูดอะไรได้นอกจากคำว่า...เศร้า...

มาก จะเป็นสาเหตุให้เกิดความขัดแย้งแตกแยกยิ่งขึ้น และจะกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของชาติยิ่งขึ้นอีก

เป็นการประกาศทัศนะและเจตนาของทบวงมหาวิทยาลัยอย่างชัดเจน คือ มีทัศนะต่อกรณีที่มีการนำเอาหลักคำสอนของพระพุทธศาสนาไปวิจัย จนพระพุทธเจ้ากลายเป็นผู้เตรียมลู่ทางไว้รอรับพระเยซู และวิจัยพระนิพพานให้กลายเป็นการมีชีวิตแบบพระเจ้า จนกระทั่งวิจัยให้ชาวพุทธยอมรับว่าในศาสนาคริสต์มีพระอริยบุคคลแบบพุทธศาสนานี้ เป็นแต่เพียงการขัดแย้งกันทางความคิดเท่านั้น หาใช่การล่วงล้ำก้าวก่ายกันทางศาสนาไม่ ดังนั้น มาตรการที่กรมการศาสนากำหนดไว้ จึงเป็นอันล้มเหลวโดยสิ้นเชิงนั่นเอง เพราะทบวงไม่ยอมมีความเห็นเช่นเดียวกับที่กรมการศาสนาขอความร่วมมือไป

เมื่อทบวงมีความเห็นอย่างนี้ จึงประกาศเจตนาไว้ว่า ไม่ควรจะเข้าไปมีส่วนร่วมกับฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ซึ่งก็น่าจะแปลความได้ว่า เรื่องนี้ท่านไม่เกี่ยวข้องด้วย หรือ ไม่ยุ่งด้วยทำนองนั้น

เมื่อได้ทราบเจตนาของทางราชการ อันเป็นแหล่งสำคัญในด้านวิชาการของประเทศชาติบ้านเมืองอย่างนี้แล้ว เราท่านทั้งหลาย บรรดาที่เป็นอาณาประชาราษฎร์เสมือนขี้ฝุ่นขี้ละอองติดแผ่นดินทั้งหลาย ก็คงจะตระหนักแน่แก่ใจอยู่ทั่วกันว่า ในกรณีเช่นนี้ เราพึ่งทางราชการ ซึ่งมีอำนาจตามระเบียบบทกฎหมายไม่ได้เสียแล้ว เมื่อเราพึ่งอำนาจของทางราชการให้ช่วยระงับเหตุไม่ได้แล้ว เมื่อเหลืออดเหลือทนเข้า เราก็คงจะต้องพึ่งพลการของพวกเราเอง ซึ่งเมื่อถึงตอนนั้นแล้ว ภาพกลียุคในบ้านในเมืองก็คงจะเป็นภาพชัดที่ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้นั่นเอง

บ้านเมืองของเรา หมดที่พึ่งกันถึงเพียงนี้ทีเดียวหรือ?

นอกจากกรมการศาสนาแล้ว ยังมีหน่วยราชการบางแห่งได้แสดงบทบาทให้เป็นที่ประจักษ์ชัดในเรื่องนี้หน่วยหนึ่งคือ ทบวงมหาวิทยาลัย หน่วยราชการแห่งนี้ได้แสดงบทบาทดังปรากฏในบันทึกฉบับหนึ่ง จากรัฐมนตรีว่าการถึงปลัดทบวง ดังที่ได้อ้างไว้แล้วในตอนต้น โดยบันทึกฉบับนี้มีสาระสำคัญอยู่ ๕ ข้อ จะได้คัดลอกแต่ละข้อมาพิจารณากัน ดังนี้

ก่อนจะถึงสาระสำคัญแต่ละข้อ เป็นคำขึ้นต้นชี้เหตุของบันทึกฉบับนี้ โดยกล่าวว่า

> *ในเรื่องการพิมพ์เอกสารและการวิจัยหลักธรรมที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างศาสนิกที่กระทรวงศึกษาธิการส่งมาขอให้ทบวงมหาวิทยาลัยสอบสวนดำเนินการนั้น ผมขอให้ความเห็นดังนี้*

เป็นข้อความที่ชี้ชัดว่า บันทึกนี้เป็นเป็นเรื่องเกี่ยวกับการที่พวกคริสต์คาทอลิกก้าวก่ายเข้ามากระทำการอันไม่เหมาะไม่ควรต่อคำสอนของพระพุทธศาสนาโดยตรง ไม่ใช่เรื่องอื่น โดยเป็นผลสืบเนื่องจากมาตรการข้อที่ ๒ ที่กรมการศาสนาได้กำหนดไว้นั่นเอง เพราะกรมการศาสนาไม่มีอำนาจที่จะติดต่อกับทบวงมหาวิทยาลัยโดยตรง ต้องเป็นการติดต่อระหว่างกระทรวงกับกระทรวง

คราวนี้มาดูสาระสำคัญแต่ละข้อเป็นลำดับไป

> *๑. ทบวงมหาวิทยาลัยไม่ควรเข้าไปมีส่วนร่วมกับกลุ่มศาสนิก ซึ่งกำลังมีความขัดแย้งทางความคิดเห็นเรื่องศาสนากันอยู่ไม่ว่าฝ่ายใด ทั้งนี้เพราะเป็นที่ประจักษ์มามากแล้ว เรื่องเช่นนี้ มีความเชื่อ อารมณ์และ อคติ เกี่ยวข้องอยู่*

ย้อนกลับไปดูว่า กรณีที่เกิดขึ้นนี้ เป็นเรื่องของการขัดแย้งทางความคิดเห็น หรือ เรื่องของการล่วงเกินกันในทางศาสนากันแน่?

ขอชาวพุทธทั้งปวงโปรดได้ถามตัวเองดูว่า มีเหตุผลและความจำเป็นอะไรเล่า อยู่ดี ๆ ชาวพุทธจึงจะพากันเอะอะแสดงความคิดเห็นขัดแย้งกับท่านนักปราชญ์ชาวคริสต์คาทอลิก? สำหรับผู้เขียนนั้น ไม่เคยเลยแม้แต่เพียงนึกอยากที่จะไปตีฝีปากแสดงความคิดเห็นขัดแย้งกับเขา แน่นอนทีเดียว เรื่องราวทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องพระเจ้าสร้างโลก หรือ เรื่องความวิเศษพิศดารอะไร ที่ชาวคริสต์เชื่อถือกันนั้น เราไม่ยอมรับและไม่เชื่อถือ แต่เราก็มีใจกว้างพอที่จะไม่ไปลบหลู่ดูหมิ่นศรัทธาความเชื่อถือของใคร ไม่มีความประสงค์แม้แต่น้อยที่จะไปชักจูงแนะนำใครให้เลิกเชื่อถือเช่นนั้น เพราะเราเข้าใจดีว่า เรื่องของศรัทธาความเชื่อถือนั้น ของใครก็ของมัน ไม่ควรจะไปก้าวก่ายกันในเรื่องนี้ ดังนั้น จึงใคร่จะขอให้ดูให้ชัด ๆ อีกสักทีว่า เรื่องผิดพ้องหมองใจกันที่เกิดขึ้นนี้ มันมาจากไหนแน่ มันเป็นเรื่องเพียงแต่ว่า ขัดแย้งกันทางความคิดเห็น หรือ ใครละลาบละล้วงล่วงเกินเข้ามาในขอบเขตของใครกันแน่ เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ขอถามสักหน่อยเถอะว่า มีความถูกต้องและสมควรอันใดเล่า ที่นักวิชาการคาทอลิกล่วงล้ำเข้ามาวิจัยพระไตรปิฎกอันเป็นพระคัมภีร์สำคัญสุดยอดของพระพุทธศาสนาเช่นนั้น?

ตัวเป็นคริสต์ ทำไมไม่วิจัยอยู่ในขอบเขตแห่งคัมภีร์ไบเบิลของตัวเล่า? เรื่องในไบเบิลก็มีอยู่มากมายที่น่าจะนำมาวิจัยให้มันชัดแจ้งแดงแจ๋ เพราะ แม้แต่คำสวดมนต์ก็ไม่ลงรอยกัน จนเป็นสาเหตุให้ทำสงครามฆ่ากันในฝรั่งเศสยุคก่อนโน้น น่าจะเอามาวิจัยเสียให้มันชัดเจน ว่าอะไรถูกอะไรผิด คนต่างศาสนาจะได้พลอยรู้พลอยเห็นไปด้วย อันจะเป็นประโยชน์ต่อการเข้าใจซึ่งกันและกัน

มันเรื่องอะไรจึงเอื้อมเข้ามาเอาพระไตรปิฎกไปวิจัยอย่างนี้?

อันนี้ต่างหากคือ ข้อบาดหมางระหว่างศาสนิกต่างศาสนาซึ่งกำลังเกิดขึ้น หาใช่แต่เพียงความขัดแย้งกันทางความคิดเห็นอย่างที่ว่าไว้นั้นไม่

ถ้ายังจะเถียงอยู่อีกว่า ตัวมีสิทธิที่จะทำอย่างนี้ โดยอ้างแบบตีขลุมว่า พระพุทธตรัสสอนความจริง ความจริงนั้น ย่อมมาจากพระเจ้าอยู่แล้ว ก็ใคร่จะขอให้ลองไปทำแบบนี้กับพระมหาคัมภีร์ อัล กุรุอ่าน ของอิสลามสักหน่อยเถอะ ดูทีหรือว่า จะมีอะไรเกิดขึ้นอย่างทันทีทันควันหรือไม่?

สำหรับประเด็นที่ทบวงฯ ท่านว่า เรื่องเช่นนี้มีความเชื่อ อารมณ์และอคติ เกี่ยวข้องอยู่มากนั้น ออกจะเป็นทัศนะที่สะเทือนใจชาวพุทธอยู่มิใช่น้อย เพราะการที่ชาวพุทธลุกขึ้นมาประท้วงการกระทำอันไม่ถูกต้องนี้ชาวพุทธไม่อาจยอมรับได้ว่า เป็นการกระทำที่เกิดจากอารมณ์ และอคติ เพราะเราแน่ใจว่า เป็นการกระทำตามแบบฉบับที่บรรพบุรุษบนหิ้งบูชาของเราท่านกระทำไว้เป็นตัวอย่าง เช่น พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และ เจ้าพระยาทิพากรวงษ์มหาโกษาธิบดี เป็นต้น ดังรายละเอียดที่นำมาแสดงไว้แล้ว

กับทั้งยังชวนให้เราคิดกันด้วยว่า ถ้าการประท้วงต่อการกระทำอันไม่เหมาะสมของคริสต์คาทอลิกครั้งนี้เป็นการกระทำด้วยอารมณ์ และอคติแล้ว การที่พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าอยู่หัว ทรงตอบโต้พวกคริสต์ด้วยการหยิบยกเอาคัมภีร์ไบเบิลมาทรงวิจารณ์และชี้ไว้นั้น และการที่ท่านเจ้าพระยาทิพากรวงษ์ฯ เรียบเรียงหนังสือกิจจานุกิจ แสดงประวัติของคริสต์ศาสนาไว้จนพวกมิชชันนารีพากันหงอยไปตาม ๆ กันนั้นก็เป็นเรื่องของการกระทำด้วยอารมณ์ และอคติทั้งสิ้น

มีใครไหมเล่าที่บังอาจคิดและพูดเช่นนี้?

อีกประเด็นหนึ่งตามความในข้อนี้ ก็ชวนให้เกิดความสงสัยมิใช่น้อย คือ ประเด็นที่ท่านประกาศเป็นเจตนาว่า จะไม่เข้าข้างฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดนั้น คืออะไรกันแน่ เพราะปรากฏท่าทีของท่านในข้อต่อ ๆ ไปว่า ท่านไม่เห็นว่า การละลาบละล้วงเข้ามาวิจัยพระไตรปิฎกให้เกิดความเลอะเทอะในหลักคำสอนนั้น เป็นความไม่เหมาะสมแต่อย่างใด มิหนำซ้ำท่านยังบอกว่า เป็นการกระทำภายในบรรยากาศซึ่งเกื้อกูลเสรีภาพทางวิชาการ เสียอีกด้วย ซึ่งแปลความได้ว่า ท่านปกป้องการกระทำที่ชาวพุทธแสดงความไม่พอใจว่า ไม่ถูกต้อง นี้นั่นเอง

จึงอยากจะถามนักว่า

นี่หรือคือการไม่เข้าร่วมกับฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด?
นี่หรือคือพฤติการณ์ที่บ่งบอกถึงความเที่ยงธรรม ไม่มีอคติใด ๆ ?

๒. บทบาทหน้าที่ของการอุดมศึกษานั้น คือการสร้างสรร ค้นคว้า ทำนุบำรุง และถ่ายทอดสรรพวิทยาการ ซึ่งเป็นประโยชน์แก่มนุษย์ การศึกษาวิจัยหลักธรรมทางศาสนาในแง่มุมต่าง ๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจ ก็อยู่ในขอบข่ายงานอุดมศึกษาด้วย โดยเฉพาะศาสนาเป็นรากฐานสำคัญอันหนึ่งในการกำหนดจริยธรรม ซึ่งเป็นเรื่องที่รัฐให้ความสนใจเป็นอันมากในปัจจุบัน การมีความรู้ความเข้าใจเรื่องศาสนายิ่งขึ้น จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในเรื่องนี้

เราเห็นด้วยกับท่านเป็นอย่างยิ่งในข้อนี้ แต่ทั้งนี้จะต้องอยู่ในเงื่อนไขสำคัญว่า การศึกษาวิจัยนั้นจะต้องอยู่ภายในขอบเขตอันถูกต้อง คือ

คำสอนของศาสนาใด ก็ต้องศึกษาวิจัยโดยศาสนิกของศาสนานั้น และการศึกษาวิจัยนั้นจะต้องกระทำด้วยเจตนาที่ซื่อสัตย์สุจริตอย่างแท้จริงต่อคำสอนนั้น ๆ ทั้งนี้ก็เพื่อมิให้เกิดการกระทบกระทั่งกันเพราะการละลาบละล้วงในสิ่งที่อยู่บนความเคารพเทิดทูนของกันและกัน และเพื่อมิให้เกิดความเลอะเทอะไขว้เขวขึ้นในหลักคำสอน เพราะจะต้องไม่ลืมว่า คำสอนทางศาสนานั้น ไม่ใช่วิทยาการธรรมดาสามัญแบบวิชาคำนวน วิชาวิทยาศาสตร์ หากแต่เป็นวิทยาการที่อยู่บนความเคารพเทิดทูนของศาสนิกด้วย เช่นคำสอนของพระพุทธศาสนานั้นเป็นหนึ่งในรัตนะสาม และเป็นสรณะของชาวพุทธด้วย การที่คนต่างศาสนาเข้ามาก้าวก่ายเอาไปวิจัยตามหลักยุทธศาสตร์ดูดกลืนเช่นที่เขาทำกันอยู่นี้ เราไม่อาจจะฝืนใจยอมรับว่า เป็นการปฏิบัติการทางวิชาการอันถูกต้องเหมาะสมได้

หากทบวงมหาวิทยาลัยมีเจตจำนงที่จะส่งเสริมการศึกษาวิจัยดังที่กล่าวไว้ในข้อนี้ ด้วยความบริสุทธิ์ใจและจริงใจแน่แล้ว นักวิชาการชาวพุทธที่สามารถกระทำในเรื่องนี้ได้ ก็มิได้ล้มหายตายจากกันไปหมดทั้งแผ่นดินไทยมิใช่หรือ? แล้วมันเรื่องอะไรเล่า จึงเห็นดีเห็นชอบต่อการสาระแน ของนักวิชาการคริสต์คาทอลิก อย่างนี้เล่า

ถ้ายังเห็นว่า การกระทำของพวกนักวิชาการคริสต์ในเรื่องนี้ เป็นความถูกต้องเหมาะสมแล้ว ก็ลองเปรียบเทียบดูก็ได้

เช่นบ้านของเรานี่แหละ จะบ้านเล็กบ้านใหญ่ เรียบร้อย หรือรุงรัง อย่างไรก็แล้วแต่ อยู่ ๆ ก็มีคนต่างบ้านเข้ามายกตู้ไปตั้งตรงโน้นยกโต๊ะมาตั้งตรงนี้ เอากะถางต้นไม้ไปไว้ตรงนั้น โดยเราไม่เคยเรียกร้องไหว้วานเลยแม้แต่สักครึ่งคำ อย่างนี้ การกระทำของคนต่างบ้านนั้น ควรจะเรียกว่ากระไร? เป็นการกระทำที่ถูกต้องดีงาม หรือ การสาระแนไม่เข้าเรื่องกันแน่?

ยิ่งปรากฏชัด ๆ ด้วยว่า คนต่างบ้านที่เข้ามาช่วยรื้อช่วยจัดบ้านของเรานั้น ด้วยความมุ่งหมายที่จะเข้ามาหยิบฉวยเอาของดี ๆ ของเราไปเป็นของเขาด้วยแล้ว เขาก็คงจะไม่ใช่แต่เพียง คนสาระแนเท่านั้น หากแต่เป็นโจร มหาโจร เอาเลยทีเดียว ใช่หรือไม่?

ขอย้ำอีกครั้งว่า การกระทำของนักวิชาการคริสต์คาทอลิกครั้งนี้ เป็นไปตามแผนที่วาติกันเขาให้ไว้อย่างชัดเจนที่สุดคือ ...**แต่การร่วมงานที่ได้ประโยชน์มากที่สุด ก็คือ งานที่ผู้เชี่ยวชาญของเราจะไปจัดไปทำเอากับคัมภีร์และตำรับตำราทางพระพุทธศาสนา เพื่อจะดูดกลืนเอาหลัก (ธรรม) ที่ดี ๆ เข้ามาไว้ในวัฒนธรรมคริสต์ของท้องถิ่น**...

แล้วยังจะเห็นกันอยู่อีกหรือว่า เป็นการศึกษาวิจัยหลักธรรมทางศาสนา ที่น่านิยมชมชื่น?

> *๓. รองศาสตราจารย์......ทำการศึกษาวิจัยเรื่องพระไตรปิฎก สำหรับชาวคริสต์ และ ปรัชญาอินเดีย (โดยเฉพาะอย่างยิ่งพุทธปรัชญา) ภายในบรรยากาศซึ่งเกื้อกูลเสรีภาพทางวิชาการของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อันเป็นเงื่อนไขสำคัญของการสร้างสรรค์ค้นคว้าวิชาการ ข้อสรุปในผลงานทางวิชาการเช่นนี้ จะถูกต้องหรือบกพร่องประการใด เป็นสิ่งที่นักวิชาการทั้งหลายจะได้วิเคราะห์วิจารณ์ต่อไป ซึ่งทางทบวงมหาวิทยาลัยก็ควรจะส่งเสริมการปฏิบัติตามประเพณีของวิชาการเช่นนี้ และให้โอกาสนักวิชาการอื่นที่จะเสนอผลงานของตนสนับสนุนหรือคัดค้านต่อไป*

ข้อนี้แหละที่ฟังดูแล้วรู้สึกว่าเป็นการค้านกับข้อความในข้อ ๑ ที่ท่านบอกว่า ไม่ควรเข้าไปมีส่วนร่วมกับกลุ่มศาสนิกไม่ว่าฝ่ายใด เพราะ

ความหมายในเจตนารมณ์ของถ้อยคำในข้อ ๓ นี้ เป็นการบอกถึงการเห็นดีเห็นชอบกับการที่คนในศาสนาอื่นเข้ามาสร้างความสับสนปนเปในหลักคำสอนของพระพุทธศาสนา โดยอาศัยวิธีการทางวิชาการที่เรียกกันว่าวิจัย เป็นข้ออ้างบังหน้า แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อประมวลเรื่องราวทั้งหลายเข้ามาพิจารณาแล้ว ก็รู้สึกเห็นใจท่านยิ่งนัก ที่ท่านจะต้องหาทางออกด้วยการพูดเช่นนี้ เพราะการวิจัยที่ก่อความสับสนปนเปนั้น เป็นผลงานที่ยากจะปฏิเสธได้ว่า ไม่เคยรู้เคยเห็นมาก่อน

จะร้องเพลงลิเกปลอบใจตัวเองว่า...กางเกงของพี่ ไม่รู้ว่าขี้ของใคร...ก็คงจะลำบากเต็มที

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ก็ต้องขอขอบคุณเป็นอย่างสูงไว้ในที่นี้ ที่ข้อความในข้อนี้แสดงน้ำใจเปิดกว้างแก่นักวิชาการอื่นที่จะสนับสนุนหรือคัดค้านต่อไป

จึงขอประกาศไว้เสียเลยตรงนี้ว่า เรื่องสงครามศาสนาที่เขียนมาทั้งหมดนี้ เขียนขึ้นโดยอาศัยโอกาสที่ท่านเปิดให้ในข้อนี้นี่แหละ จะหนักจะเบาอย่างไร หวังว่าจะไม่ถูกกล่าวหาและขุ่นแค้นโกรธเคืองแต่อย่างใด

ท่านอ้างเอา เสรีภาพทางวิชาการมาใช้เพื่อประโยชน์แก่การวิจัยอันมีลักษณะเป็นการละลาบละล้วงเข้ามาสร้างความสับสนปนเปในหลักคำสอนของพระพุทธศาสนาได้ เรามั่นใจว่า เสรีภาพนั้นย่อมจะตั้งอยู่บนฐานแห่งความเสมอภาคด้วย กล่าวคือ เมื่อท่านเห็นว่าคนต่างศาสนามีเสรีภาพจะทำอะไร ๆ กับคำสอนของพุทธศาสนาได้ ชาวพุทธก็ย่อมมีเสรีภาพที่จะวิจารณ์การกระทำนั้นอย่างถึงพริกถึงขิงได้ และแม้จะล่วงล้ำเข้าไปงัดเอารากเหง้าของศาสนานั้นมาตีแผ่ก็ย่อมทำได้ ด้วยครรลองแห่งเสรีภาพเช่นกัน

จนกระทั่งวิจารณ์ทัศนะและท่าทีของทางราชการเช่นที่กำลังกระทำอยู่นี้ ก็อยู่ในขอบเขตแห่งเสรีภาพอีกนั่นแหละ เพราะเสรีภาพที่ท่านยกมาอ้างนั้น มันมีขอบเขตสุดลูกหูลูกตาจริง ๆ เป็นเสรีภาพแบบที่คนบ้านอื่น จะเข้าไปสร้างความสับสนปั่นป่วนในบ้านของคนอื่นได้ตามใจชอบกันเลยทีเดียว

๔. กรณีของบทความต่าง ๆ ในวารสารแสงธรรม ซึ่งเป็นวารสารของสถาบันระดับอุดมศึกษาก็เช่นเดียวกันกับข้อ ๓ บทความเหล่านี้แสดงความคิดเห็นเชิงวิชาการ ซึ่งผู้อื่นย่อมสามารถนำไปวิเคราะห์วิจารณ์ถกเถียงได้ตามวิสัยและประเพณีของการแสวงหาความจริงของนักวิชาการ เกิดผลเป็นการเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจของมนุษย์ยิ่งขึ้น

ข้อนี้ยิ่งเป็นปีกปกป้องการกระทำในลักษณะก้าวก่ายล่วงเกินกันในทางศาสนา กว้างใหญ่ไพศาลยิ่งขึ้น คือมิได้จำกัดขอบเขตอยู่แต่เพียงเอกสารทางวิชาการแท้ ๆ ในรูปของเอกสารวิจัยเท่านั้น แต่ครอบคลุมไปถึง บทความต่าง ๆ ที่ตีพิมพ์ในวารสารอันเป็นสื่อสาธารณะอีกด้วย ฉะนั้น เอกสารในรูปเล่มของผู้เขียน คือ สงครามศาสนา เล่มนี้ก็ย่อมถือได้ว่า อยู่ในขอบเขตที่ท่านกล่าวไว้ในข้อ ๔ นี้ด้วย เพราะการกระทำต่าง ๆ ของคนในประเทศไทยนี้ จะผิดถูกดีชั่วอย่างไร ก็ขึ้นอยู่กับกฎหมายฉบับเดียวกัน ในที่นี้ก็คือ พระราชบัญญัติการพิมพ์ฉบับเดียวกัน เมื่อวารสารแสงธรรมสามารถตีพิมพ์บทความที่ก้าวก่ายเข้ามาในคำสอนของพระพุทธศาสนาได้ แต่หนังสือเรื่องสงครามศาสนานี้ พูดถึงเรื่องราวของศาสนาอื่น และ การกระทำอันไม่ชอบมาพากลของคนในศาสนาอื่นบ้างไม่ได้แล้ว ก็ออกจะเป็นการข่มเหงรังแกชาวพุทธเสมือนทาสในเรือนเบี้ยเกินไป

อย่างไรก็แล้วแต่ เราก็อดสงสัยไม่ได้ว่า การแสดงทัศนะอันเสมือนชี้แนวทางที่เอื้ออำนวยแก่การล่วงล้ำก้ำเกินกันในทางศาสนาอย่างนี้ เป็นการกระทำที่ช่วยรักษาไว้ซึ่งความปรกติเรียบร้อยและความมั่นคงของประเทศชาติแน่แล้วหรือ?

เพราะในเรื่องของศาสนานั้น ความเป็นปรกติสุขในการอยู่ร่วมกันคือผลของการต่างคนต่างนับถือ ไม่ก้าวก่ายข้องแวะกัน การเปิดทางให้มีการก้าวก่ายข้องแวะกันนั้น ก็คือ การเปิดโอกาสให้มีการกระทบกระทั่งกันนั่นเอง กระทบกันไป กระทบกันมา ไม่ช้าก็จะปะทุขึ้นเป็นความวุ่นวายอลหม่าน ซึ่งภาวะเช่นนี้ ผู้ที่มีความฉลาดอยู่บ้าง ย่อมจะเห็นว่า ไม่ใช่ผลดีแก่ความสงบสุขและมั่นคงของบ้านเมืองเป็นแน่แท้

๕. สาเหตุประการหนึ่งของความขัดแย้ง คือการไม่มีความรู้ความเข้าใจเพียงพอในเรื่องที่เป็นกรณีพิพาท หรืออาจมีความรู้ความเข้าใจแคบจำกัดอยู่เฉพาะส่วน ไม่กว้างขวางเพียงพอ โดยเฉพาะกรณีความขัดแย้งระหว่างศาสนิกนั้น แต่ละฝ่ายมักไม่เข้าใจ ไม่เอื้อเฟื้อต่อศาสนาของอีกฝ่ายหนึ่ง และหันเข้าใช้ความรู้สึกหรืออารมณ์และอคติเข้าประกอบด้วยในการพิจารณา สถาบันอุดมศึกษามีหน้าที่แสวงหาความรู้ ความเข้าใจลุ่มลึกกว้างขวางครอบคลุมและปราศจากอคติ ซึ่งจะช่วยแก้ปัญหาความขัดแย้งไม่เข้าใจกันและกันได้ ทั้งนี้โดยมีเงื่อนไขว่า สถาบันอุดมศึกษาต้องมีเสรีภาพ ที่จะค้นคว้าสร้างสรรค์วิชาการ ดังนั้นทุกฝ่ายที่มีกรณีพิพาทกันอยู่หรือเข้าข้างกันอยู่ ก็ควรให้โอกาสแก่สถาบันอุดมศึกษาที่จะทำหน้าที่และดำเนินบทบาทของตนโดยปราศจากการรบกวน ซึ่งจะเป็นการวางรากฐานของความมั่นคงของชาติบ้านเมืองตามที่ประสงค์อย่างแท้จริง

ความข้อนี้คงจะทำให้ชาวพุทธที่เอะอะท้วงติงการล่วงล้ำก้ำเกินของคนต่างศาสนา อัดอั้นในหัวอกไปตาม ๆ กัน เพราะในท่อนต้นของข้อความนี้ มีความหมายเป็นการชี้บ่งว่า ที่เอะอะกันนี้ เพราะความโง่เขลาเบาปัญญา กระทำกันไปด้วยอารมณ์และอคติ

ส่วนข้อความท่อนหลัง เป็นการยืนยันว่า การที่ท่านส่งเสริมให้มีการวิจัยคำสอนของพระพุทธศาสนาในลักษณะก่อให้เกิดความสับสนปนเปนั้น **ท่านทำ**ไปอย่างถูกต้อง เป็นการกระทำเพื่อแสวงหาความรู้ความเข้าใจที่ลุ่มลึกกว้างขวาง พร้อมด้วยการปรามไว้ในตอนท้ายสุดด้วยว่า อย่าไปเซ้าซี้กวนใจท่าน

เราไม่อยากจะกล่าวให้รุนแรงถึงกับว่า **นี่คือการตบหน้าชาวพุทธอย่างถนัดถนี่** แต่ก็อดไม่ได้ที่จะตั้งข้อสงสัยว่า **ใครกันแน่ที่ไม่มีความรู้ความเข้าใจเพียงพอในเรื่องที่เกิดเป็นกรณีพิพาทขึ้นนี้?**

สำหรับชาวพุทธที่พากันเอะโวยวายขึ้นนี้ มิได้กระทำการในลักษณะ เปิดมุ้งเห็นขโมย หากแต่ได้ติดตามศึกษาเรื่องนี้มาด้วยเวลาช้านานอักโข โดยใช้เอกสารหลักฐานที่ฝ่ายโน้นจัดทำขึ้น และจับตาดูบทบาทลีลาที่แสดงให้ปรากฏโดยตลอด นับตั้งแต่ได้มีการประชุมวาติกัน ทู เมื่อ ๒๐ กว่าปีมาแล้วโน้นทีเดียว ซึ่งเอกสารหลักฐานดังกล่าวนี้ ในเรื่องสงครามศาสนานี้ ก็เอามาแสดงไว้แล้วเป็นอันมาก ซึ่งเป็นเครื่องยืนยันว่าพวกเรามิได้เอะอะโวยวายเพราะความโง่เขลารู้เท่าไม่ถึงการณ์แต่อย่างใด ทุกอย่างที่พูดที่วิจารณ์ไป ตั้งอยู่บนข้อเท็จจริงที่มีหลักฐานยืนยันทั้งสิ้น

ก็เมื่อเป็นเช่นนี้ แล้วพวกเรายังควรแก่การดูหมิ่นดูแคลนว่า โง่เขลาเบาปัญญาอีกหรือ?

แต่สำหรับท่านนั้น เราขอถามสักหน่อยว่า หากต้องการแสวงหาความรู้ความเข้าใจในเรื่องของศาสนาพุทธอย่างลุ่มลึกกว้างขวางจริง ๆ อย่างว่าแล้ว ทำไมไม่ศึกษาค้นคว้าจากพระคัมภีร์ของพระพุทธศาสนาแท้ ๆ เล่าคัมภีร์ทางศาสนาของเรามีอยู่แล้วอย่างพรักพร้อมครบถ้วนทั้งตัวพระไตรปิฎก อันเป็นพระพุทธพจน์ คัมภีร์อรรถกถา ซึ่งอธิบายขยายความพระพุทธพจน์ คัมภีร์ฎีกา อนุฎีกา ซึ่งอธิบายขยายความให้ละเอียดพิศดารและลุ่มลึกยิ่งขึ้นอีกชั้นหนึ่ง ทำไมท่านไม่ส่งเสริมให้มีการศึกษาหาความเข้าใจจากพระคัมภีร์เหล่านี้ การศึกษาพระพุทธศาสนาด้วยหนังสือที่คนต่างศาสนาทำขึ้น ในลักษณะสับสนปนเปอย่างนั้นจะได้ความรู้ความเข้าใจอะไรขึ้นมา นอกจากความไขว้เขวเลื่อนเปื้อน

การกระทำของท่านนี้ เพื่อความมั่นคงของประเทศชาติ หรือความแตกสลายไม่เป็นส่ำของประเทศชาติกันแน่?

โปรดอย่าลืมว่า หลักพระพุทธศาสนาอันถูกต้องบริบูรณ์นั้น คือหลักค้ำยันบ้านเมืองให้อยู่รอดปลอดภัยตลอดมา พระมหากษัตริย์ไทยทุกพระองค์รักษาบ้านรักษาเมืองและความร่มเย็นเป็นสุขของอาณาประชาราษฎร์ตลอดมาด้วยหลักธรรมของพระพุทธศาสนา มีหลักทศพิธราชธรรมเป็นต้น

การสร้างความเลื่อนเปื้อนเลอะเทอะขึ้นในหลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนานั้น คือ การทำลายหลักบ้านหลักเมืองโดยตรง

ทั้งนี้ทั้งนั้น เมื่อพิจารณาเรื่องราวทั้งหมดนี้แบบรวบยอดแล้ว ก็มองเห็นภาพ ๆ หนึ่งขึ้นถนัดตา

ภาพนั้นคือ การทำผิดแล้วไม่ยอมรับผิด กลับบ่ายเบี่ยงโยนความผิดกลับมาใส่หน้าคนที่ทักท้วง

สำหรับกรมการศาสนานั้น ตกอยู่ในฐานะที่น่าสงสารอยู่คือ เมื่อได้ยินเสียงชาวพุทธเอะอะขึ้นมาแล้วด้วยความสำนึกรับผิดชอบที่มีอยู่บ้าง ก็พยายามที่จะดำเนินการให้เกิดความเรียบร้อย และตั้งเรื่องขอความร่วมมือไปยังหน่วยราชการต่าง ๆ ดังที่กำหนดเป็นมาตรการขึ้นไว้ แต่ผลที่ได้รับกลับมาคือ ถูกดุว่า อย่าไปรบไปกวนการทำหน้าที่และดำเนินบทบาทของเขา ซึ่งก็ย่อมจะแน่นอนว่า กรมการศาสนาทำอะไรไม่ได้ นอกจากยืนซึมด้วยความเศร้า

สำหรับชาวพุทธที่เอะอะในเรื่องนี้ ก็คงจะต้องเศร้าหนักเข้าไปอีก เพราะจะต้องถามตัวเองอยู่แล้ว ๆ เล่า ๆ ว่า เมื่อพระพุทธศาสนาและบ้านเมืองของเราต้องอยู่ภายใต้ทัศนะทางการบริหารอย่างนี้แล้ว ความยุ่งยากวุ่นวาย เห็นทีจะหนีไม่พ้นเสียแน่แล้ว หรือไร?

ขอชี้แจงแถลงเหตุไว้อีกสักเล็กน้อยว่า การที่คัดลอกเอาข้อความในหนังสือราชการมาให้ดูกันอย่างครบถ้วนทุกตัวอักษรนี้ โปรดอย่าถือว่าเป็นการละเมิดอำนาจของทางราชการแต่ประการใดเลย เพราะที่ตัดสินใจคัดเอามาอย่างครบถ้วนเช่นนี้ ก็ด้วยความเคารพ ไม่อยากจะให้เกิดการตกหล่นหรือคลาดเคลื่อนไป การเก็บเอาแต่ใจความมากล่าว อาจจะผิดพลาดไปจากความจริงได้ ส่วนที่เป็นข้อวิจารณ์นั้นเล่า ก็ขอได้โปรดถือเสียว่า ประชาชนพลเมืองนั้น จะต้องเป็นผู้รับผลของการชี้ผิดชี้ถูกของทางราชการอยู่เป็นปรกติวิสัย ดังนั้น จึงมีสิทธิที่จะวิพากย์วิจารณ์ได้

ก็คำสั่งสอนของพระบรมศาสดา ที่คนไทยเทิดไว้เหนือหัวแท้ ๆ ท่านยังเห็นว่าคนต่างศาสนาเขามีเสริภาพที่จะเอาไปวิจัยให้เกิดความสับสนปนเปได้ ความคิดเห็นและแนวทางปฏิบัติของราชการ ไม่มีใครเทิดไว้บนหัว ทำไมจะเอามาวิจารณ์กันบ้างไม่ได้เล่า? มีแต่ระบอบเผด็จการรุนแรงเท่านั้น ที่ชอบกดหัวและอุดปากประชาชน มิใช่หรือ?

ยังมีราชการอีกหน่วยหนึ่งได้แสดงบทบาทในเรื่องนี้เช่นกัน คือ หน่วยราชการที่มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยในบ้านในเมือง เรื่องนี้ได้พบในหนังสือราชการฉบับหนึ่งในระดับภูมิภาค หัวหน้าใหญ่ท่านบันทึกถึงผู้ใต้บังคับบัญชาของท่านว่า...*ให้คอยสอดส่องดูแลและติดตามความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยใกล้ชิด หากพบว่า มีความเคลื่อนไหวต่อต้าน ให้รีบดำเนินการเข้าระงับยับยั้งและป้องกันโดยเร็ว และหากพฤติการณ์ความเคลื่อนไหวต่อต้านนั้น ส่อลักษณะจะก่อให้เกิดความกระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง ตลอดจนความมั่นคงของชาติแล้ว ให้รายงานให้จังหวัดทราบ...*

หนังสือฉบับนี้เริ่มปรารภถึงข้อพิพาททางศาสนา ที่พวกคริสต์เริ่มก่อเรื่องขึ้น และชาวพุทธแสดงปฏิกิริยาต่อต้าน โดยลงท้ายด้วยคำสั่งดังกล่าวนี้ จึงสรุปในทางปฏิบัติได้ว่า ถ้าชาวพุทธเคลื่อนไหวต่อต้านเมื่อใดก็จะต้องถูกระงับยับยั้งและป้องกันทันที ซึ่งการระงับยับยั้งและป้องกันของบ้านเมืองนั้น ก็รู้ ๆ กันอยู่แล้วว่า ท่านจะกระทำกันด้วยวิธีใด ซึ่งแน่นอนที่สุด ท่านคงจะไม่มาลูบหน้าลูบหลังปลอบประโลมให้เลิกรากันไปดี ๆ กุญแจมือคงจะถูกง้างออก และ ประตูห้องขัง คงจะเปิดร่าไว้รอรับอย่างแน่นอน

อนิจจาชาวพุทธ การคัดค้านขัดขวาง ไม่ให้มีการจ้วงจาบกระทำการอันไม่ชอบไม่ควรต่อหลักคำสอนที่เราเทิดไว้บนหัว จะต้องลงท้ายด้วยการเข้าไปนอนเป็นเหยื่อยุงในตะรางทีเดียวหรือ?

เราจะไม่ตะโกนเรียกร้องหาความยุติธรรม เพราะเรารู้กันอยู่แล้วว่า ในโลกนี้ จะหาความยุติธรรมอันแท้จริงนั้นยากแสนยาก เหมือนอย่างที่นักปราชญ์ชาวจีนได้กล่าวเป็นคำพังเพยไว้ว่า

I will go to the forest for justice.
The wind for my garment I wear
.... and the rain my drink

ข้า ฯ มุ่งมั่นฟันฝ่าบุกป่าไป
เพื่อให้ได้ยุติธรรมคร่ำค้นหา
ข้า ฯ จึงต้องนุ่งลมห่มนภา
เอาหยาดฟ้าเป็นเครื่องยังประทังชนม์

เราขอแต่เพียงความเห็นใจและการคุ้มครองสิ่งที่เราเคารพเทิดทูนกันมาแต่ปางบรรพให้พ้นจากการกระทำอันไม่ชอบไม่ควร ก็ไม่ได้ทีเดียวหรือ?

แล้วเราจะทำอย่างไรกัน?

จากทีท่าของหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ อย่างน้อย ๓ หน่วยที่แสดงหลักฐานให้ดูแล้วนี้คงจะเป็นที่ตระหนักแน่แก่ใจสำหรับชาวพุทธทั่วไปแล้วว่า ชาวพุทธและพระพุทธศาสนาอยู่ในฐานะไร้ที่พึ่งเอามาก ๆ แล้ว เพราะท่าทีเหล่านี้ สวนทางกันอย่างสิ้นเชิง กับแบบอย่างที่บรรพบุรุษท่านเคยปฏิบัติและดำเนินกันมา ที่เขากล่าวกันถึงความสำคัญของพุทธศาสนาต่อวิถีชีวิตของคนไทยนั้น มันอาจจะเป็นเพียงถ้อยคำที่กล่าวตาม ๆ กันไปเท่านั้นเอง จึงสรุปได้ว่า เราหวังพึ่งส่วนที่ควรจะเป็นที่พึ่งไม่ได้อีกต่อไปแล้ว ปัญหาจึงเกิดขึ้นตามหัวข้อที่ตั้งไว้นี้คือ

แล้วเราจะทำอย่างไรกัน?

ปัญหาในหัวข้อนี้ คงจะมีคำตอบอยู่สองทาง คือ ทางสบาย กับทางลำบาก

ทางสบายก็คือ ปล่อยไปตามยถากรรม ชาวพุทธทั้งมวลถือคติต่างคนต่างอยู่ ฝากพระพุทธศาสนาไว้ในอำนาจของเทพยดาอารักษ์ไปตามเพลง โดยคิดเสียว่า ความเจริญความเสื่อมเป็นคติธรรมดาของโลก

มนุษย์ พระพุทธศาสนาเกิดในอินเดีย ยังเสื่อมสลายจนหมดสิ้นจากอินเดีย และครั้งหนึ่งเคยไปรุ่งเรืองอย่างสูงสุด ก็สูญสลายไปจากลังกา จนไม่มีพระสงฆ์เหลืออยู่สักองค์เดียว เมื่อจะฟื้นฟู ก็ต้องมาขอพระสงฆ์ไปจากเมืองไทย ไปตั้งวงศ์พระสงฆ์ขึ้นใหม่ในลังกา นับประสาอะไรกับเมืองไทย หากถึงคราวที่พระพุทธศาสนาจะเสื่อมสูญไปแล้ว ก็ย่อมจะเสื่อมไปหมดสิ้นได้เช่นกัน

คิดเสียอย่างนี้ สบายเป็นที่สุด ไม่ต้องเสียแรง เสียกำลัง เสียสะตุ้งสตางค์อะไรเลย

ส่วนทางลำบากนั้น คือ ต้องต่อสู้ทุกวิถีทาง เพื่อพิทักษ์รักษาพระพุทธศาสนาให้พ้นจากการบ่อนทำลายด้วยกลอุบายทั้งปวงให้จงได้ ซึ่งในสถานการณ์ไร้ที่พึ่งดังที่เห็น ๆ กันอยู่นี้ หนทางสู้ก็มีอยู่ประตูเดียว คือ สู้ด้วยวิญญาณของชาวบางระจัน หรือ วิญญาณของชาวพัทลุงลูกศิษย์พระมหาบุญช่วยในยุคต้นกรุงรัตนโกสินทร์ หมายถึงชาวพุทธทั้งผองรวมพลังกันสู้ โดยไม่ต้องรอฟ้ารอฝนใด ๆ ทั้งสิ้น

หนทางสู้ทั้งสองนี้ ชาวพุทธแต่ละคนมีสิทธิเลือกเอาได้ตามชอบใจ ถ้าเลือกเอาหนทางสบายแล้ว ก็เป็นอันเลิกพูดกันได้เพียงแค่นี้ แต่ถ้าเลือกหนทางลำบาก เพราะความกตัญญูรู้คุณพระพุทธศาสนายังสิงซ่านอยู่เต็มหัวใจแล้ว ก็มีเรื่องที่จะต้องพูดกันต่อไปอีก ถึงหนทางต่อสู้อันถูกต้องและมีผลสมความมุ่งหมาย

ขอบอกไว้เสียเลย เพื่อจะได้ไม่เป็นที่กังวลใจของใครว่า การต่อสู้ดังกล่าวนี้ เป็นการต่อสู้ในวิสัยของชาวพุทธ คือ การต่อสู้ที่มีเป้าหมายอยู่ที่การกำจัดสิ่งที่เป็นพิษเป็นภัย ไม่ใช่การต่อสู้อันมีเป้าหมายอยู่ที่การเข่นฆ่าล้างผลาญชีวิตและทรัพย์สินของผู้ใด แม้ว่าผู้นั้นเราจะเห็นกันอยู่ว่าเป็นผู้ที่ก่อพิษก่อภัยก็ตามที เพราะชาวพุทธมีสติปัญญาและจิตใจสูงพอ

ที่จะแยกออกจากกันได้ระหว่าง **พฤติกรรม** กับ **ตัวบุคคลที่ก่อพฤติกรรม** แม้แต่มหาโจรที่ถูกชี้หน้าตราชื่อก็ตามที ตัวเขา กับ พฤติกรรมอันเหี้ยมโหดของเขา ก็เป็นคนละส่วนกัน ในเวลาปรกติแล้ว เขาก็เป็นคนธรรมดาเหมือนกับคนทั้งหลายนี่แหละ พฤติกรรมอันโหดเหี้ยมของเขา เกิดขึ้นเพียงบางมื้อบางขณะเท่านั้น หากเขาเห็นโทษของมันแล้ว เขาตัดใจเลิกละการประกอบพฤติกรรมเช่นนั้นได้อย่างจริง ๆ เขาก็กลับเป็นคนดีเหมือนกับคนดีทั้งหลายนี่แหละ

ดังนั้น การต่อสู้ของเรานี้ จึงมิใช่การต่อสู้กับตัวบุคคลที่กระทำการอันไม่เหมาะสม แต่เราก็ต่อสู้กับพฤติกรรมอันไม่เหมาะสมของเขา เพื่อสะกัดกั้นหรือกำจัดพฤติกรรมเช่นนั้น ให้หมดสิ้น โดยไม่มีความจำเป็นใด ๆ ที่จะต้องไปทำลายล้างตัวบุคคลให้หมดสิ้นไปด้วย ทั้งนี้ก็เพราะชาวพุทธในประเทศไทยนี้ มีวิญญาณคนละแบบคนละอย่างกันกับพวกดรูสในเลบานอน และ พวกขบวนการก่อการร้าย ไอ.อาร์.เอ. ในไอร์แลนด์

เพราะฉะนั้น ไม่ควรที่ใครจะต้องตกอกตกใจว่า ชาวพุทธจะก่อการจราจลอลหม่านขึ้น จนกระทั่งกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของประเทศชาติ กลายเป็นช่องทางให้พวกหัวแดง หางแดง ทั้งหลาย เข้ามาคาบเมืองไทยไปรับประทาน ดังที่ชอบยกขึ้นมาขู่กัน เพื่อปิดปากไม่ให้ชาวพุทธเคะอะขัดขวางการก่อพฤติกรรมร้ายของตน

แต่ทั้งนี้ก็ต้องหมายเหตุไว้หน่อยว่า ฝ่ายที่ถูกสะกัดกั้นขัดขวางการก่อพฤติกรรมอันไม่เหมาะสมนั้น จะต้องไม่ประพฤติอันธพาลทำร้ายรังแกชาวพุทธจนเหลืออดเหลือทนก็แล้วกัน เพราะถ้าทำกันถึงขนาดนั้นแล้ว ชาวพุทธก็มีสิทธิที่จะป้องกันตัวเหมือนกัน

การต่อสู้บนหุนทางที่ถูกต้องที่กล่าวถึงนี้ เป็นการต่อสู้ในแบบ สันติอย่างแท้จริง ไม่ใช่สันติจอมปลอมที่เอามาอ้างบังหน้า เพื่อซุกซ่อนปืนผาหน้าไม้เอาไว้ถลุงให้ถนัด ๆ มือในตอนเข้าด้ายเข้าเข็ม อย่างที่เขาชอบอ้างกัน ได้แก่การต่อสู้บนหนทางแห่งการปกครองระบอบประชา-ธิปไตยนี่แหละ เพราะการคุ้มครองพระพุทธศาสนาให้บริสุทธิ์สถาพรสืบไปนั้น ไม่ใช่งานส่วนตัวของเอกชนคนใดคนหนึ่ง หรือ กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ แต่เป็นงานระดับชาติของชาวพุทธทั้งประเทศ เนื่องจากพระพุทธศาสนา เป็นศาสนาประจำชาติ เป็นสมบัติของคนทั้งชาติ อย่างที่รู้กันอยู่

เพื่อให้เห็นลู่ทางในเรื่องนี้ชัดเจนขึ้น ควรจะได้เพ่งพินิจกลไกการปกครองระบบนี้กันให้ชัด ๆ อีกสักครั้งหนึ่ง เพราะกลไกอันนี้แหละที่จะเป็นตัวก่อให้เกิดการคุ้มครองพระพุทธศาสนาตามที่เราทั้งหลายต้องการ

ดูกันในขอบเขตจำกัดเฉพาะเมืองไทยของเรานี้ ก็จะเห็นว่า ชีวิตของชนชาติไทยบนแผ่นดินแหลมทองนี้ ได้พบกับรูปแบบการปกครองมาแล้ว ๒ รูปแบบ คือ ก่อนวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๕ ขึ้นไป ชีวิตของคนไทยอยู่ใต้การปกครองของพระมหากษัตริย์ ซึ่งทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจสิทธิ์ขาดแต่ผู้เดียว การปกครองรูปนี้ เขาเรียกกันว่า ระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช บ้าง ระบอบราชาธิปไตยบ้าง และบางทีเขาก็เรียกกันด้วยภาษาทางวิชาการด้านรัฐศาสตร์ว่า ระบอบเอกาธิปไตยก็มี

แต่ที่เขามองกันอยู่ด้วยสายตาของคนยุคใหม่ เขาก็มองกันในลักษณะที่ไม่เป็นมงคลนักว่า เป็นระบอบเผด็จการ เพราะเป็นอำนาจที่อยู่ในมือของคน ๆ เดียว แบบชี้ต้นตาย ชี้ปลายเป็นเอาตามชอบใจ โดยอำนาจนั้นได้มาด้วยระบบสืบมรดก ประชาชนพลเมืองมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วย

การมองอย่างนี้ ถ้าเป้าที่ถูกมองเป็นระบอบราชาธิปไตยของต่างประเทศแล้ว ก็ไม่มีอะไรจะทักท้วง แต่ถ้าเพ่งเฉพาะระบอบราชาธิปไตยของไทยแล้ว ก็น่าจะไม่ตรงกับความเป็นจริงทีเดียวนัก เพราะพระมหากษัตริย์ของไทยนั้นเสด็จขึ้นครองราชย์ภายใต้จารีตประเพณีที่ว่า ประชานิกรสโมสรสมมติ คือ ประชาชนเห็นดีเห็นชอบและยกพระองค์ขึ้นครองแผ่นดิน จึงเท่ากับว่า พระราชอำนาจที่ทรงไว้เป็นเอกสิทธิ์เฉพาะพระองค์นั้น เป็นพระราชอำนาจที่ประชาชนพากันถวายด้วยความเห็นดีเห็นชอบ และพระมหากษัตริย์ก็ทรงใช้พระราชอำนาจนั้นโดยคำนึงถึงความร่มเย็นเป็นสุขของอาณาประชาราษฎร์ทั้งผองตลอดมา การที่ประชาชนพากันหลั่งน้ำตาทั้งแผ่นดิน เมื่อได้ทราบข่าวการสวรรคตของพระมหากษัตริย์แต่ละพระองค์ นั่นแหละ คือ พยานยืนยันว่า พระมหากษัตริย์ของไทยทรงได้พระราชอำนาจมาโดยชอบ และ ทรงใช้พระราชอำนาจนั้นโดยชอบตลอดมา จนอาจจะกล่าวได้ว่า ตลอดเวลาของระบอบประชาธิปไตยในเมืองไทย ๕๐ กว่าปีมานี้ คนไทยยังไม่เคยเห็นการใช้อำนาจของคณะบุคคลที่กุมอำนาจคณะใด ที่ใช้อำนาจที่ประชาชนมอบให้นั้นโดยชอบและเกิดประโยชน์อย่างแท้จริงแก่ประชาชน เช่นที่เคยประสพกันมาในระบอบราชาธิปไตย เราพบเราเห็น กันแต่การใช้อำนาจนั้น เพื่อตัวเอง เพื่อพรรค ประโยชน์ที่จะแผ่มาถึงประชาชนจริง ๆ นั้น มักจะเป็นประโยชน์ชนิดเหลือเศษเหลือเดน พอที่จะปิดปาก ไม่ให้ประชาชนเอะอะโวยวายเท่านั้น

ในระบอบราชาธิปไตยแต่เก่าก่อนนั้น แน่นอนที่สุดดังที่รู้ที่เห็นกันอยู่แล้วว่า ประเทศชาติและพระพุทธศาสนาได้รับการปกป้องคุ้มครองด้วยพระราชวิริยะอุตส่าหะอย่างแรงกล้าของพระมหากษัตริย์ พอแว่วที่จะเกิดอะไรในลักษณะที่เป็นพิษเป็นภัยแก่ประเทศชาติศาสนาแล้ว พระองค์จะเตรียมการสะกัดกั้นป้องกันทันที ไม่ปล่อยให้เกิดภาวะ งาไหม้

เสียก่อน กว่าถั่วจะสุก ทุกครั้งไป ลองย้อนกลับไปดูพระราชดำรัสสั่งของรัชกาลที่ ๓ ตอนใกล้จะสวรรคตอีกสักครั้งก็ได้ สมัยนั้น หน้าตาฝรั่งเป็นอย่างไร ประชาชนพลเมืองเกือบจะไม่เคยเห็นด้วยซ้ำไป แต่พระมหา-กษัตริย์ที่สถิตอยู่บนราชบัลลังก์ ทรงรู้แล้วอย่างถูกต้องชัดเจนว่า ตัวพรรณอย่างนี้แหละ คือตัวภัยตัวอันตรายที่จะต้องระมัดระวังให้ดีในภายหน้า ซึ่งก็ถูกต้องกับความเป็นจริงอย่างที่เรียกได้ว่า ตรงเผง เลยทีเดียว

ที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะพระมหากษัตริย์ทรงเอาพระทัยใส่ ระมัดระวังบ้านเมืองอยู่ตลอดเวลานั่นเอง และการที่เมืองไทยอยู่รอดปลอดภัยพ้นจากการตกเป็นข้าเป็นทาสของชาวตะวันตกมาได้นี้ ก็เพราะการทรงพระราชอำนาจโดยชอบของพระมหากษัตริย์นี่แหละ

ด้วยเหตุตามข้อเท็จจริงดังที่กล่าวมานี้ ประชาชนพลเมืองไทยภายใต้การปกครองราชาธิปไตยสมัยก่อนโน้น จึงอยู่ในฐานะแสนสุขแสนสบายยิ่งนัก มีปัญหาอะไร มีเหตุเภทภัยอะไร พระมหากษัตริย์ทรงรับภาระแก้ไขป้องกันให้เสร็จสรรพเรียบร้อย ประชาชนพลเมืองไม่ต้องคิด ไม่ต้องใส่ใจแต่ประการใด

แต่มาในสมัยนี้ นับตั้งแต่ใกล้รุ่งวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๕ เป็นต้นมา ประชาชนชาวไทยมิได้อยู่ในยุคในสมัยนั้นอีกแล้ว แต่ตกเข้ามาอยู่ในยุคที่เขายกยอปอปั้นให้ว่า เป็นผู้ยิ่งใหญ่ในแผ่นดิน คือ เป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย หมายถึงอำนาจที่จะชี้ต้นตาย ชี้ปลายเป็น ในเมืองไทยทั้งหมดนี้ อยู่ในกำมือของประชาชนพลเมืองคือ เราท่านทั้งหลายนี้แหละ ซึ่งคติที่ว่าอย่างนี้ จะเป็นหลักการ วิชาการ อุดมการ หรือ อุบายการอะไรก็แล้วแต่ ๕๐ กว่าปีแล้ว ลุงสา ป้ามี ที่ไถนาหน้าดำอยู่กลางทุ่งนั้นไม่เคยได้รู้สึกเลยว่า ฝ่ามือของแกได้กระทบอำนาจอธิปไตยอะไร ที่ไหน

มีอย่างมากก็เพียงแต่ว่า สี่ซ้าห้าปี ก็มีใครต่อใครมากราบมาไหว้ขอให้ช่วยไปหย่อนบัตรลงคะแนน ให้เขาได้เข้าไปเป็นผู้แทนนั่งลอยหน้า นั่งหลับตากันในรัฐสภา ซึ่งเมื่อ ลุงสา ป้ามี หย่อนบัตรให้เขาได้เป็นผู้แทนแล้วก็หายหัวไปเลย หากจะมีโอกาสต่อว่าต่อขานบ้างแล้ว ข้อแก้ตัวที่จะได้รับฟังก็คือ ในรัฐสภานั้น งานการมันมากเหลือเกิน ไม่มีเวล่ำเวลามาเยี่ยมลุงเยี่ยมป้าได้ ก็เท่านั้น ส่วนอำนาจปกครองบริหารบ้านเมืองนั้น ก็เห็นมีแต่คนหน้าขาว ๆ พุงโต ๆ มีเงินอยู่ในธนาคารเป็นกะตั๊ก มีปืนอยู่ในมือเป็นตับ เท่านั้น ที่เป็นผู้ครองอำนาจนั้น และใช้อำนาจนั้นซึ่งการปกครองในระบอบที่ว่านี้ เขาเรียกว่า ประชาธิปไตย ซึ่งแปลให้ชื่นใจได้ว่า อำนาจอธิปไตยเป็นของประชาชน

ก็เอาละ จะผิด จะถูก จะซื่อตรง หรือ หลอกลวง กันอย่างไรก็แล้วแต่ ชีวิตของเราท่านทุกวันนี้ ก็จำต้องกระเสือกกระสนไปภายใต้การปกครองระบอบนี้ คือ ระบอบที่เขาถือกันว่า พวกเราเหล่าประชาชนนี่แหละเป็นผู้ถืออำนาจการปกครองบ้านเมือง ส่วนท่านที่ไปนั่งหลับ นั่งลอยหน้าอยู่ในรัฐสภา และนั่งเอ้เตอยู่บนบัลลังก์ฝ่ายบริหารนั้น เป็นเสมอตัวแทนของประชาชนเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ บ้านเมืองจะขึ้นเหนือ ล่องใต้ เอียงซ้าย หรือ เอนขวาอย่างไร เขาจึงอ้างว่า เป็นไปตามเสียงเรียกร้องต้องการของประชาชน ท่านเหล่านั้น ท่านเป็นแต่เพียงผู้รับใช้ ดำเนินการให้เป็นไปตามความประสงค์ของประชาชนเท่านั้น

การที่จะดำเนินการอันใดให้เป็นไปตามเสียงเรียกร้องต้องการของประชาชนเช่นนั้น เขามีแบบแผนหรือกฎเกณฑ์แน่นอนว่า จะต้องออกเป็นกฎหมาย โดยระบุไว้เสร็จสรรพครบถ้วนถึง หลักการ วิธีการ ในอันที่จะดำเนินการให้บรรลุถึงเป้าหมายตามความประสงค์ของประชาชน ตลอดจนกระทั่งบอกไว้อย่างชัดเจนด้วยว่า ถ้าฝ่าฝืนแล้วจะต้องมีโทษสถานใด

อันนี้แหละ คือ กลไกสำคัญของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ที่คลุมครอบวิถีชีวิตของเราอยู่ทุกวันนี้ เพราะฉะนั้น เมื่อประชาชนพลเมืองอย่างเราท่านทั้งหลายต้องการจะให้เกิดให้มีอะไรขึ้นมาเพื่อประโยชน์แก่ความร่มเย็นเป็นสุขของประชาชน และ ความสุขสันติมั่นคงของบ้านเมืองแล้ว ก็ต้องร่วมแรงร่วมใจกันตั้งหลักให้แน่นหนามั่นคง จนร้องบอกออกไปแล้ว คนที่นั่งแท่นอยู่ข้างบนเขาต้องยอมรับและทำตาม ถ้าไม่ยอมรับ ไม่ยอมทำตามแล้ว แท่นของเขาจะง่อนแง่นและพังทะลาย

ในระบอบนี้ ประชาชนต้องสร้างอำนาจของตัวเองขึ้นอย่างนี้ให้ได้ ซึ่งเขาเรียกกันตามภาษาพวกแก่วิชาว่า **อำนาจผลักดัน** มิฉะนั้นแล้ว ก็จะต้องกลายเป็นเบี้ยล่าง กินน้ำใต้ศอกเขาเรื่อยไป

ในกรณีของชาวพุทธ ที่ต้องการให้พระพุทธศาสนาของเราได้รับการคุ้มครองในครั้งนี้ ก็ต้องก่อให้เกิดอำนาจขึ้นเช่นเดียวกันนี้ แล้วใช้อำนาจในตัวของเรา ผลักดันให้เกิดมาตรการคุ้มครองขึ้น จะรอฟ้ารอฝนให้หล่นลงมาเอง แบบเดียวกับในสมัยราชาธิปไตย ไม่ได้เป็นอันขาด เพราะพนักงานนั่งแท่นเขาจะไม่คิดเอง ไม่ทำกันเองอย่างแน่นอน เพราะเขามีข้ออ้างใส่ไว้ในกระเป๋า พร้อมที่จะควักออกมาใช้ได้เสมอว่า เขาจะทำอะไรก็ต่อเมื่ออันนั้นเป็นความประสงค์ของประชาชนเท่านั้น

ยิ่งกว่านั้น ถ้าประชาชนอีกฝ่ายหนึ่ง เขารวมตัวกันเรียกร้องให้ชาวนั่งแท่นทั้งหลาย กระทำสิ่งที่ตรงกันข้ามกับที่ชาวพุทธต้องการเสียก่อนแล้ว เรื่องก็จะลำบากยิ่งขึ้น และจะไม่ลำบากเฉย ๆ จะเกิดเป็นภาวะน้ำตาตก แล้วก็เกิดภาวะหน้ามืดฆ่ากันแหลกเสียอีกด้วย ซึ่งย่อมจะไม่เป็นมงคลแก่ความสงบสุขของบ้านเมืองอย่างแน่นอน

เพราะฉะนั้น ก่อนจะจบเรื่องสงครามศาสนา ที่กัดฟันวิสัชนามาอย่างแสนจะยืดยาวนี้ จึงขอเสนอว่า

ขอชาวพุทธทั้งในเมืองไทยและทั่วพิภพจบแดนดิน จงมารวมพลังกันนะบัดนี้ (รอไปถึงพรุ่งนี้ ก็อาจจะสายไปเสียแล้ว) รวมพลังกันเพื่อให้เกิดอำนาจผลักดัน ให้รัฐ ตรากฎหมายคุ้มครองพระพุทธศาสนาให้พ้นจากการกระทำอันน่ารังเกียจให้จงได้

และพลังนี้ จะต้องสถิตมั่นคงอยู่บนแผ่นดินนี้ตลอดไป เพื่อควบคุมการปฏิบัติการตามกฎหมายนั้น อย่างเคร่งครัดจริงจัง

ท่านชาวพุทธที่เคารพ...บัดนี้ ได้มีเสียงเรียกร้องต้องการอย่างนี้ ก้องกังวาลขึ้นแล้ว ท่านยังจะปิดหูของท่านไม่ยอมฟังและปิดใจของท่านด้วยโมหะว่า มันเป็นเสียงเรียกร้องที่ไร้ค่าเพราะพระพุทธศาสนายังไม่ง่อนแง่นคลอนแคลนอะไรอยู่อีกหรือ?

หากยังจะมีข้อแหนงใจอะไรอยู่บ้างว่า การมีกฎหมายคุ้มครองพระพุทธศาสนาแล้ว จะเสียความเป็นประชาธิปไตย เสียความเป็นประเทศอารยะที่เพียบพร้อมไปด้วยเสรีภาพแล้ว ก็ขอให้หันไปดูประเทศอังกฤษ ซึ่งถือกันว่าเป็นบิดามารดาของประชาธิปไตยและเสรีภาพนั่นเถอะ กฎหมายศาสนาของเขาที่ตราไว้ตั้งแต่สมัยพระนางเจ้าเอลิซาเบธที่ ๑ นั้น เขายังใช้อยู่มิใช่หรือ? จนกระทั่งสันตะปาปาเอง ตอนจะย่างเท้าลงไปเหยียบแผ่นดินอังกฤษ เมื่อ ๒-๓ ปีก่อนโน้น ยังแหยง ๆ อยู่เลย

และขอให้รู้ไว้เถอะว่า เสรีภาพที่เปิดอ้าซ่า นั่นต่างหากคือ ที่มาของความพินาศวอดวาย.

๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๙

หลักฐานอ้างอิง

(๑) หนังสือแสดงกิจจานุกิจ, เจ้าพระยาทิพากรวงษ์มหาโกษาธิบดี, โรงพิมพ์คุรุสภา ถนนพระสุเมรุ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๑๔ หน้าคำนำ

(๒) ประวัติศาสตร์สากล เล่ม ๑, พลตรี หลวงวิจิตรวาทการ, สำนักพิมพ์เสริมวิทย์บรรณาคาร, โรงพิมพ์รุ่งเรืองรัตน์ พ.ศ. ๒๕๑๔ หน้า ๑๙๐-๑๙๑

(๓) พระราชนิพนธ์ ลิลิตนายรายณ์สิบปาง, พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว, สำนักพิมพ์คลังวิทยา, โรงพิมพ์อักษรบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ หน้า ๓๘๒

(๔) ภควัตคีตา, กฤษณไทวปายนวยาส, อินทรายุทธ (แปล), สำนักพิมพ์ศิวาลัย กรุงเทพ ฯ, โรงพิมพ์รุ่งวัฒนา พ.ศ. ๒๕๒๒ หน้า ๑๕๘

(๕) ที่อ้างแล้วใน (๔) หน้า ๑๖๐-๑๖๒

(๖) กามนิต, เสฐียรโกเศศและนาคะประทีป, สำนักพิมพ์บรรณาคาร, โรงพิมพ์ อมรการพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ หน้า ๓๙๐

(๗) ที่อ้างแล้วใน (๓) หน้า ๓๘๔

(๘) ที่อ้างแล้วใน (๒) หน้า ๑๔๖-๑๔๗

(๙) ที่อ้างแล้วใน (๒) หน้า ๑๕๑

(๑๐) ที่อ้างแล้วใน (๒) หน้า ๑๕๖

(๑๑) ศาสนาเปรียบเทียบ, เสฐียรโกเศศ สำนักพิมพ์บรรณาคาร, โรงพิมพ์อมรการพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๕ หน้า ๓๐๘

(๑๒) ที่อ้างแล้วใน (๒) หน้า ๑๕๗

(๑๓) ที่อ้างแล้วใน (๒) หน้า ๑๕๘

(๑๔) ที่อ้างแล้วใน (๒) หน้า ๑๕๘-๑๕๙

(๑๕) ที่อ้างแล้วใน (๑๑) หน้า ๓๑๓

(๑๖) ที่อ้างแล้วใน (๑๑) หน้า ๓๑๐-๓๑๑

(๑๗) พระคริสตธรรมใหม่, องค์การกีเดี้ยนอินเตอร์เนชั่นแนล, พิมพ์ในเกาหลี ค.ศ. ๑๙๗๘ หน้า ๒

(๑๘) ที่อ้างแล้วใน (๑๗) หน้า ๓

(๑๙) ที่อ้างแล้วใน (๑๗) หน้า ๑

(๒๐) ที่อ้างแล้วใน (๑๑) หน้า ๓๕๘-๓๖๐

(๒๑) ที่อ้างแล้วใน (๑๑) หน้า ๓๕๗

(๒๒) ที่อ้างแล้วใน (๑๑) หน้า ๓๖๑

(๒๓) ที่อ้างแล้วใน (๑๑) หน้า ๓๗๔

(๒๔) ที่อ้างแล้วใน (๑๑) หน้า ๓๗๔-๓๗๕

(๒๕) ที่อ้างแล้วใน (๑๑) หน้า ๓๙๓

(๒๖) ที่อ้างแล้วใน (๑๑) หน้า ๓๙๕

(๒๗) ที่อ้างแล้วใน (๑๑) หน้า ๓๙๕-๓๙๖

(๒๘) ที่อ้างแล้วใน (๑๑) หน้า ๓๙๙

(๒๙) ที่อ้างแล้วใน (๑๑) หน้า ๔๒๐

(๓๐) ที่อ้างแล้วใน (๑๑) หน้า ๔๓๗

(๓๑) ที่อ้างแล้วใน (๑๑) หน้า ๔๔๐

(๓๒) ที่อ้างแล้วใน (๑๑) หน้า ๔๒๔-๔๒๕

(๓๓) ที่อ้างแล้วใน (๑๑) หน้า ๔๒๒

(๓๔) ที่อ้างแล้วใน (๑๑) หน้า ๔๒๗-๔๒๘

(๓๕) ที่อ้างแล้วใน (๑๑) หน้า ๔๒๗

(๓๖) ที่อ้างแล้วใน (๑๑) หน้า ๔๓๐

(๓๗) ที่อ้างแล้วใน (๑๑) หน้า ๔๓๙-๔๔๐

(๓๘) ลัทธิสิกข์, ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช, ศรีคุรุสิงห์สภา กรุงเทพ ฯ โรงพิมพ์ศิวาศรม ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๐๔ หน้า ๑๓-๑๔

(๓๙) ที่อ้างแล้วใน (๓๘) หน้า ๑๙

(๔๐) ศาสนาซิกข์, ฉบับของศรีคุรุสิงห์สภา, กระทรวงศึกษาธิการ กรมการศาสนา มกราคม ๒๕๒๐ หน้า ๔๐-๔๑

(๔๑) ที่อ้างแล้วใน (๓๘) หน้า ๑๒-๑๓

(๔๒) ที่อ้างแล้วใน (๓๘) หน้า ๑๓

(๔๓) บ่อเกิดลัทธิประเพณีอินเดีย เล่ม ๒, จำนง ทองประเสริฐ (แปล), โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๑๓ หน้า ๕๕๑

(๔๔) ที่อ้างแล้วใน (๔๓) หน้า ๕๕๒

(๔๕) ที่อ้างแล้วใน (๔๓) หน้า ๕๕๓

(๔๖) ที่อ้างแล้วใน (๔๓) หน้า ๕๕๔

(๔๗) ที่อ้างแล้วใน (๔๓) หน้า ๕๕๕

(๔๘) ที่อ้างแล้วใน (๓๘) หน้า ๒๓

(๔๙) ที่อ้างแล้วใน (๔๓) หน้า ๕๗๑

(๕๐) วิเคราะห์การเริ่มสงครามครูเสด, สาคร ช่วยประสิทธิ์ (รอง-ศาสตราจารย์), วารสารประวัติศาสตร์ มวศ.ประสานมิตร ปีที่ ๖ ฉบับที่ ๑ มกราคม-เมษายน ๒๕๒๔ หน้า ๑๐๓

(๕๑) ประวัติศาสตร์สากล เล่ม ๒, พลตรี หลวงวิจิตรวาทการ, สำนักพิมพ์เสริมวิทยบรรณาคาร, โรงพิมพ์รุ่งเรืองรัตน์ พ.ศ. ๒๕๑๔ หน้า ๑๐๘

(๕๒) ที่อ้างแล้วใน (๕๑) หน้า ๑๑๐-๑๑๑

(๕๓) ที่อ้างแล้วใน (๕๑) หน้า ๑๑๓-๑๑๔

(๕๔) ที่อ้างแล้วใน (๕๑) หน้า ๑๑๔-๑๑๖

(๕๕) ที่อ้างแล้วใน (๕๑) หน้า ๑๑๖-๑๑๗

(๕๖) ปัญหาการเริ่มต้นสงครามครูเสดครั้งแรก, สาคร ช่วยประสิทธิ์ (รองศาสตราจารย์) วารสารประวัติศาสตร์ มศว.ประสานมิตร ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๑ มกราคม-เมษายน ๒๕๒๓ หน้า ๑๒๑-๑๒๖

(๕๗) ที่อ้างแล้วใน (๑๗) หน้า ๕๗๓

(๕๘) ที่อ้างแล้วใน (๕๑) หน้า ๓๑๖

(๕๙) ประวัติศาสตร์สากล สมัยใหม่, เจริญ ไชยชนะ, สำนักพิมพ์คลังวิทยา, โรงพิมพ์อมรการพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๒๐ หน้า ๔๘

(๖๐) ที่อ้างแล้วใน (๕๙) หน้าเดียวกัน

(๖๑) ที่อ้างแล้วใน (๕๑) หน้า ๓๔๑

(๖๒) ที่อ้างแล้วใน (๕๑) หน้า ๓๔๓

(๖๓) ที่อ้างแล้วใน (๕๑) หน้า ๓๕๑

(๖๔) ที่อ้างแล้วใน (๕๑) หน้า ๓๕๒

(๖๕) ที่อ้างแล้วใน (๕๑) หน้า ๓๕๓-๓๕๔

(๖๖) ที่อ้างแล้วใน (๕๑) หน้า ๓๕๘

(๖๗) ที่อ้างแล้วใน (๕๑) หน้า ๔๑๖-๔๑๗

(๖๘) ที่อ้างแล้วใน (๕๑) หน้า ๔๓๓-๔๓๔

(๖๙) เอนไซโคลพีเดีย อเมริกานา ค.ศ. ๑๙๖๓ หน้า ๑๗๕

(๗๐) เอนไซโคลพีเดีย บริเทนนิกา ค.ศ. ๑๙๗๓-๑๙๗๔ หน้า ๑๐๖๒

(๗๑) ที่อ้างแล้วใน (๕๙) หน้า ๖๘

(๗๒) ที่อ้างแล้วใน (๕๙) หน้า ๖๙

(๗๓) ที่อ้างแล้วใน (๕๑) หน้า ๑๗๙

(๗๔) ที่อ้างแล้วใน (๕๙) หน้า ๗๖

(๗๕) ที่อ้างแล้วใน (๕๑) หน้า ๑๘๑-๑๘๒

(๗๖) ที่อ้างแล้วใน (๕๑) หน้า ๑๘๕-๑๘๗

(๗๗) หนังสือพิมพ์สยามรัฐ ฉบับพิเศษ ต้อนรับสมเด็จพระสันตปาปา ยอห์น ปอล ที่ ๖ เสด็จเยือนประเทศไทย ๑๐-๑๑ พฤษภาคม ๒๕๒๗ หน้า ๗

(๗๘) ที่อ้างแล้วใน (๗๗)

(๗๙) เอนไซโคลพีเดีย อเมริกานา, ค.ศ. ๑๙๖๙ หน้า ๓๓๑

(๘๐) ที่อ้างแล้วใน (๗๙) หน้า ๙๑๒

(๘๑) ประชุมพงศาวดาร เล่ม ๑๕, ศึกษาภัณฑ์พานิช, โรงพิมพ์คุรุสภา พ.ศ. ๒๕๐๘ หน้า ๒๔-๒๕

(๘๒) ประชุมพงศาวดาร เล่ม ๒๔, ศึกษาภัณฑ์พานิช, โรงพิมพ์คุรุสภา พ.ศ. ๒๕๒๑ หน้า ๖๙

(๘๓) ที่อ้างแล้วใน (๘๒) หน้า ๖๕

(๘๔) พระราชพงศาวดาร กรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ ๓ เล่ม ๒, เจ้าพระยาทิพากรวงศ์, ศึกษาภัณฑ์พานิช, โรงพิมพ์คุรุสภา พ.ศ. ๒๕๐๔ หน้า ๑๘๘

(๘๕) ชุมนุมพระบรมราชาธิบาย ใน พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว, **พิมพ์แจกในงานฌาปนกิจศพ** นางบัว วิมานวัชรี ๒๙ มีนาคม ๒๕๐๑ โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม หน้า ๑๑๙-๑๒๐

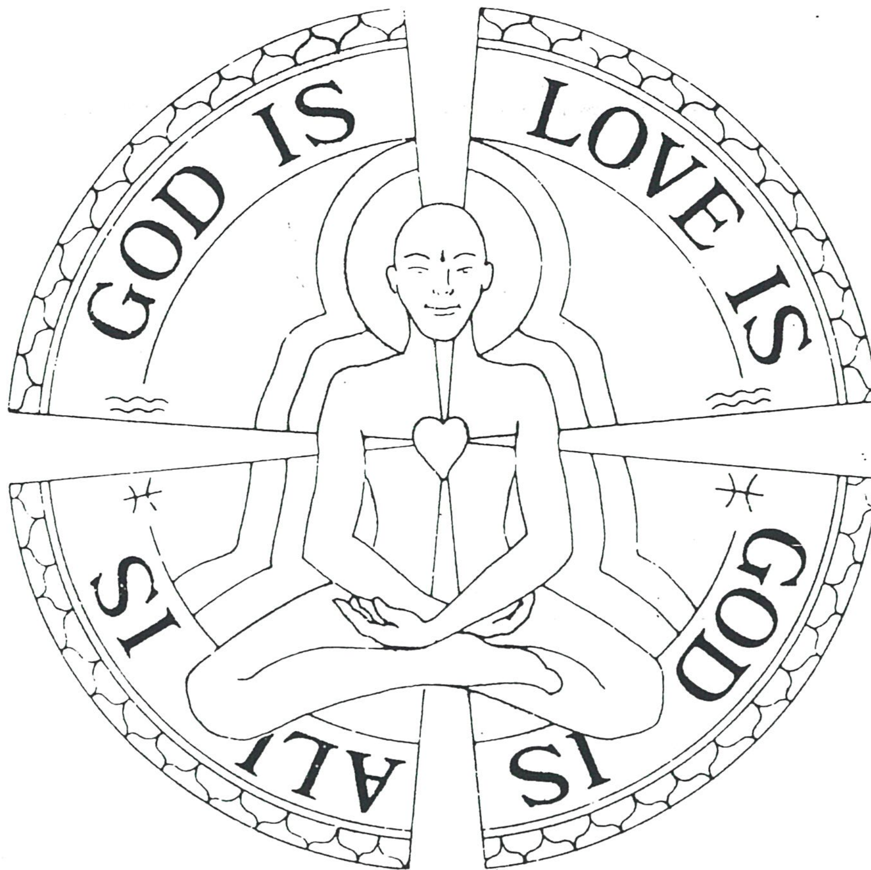
(๘๖) ที่อ้างแล้วใน (๘๕) หน้า ๑๒๒

(๘๗) ตอบบาทหลวง, พ.อ.ปิ่น มุทุกันต์ สำนักพิมพ์คลังวิทยา, โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม พ.ศ. ๒๕๐๓ หน้า ๒๔

(๘๘) ที่อ้างแล้วใน (๑) หน้า ๔๙

(๘๙) ที่อ้างแล้วใน (๑) หน้า ค.

.. นอกจากที่อ้างอิงไว้นี้ ข้อความที่ลอกคัดมาเป็นหลักฐานยืนยัน ได้ระบุเอกสารหลักฐานไว้ในข้อความตอนนั้น ๆ แล้ว

ABOUT THE COVER

- Christ-light emanates from the heart center — love pours forth from the heart.
- Light flows from and through Buddha figure — Christ-light permeates our awakened being.
- Buddha figure represents man sitting naked before God.
- When man is centered (meditation position symbolizes a way of centering) the Christ-light shines from his heart. Palms up are accepting the gifts from God.
- Halo symbolizes divinity of man, higher Christ consciousness — aura.
- Smiling face tells us to maintain humor. Stay light. . . man seems to be floating.
- Christ-light is not confined to a border — goes into the void.
- Piscean Age moves up — to the Aquarian Age.
- God is love, love is God, God is all, all is God.
- The border is of lotus petals — symbolizing the flowering, opening of man into Christ consciousness.
- Christ-light reversed — love, light, wisdom comes down from God, heavens, into and through the head and out the heart to spread God's love, light, wisdom to all.

หนังสือชื่อ "สาวก" แต่งโดย เลอรอย อี. ไรด์, สำนักพิมพ์วอง สหรัฐ-อเมริกา จดลิขสิทธิ์ปี ๒๕๒๓

(คำอธิบาย) เกี่ยวกับปก

- แสงแห่งพระคริสต์ฉายออกมาจากศูนย์กลางหัวใจ – ความรักไหลออกมาจากหัวใจ
- แสงฉายจากและผ่านร่างพระพุทธเจ้า – แสงแห่งพระคริสต์เอิบอาบซึมซาบชีวิตที่ตื่นแล้วของเรา
- ร่างพระพุทธเจ้าหมายถึงมนุษย์ซึ่งนั่งเปลือยต่อหน้าพระเจ้า
- เมื่อมนุษย์มีสมาธิ(ท่านั่งกรรมฐานเป็นสัญลักษณ์ของวิธีการทำสมาธิ) แสงแห่งพระคริสต์จะฉายออกจากหัวใจของเขา ฝ่ามือหงายขึ้นซึ่งหมายถึงกำลังรับของประทานจากพระเจ้า
- แสงเรืองเป็นสัญลักษณ์ถึงความเป็นเลิศของมนุษย์ โดยการมีสำนึกในพระคริสต์ระดับสูงขึ้น(อันก่อให้เกิด)รัศมี
- หน้าตาที่ยิ้มแย้มหมายถึงให้เรารักษาสภาพจิตใจไว้ให้ดี นั่งอย่างสบาย... ดูเหมือนว่าคนกำลังลอยตัว
- แสงแห่งพระคริสต์ไม่ได้ถูกจำกัดอยู่เฉพาะในอาณาเขตหนึ่งใด – ผ่านเข้าไปในความว่าง
- ยุคสมัยก็เลื่อนสูงสู่ยุคเจริญขึ้น
- พระเจ้าคือความรัก, ความรักคือพระเจ้า, พระเจ้าคือทั้งหมด, ทั้งหมดคือพระเจ้า
- ที่ขอบเป็นกลีบดอกบัว – เป็นสัญลักษณ์ถึงความเบ่งบาน, การเปิดออกของมนุษย์เข้าสู่ความสำนึกในพระคริสต์
- แสงแห่งพระคริสต์หากมองย้อนกลับ – (หมายถึง)ความรัก, ความสว่าง, ปัญญาลงมาจากพระเจ้าในสวรรค์เข้ามาและผ่านศีรษะและออกไปจากหัวใจเพื่อเผยแพร่ความรัก ความสว่าง และปัญญาของพระเจ้าไปสู่ทุกคน